

Сергій Миколин

**СПОМИН
ПРО ЛЮБОВ,
ЧИ ЇЇ ХИМЕРА**

УДК 882
ББК 84(4Укр)6
М 594

В авторській редакції

Миколин С.
М 594 **Спомин про любов, чи її химера / С. Миколин.** – Рівне: Волин.
обереги, 2016. – 176 с.

ISBN 978-966-416-463-1

Книга «Спомин про любов, чи її химера» є однією із серії книг автора. Ця книга про таку чисту і прекрасну духовну якість людини і всього живого, як ЛЮБОВ. Запрошуємо читати цю книгу всіх, щоб знати і мати можливості бачити прояви цієї якості.

УДК 882
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-463-1

© Миколин С., 2016
© "Волинські обереги", 2016

Ця книга про таку чисту і прекрасну духовну якість людини і всього живого, як ЛЮБОВ.

Запрошуємо читати цю книгу всіх, щоб знати і мати можливості бачити прояви цієї якості - це можливість відчувати свою наповненість цією якістю, це про вміння творити цю якість, це про щастя вміти її дарувати іншим на шляху, який називається життям. Це шанс реалізувати себе, як люблячого і любимого. Маємо велику надію на Вас, читачу, у творенні позитивних енергій після прочитання для засіву між собою на теренах України і у Всесвіті любові, щастя, радості, миру, злагоди і доброти. А далі воля Ваша.

Праця написана для пізнання суті цієї невидимої і водночас великої якості конкретною людиною сьогодні для себе і людства, а майбутнім поколінням для усвідомлення як частинки істини і за частинку нашого і їх життя-буття. Життя це тіло всіх духовних енергій, а любов – це його кров і вся кровоносна система. Збагачена любов позитивом, як кров киснем; не проявлена любов, яку закрили негативні прояви реального життя, хоча її суть від цього не змінилася і вона все одно є присутньою в нашому житті, як та кров насичена вуглекислим газом, шлаками, яка йде по судинах для очищення і насичення киснем, то так і любов із дня в день, прямуючи дорогами життя забруднюється, а потім усвідомлено очищується і виграє всіма барвами і гранями, наповнюючи нас і оточуючий простір. Сама її багатогранність манить нас і сьогодні до пізнання своєї суті, а також до пізнання її ролі у Всесвіті і її ролі в нашому житті.

Достеменно відомо, що слова не можуть навчити — вчить нас тільки життя через наше їх сприйняття і відчуття їх наповненості тим змістом, який нам подобається. Але слова виконують подібну функцію в житті людей, як гроші, тобто допомагають обміну різних видів енергії. Вони допомагають спілкуватися людям і в цьому їх основне призначення. Людство навчилось певні дії по однаковому смислового наповненню, по однакових проявах давати цим діям, предметам назви. І ці назви допомагають людям спілкуватися. І все-таки перед нами книга слів, неординарних слів, і зараз ми готовимось їх прочитати... Слів, які неймовірно розширюють наші можливості і будуть формувати нові, позитивні філіграні любові; формувати впевненість у можливостях любити, вміти приймати її в наш спосіб життя.

Знання про облаштування способів життя людства є і ними послуговується невелика частина суспільства. Однак значна частина людства цими знаннями не цікавиться і не бажає їх вивчати і застосовувати. Так ці знання вийшли з обиходу в середовищі людському. Це сприяло деградації людського суспільства. Все ж ми відзначимо, що появляються можливості для вивчення цих знань. Цьому допоможуть тексти цих книг.

В більшості матеріалів ми розглядаємо позитивні і благі приклади, але слід знати і негативні, бо вони з одного порядку, коли ми живемо усвідомлено, то ми бачимо і відчуваємо дію тих і інших. Коли ж ми живемо в страсті, то ми рідко розуміємо прохання про усвідомленість і рідко хочемо знати про те, як жити благочестиво, і рідко цього вчимося. Ті що живуть в невіданні, то знаємо, що наскільки часто Суций звертається до них узріти і просить прийняти життя благочестиво. Це ми бачимо з дій і слів Ісуса Христа, зокрема з його ключової фрази, що він прийшов до грішників, щоб саме їм допомогати. Ми знаємо, що це основна маса людства (більше 90%). Ці люди в устремлінні пошуку щастя, умиротворення, благ духовних і матеріальних свідомо чи не свідомо скоюють помилки. І саме Ісус Христос вказував на прояви цих помилок і причини їх появи в людському середовищі. В них є для цього час і є спонукальні умови. Знаємо, що Суций дає всім однакові умови протягом життя для духовного розвитку, незалежно в якому стані ми знаходимося: благості, пристрасті чи невіданні, бо ці поділи є умовними і визначенні вони для всіх з метою полегшення розуміння своєї суті. Знайте це і шукайте в собі Любов, творіте її, даруйте іншим.

Розглядаючи ці питання ми протягом всієї книги запрошуємо сприймати все в житті усвідомлено і це є шляхом надбавання благочестивих якостей. Бо саме завдяки благочестю людина може творити своє життя щасливим. І як ми уже говорили і розуміємо, що одних благочестивих поступів мало, тут необхідно паралельно проводити ті дії, які сприяють духовному, тілесному очищенню і це разом створює умови минування негативних потоків, і в цілому створює умови для усвідомлення своєї місії на планеті.

Забудемо поради та відповіді, якщо ми хочемо знайти спосіб поставити своє питання про суть любові. Тільки тоді ми зрозуміємо відповідь. Ми так оточені відповідями, що в цій плутанині майже неможливо знайти справжнє запитання. А справжнє запитання - це ключ. Ми не даємо вам ніякої відповіді. Якщо ви прийшли до нас за відповіддю, то звернулися не за адресою. Ми не даємо жодних методів, способів усвідомлення і розуміння, бачень проявів і відчуттів. Ці слова можуть викликати в вас спрагу до пізнання, а далі все піде само собою. Книга не є вчення з предметної викристалізації проявів

любові читаючого, а це запрошення до участі, це натяк на таємницю, що у нас є цілісне внутрішнє духовне, яке збуджує нас до пізнання.

Ви можете утверджуватися в тому, що тут прочитаєте і для цього є два можливих варіанти: або ви були переконані нашими доводами, то це не стане вашим пізнанням; або ви побачили істинність того, що тут написано як факт всередині себе, тобто вони були вже в вас і якщо ви усвідомлюєте, що так воно і є всередині вас, то це знання проходить процес утвердження та довіри. Ми не постачаємо вам ніяких знань - ми просто не випадковий передавач. Ми є необхідні одне одному. Навпаки, коли ви читаєте, то відбувається саме переживання як досвід.

Ми усвідомлені того, що раз почавши про щось писати, то ми відразу потрапляємо в систему логіки викладу, правил написання та відповідно в світ ідеології, або теології. Про такі речі не можна говорити, бо розповісти неможливо, навчити неможливо. Тільки особисто сприймати, відчувати і усвідомлювати. Не вдаючись до лекцій, а тільки пишемо в тишині і, усвідомлюючи неможливість донесення Знань і розуміючи, що тоді ми не досягли б вас. То наше мовчання не було б зрозуміле, а те, що сталося спілкування при читанні дає можливість дечому увійти у ваше серце, у вашу душу, у ваше життя-буття. Не звертайте занадто багато уваги на те, що написано; не надто концентруйтеся в запам'ятовуванні, а відчувайте між рядків, між пропозицій. І не дарма в перших книгах ми просили читати повільно і лише по кілька сторінок. По-перше, багато ум не міг прийняти і він пручається, по-друге, у нас з'являється можливість робити проміжки в яких ми можемо жити особистим життям, а не з рядків книги. І коли у вас зародиться почуття знайомості тексту і своє більш повне і глибоке розуміння, то це явне мовчання-читання між рядків. Так відбувається довільно з кожним, якщо ми не напружені в читанні. Удачі вам!

Книга написана для всіх і уклінно просимо після прочитання передавайте іншим для прочитання. І просимо підходити до розуміння тексту, як до свого, бо автор є тільки інструмент при написанні. Такі прохання дуже аргументовані, бо ми знаємо, що, ігноруючи такі підказки і легковажна відмова від прийняття цих знань людством, вже не вперше приводило до зникнення цивілізацій на нашій планеті. Давайте разом вчитися входити в стан любові, вчитися приймати її і вчитися дарувати її в злагоді з собою подібними, Природою і Всесвітом. Захочете - добре. Не захочете - теж добре. Ми бажаємо всім, всім, всім щастя, любові, миру, злагоди, доброти і достатку !!!, бо бачимо потребу в них майже кожним.

Читаєте Ви цю книгу теж не випадково, вона направлена Вам Сущим для прочитання, розуміння і сприйняття на прохання Вашої Душі, а якщо ум проявляє незадоволення, проявляючи в нас втому, роздратованість, тимчасову незгоду, то тільки розуміння того, що це для нас прислано цю книгу і ми маємо її прочитати до кінця і тільки таке усвідомлення зможе його умиротворити. Можливо не цей абзац потрібен зараз, а він знаходиться в середині, чи в кінці книги, або ці знання знадобляться тоді, можливо через роки, коли ми не матимемо цієї книги біля себе. Вона вже є духовним нашим провідником по життю, а з метою утвердження в довірі, бо ми зразу ж згадуємо, чи були подібні ситуації в нашому житті, а потім і згадуватимемо про ці рядки, які підтвердять деякі життєві нюанси в майбутньому і таким способом ми набуваємо новий життєвий досвід. Так ми починаємо розуміти, що цю книгу ми захочемо прочитати декілька разів і в цьому стані порадимо прочитати своїм друзям, колегам. Вам захочеться в такому стані поділитися навіть своїм досвідом, відчуттями як своїми – і це є правдою.

Ця книга - це те, що відкрилося нам на цьому короткому шляху життя і якщо ці слова зачепили струни Вашої Душі, то нам приємно від цього подвійно. Але спочатку вони окрилили нас, а потім настав період гіркоти пізнання, бо любов у реальному житті потребує додаткової енергії для розуміння природи великого почуття в людському житті-бутті, яка відкрилася нам своїм різнобарв'ям.

Мишасливі, що у нас появилась така можливість: нести людям всього світу цю ейфорію любові, радості, мудрості і духовності, яка була дарована нам в стані творчого натхнення і написана для передачі всім. І це буде тим стартом від якого ви вже не відмовитеся – душа прийме ваші дії – і це основне. Про це і написана дана книга. Написання в одному монолозі визначено нами чисто символічно із-за збереження моноліту і збереження об'єднаної функції цієї необмірної, не пізнаної, невловимої, потужної в проявленнях своїх якості, яку ми визначили в слові – ЛЮБОВ.

Хоча наш ум почне продукувати хвилювання, ознаки невпевненості і роздратування аж до такої степені, що у вас появиться бажання закинути цю книгу подальше, чи позбутись її у вигляді подарунку комусь – і це теж буде прекрасно. Якщо ви відчули щось таке, то тепер знаєте, що десь в середині у вас є сильний спротив, породжений минулим гнівом і розчаруваннями на фоні мнимої любові. Виходить, що одна наша частина в уособленні Душі, Совісті і Справедливості хоче всією вашою Душою і всією своєю Любов'ю таких змін, а інша в уособленні життєвого досвіду, суспільних настанов і ума чинитиме спротив.

Заспокойтеся, чи з часом заспокоїтеся і прийде до вас розуміння того, що ця книга попала вам не випадково, чи не випадково ви її подарували в своїй гарячці друзям, щоб потім у спокої була можливість

знову її прочитати. Бо любити і бути любимим нікому не заборониш, а тут є шанс на творення такої якості.

Приємної подорожі Вам по рядочках цієї книги – це кора нашого дерева життя; перегортайте сторінки цієї книги і ви самі узрієте квіти свого життя – вони є у кожного; листайте і ви почуєте аромат, який покличе вас ближче підійти до джерела прекрасного відчуття - Любові. Очищайте це джерело, пийте з нього все прекрасне, носіте з нього потребуючим і спраглим.

Ми раді зустрічі з Вами і нам приємно спілкуватися з Вами цими словами, цими відчуттями. Вносьте в свою працю творче наповнення; шукайте красиве в людях, в речах, в природі і в їх проявах; не робіть поганого ні собі, ні другим; поважайте себе і інших. Любіте одне одного. Любіте інших, як самих себе. Хай у вашому житті будь який малесенький позитив буде вам в радість на все життя. Знайте, що тільки цими енергіями доброти, любові і миру ми продовжимо своє життя і життя молодших поколінь. Любові, радості у Ваше життя!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

* * *

ВОГОНЬ ДУШІ

Ви вогонь віддавайте тим,
Хто хоче зігрітись,
Віддавайте, і вже не чекайте,
Що залишать пам'яті сліди.
Якщо серце зранене біллю,
Ви вогонь віддавайте,
Не шкодуйте вічної теплоти.
А зустрінесться той,
Хто не вас розумів –
Ви зігрійте його,
Дайте шанс
Змінити лінію життя для них.
Віддавайте тепло
І спокій даруйте душі,
Й неодмінно до вас
Прийде смак доброти.
Віддавайте тепло
І не бійтеся душу
Поранить своєю.
Той, хто більше віддав,
І отримає більше
В стократ.
В цьому вирі життя
Запалить ви лампадку,
Що дарована Богом для вас.
Розділіть на усіх,
Хто причетний до вас.
І загублена, кинута в прірву,
Душа полетить
На те світло, що лиш ви
Віддали.
І якщо ваш дарунок
Не оцінить ніхто,
І у відповідь –
Знову страждання,
Віддавайте тепло без
Всіляких надій на добро...
Адже є на дорозі сліпі,
Є бездарні, безликі,
Але є і святі.
Бо немає шляхів,
Де все ясно і просто.
І любов, як терновий листок,
Від народження і до погосту
Освітлює нашу дорогу,
Що і ми дарували
Лебединою піснею... Всім...
А. Волошина.

ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ?

Із всіх Божественних якостей ця якість чи стан ества в життєдіяльності є однією з потужніших і водночас ми можемо сказати, що ця якість менше від інших проявляється у видимому фізичному і суспільному житті. Пізнання, сприйняття і відчуття стану настільки легке, то настільки й складне в дослідженні і прийнятті навіть в процесі усвідомлення цих крупинок цієї якості. Зважаючи, що основна маса людства сприймає основні прояви Любові з суспільної поінформованості і біологічного поклику, то

можливо, ми почнемо вивчення цієї Божественної якості з самих поширених проявів її в житті людини. Однак багатьом є невідомі відчуття душею цієї якості, хоча Душа досить часто отримує цю енергію з оточуючого простору. Тільки наше незнання її проявів і невміння приймати цю енергію в себе залишає нас на тому інформативному рівні, який нам стає відомим і часто в потворному виді; і на тому несвідомому відчутті таїни Природи, який ми теж сприймаємо з певними прекрасними відчуттями, але часто густо, як життєву необхідність. Тому саме устремління до розуміння цієї якості, як Любов; суспільне бажання любити і бути любимим, як і біологічний поклик є притаманним всьому живому.

Загальновідомо, що всі проблеми виникають із взаємовідносин. Із взаємовідносин також будуються прекрасні якості між людьми – доброта, радість, любов, щастя. Тому весь час наш ум працює над вибудовою прийнятних для нього взаємовідносин. Але ж звідки в наше життя приходять проблеми і незадоволеність? З нашого невміння давати комусь ці позитивні якості і нашого невміння приймати їх в наше життя. І так із життя в життя; і так із дня в день протягом життя. І те як ми проживаємо життя залежить багато від нас. Чи говоримо ми кожен день, як любимо тих, хто з нами поряд? Чи благо даримо ми їх, чи цінуємо їх, чи бережно і відповідально ми відносимося до них? Чи дякуємо ми Всесвіту за все, що дає нам і за те, що ми зуміли взяти? Бо у світі і без нас достатньо горя і страждань. Та ніхто не впевнений в тому, чи ми проснемося завтра. Все потрібно робити усвідомлено сьогодні – благодарувати, шанувати, любити... всіх, всіх, бо інакше який смисл життя. Кожен наш день – це маленьке прожите життя, це маленький проміжок часу, який ми можемо наповнювати Любов'ю. Тому нам кожному належить зробити стільки хорошого і доброго, наскільки можливо. Не соромимося посилати нашим близьким Любов. Знаємо, що немає нічого більш благодійного для душі людини, як посилити їй постійної енергії любові. Та і в цілому ми можемо сказати, що все у Всесвіті насичується в тій чи іншій кількості цією енергією. Любов є ключем, є тією об'єднавчою категорією, тим склеюючим засобом всіх божественних енергій і, яка має здатність розчиняти негатив. Пізнавши енергію любові, то кожен може легко прийняти інші духовні якості. Любов допомагає кожному скеруватися в пізнанні істини.

Першим фактом і фактором пізнання Любові приходить в наше життя з суспільного середовища. Тому і не дивно, що дуже часто цю якість змішують чи позиціонують з міжстатевим інстинктом, або як похідну чи результат міжстатевих втіх. Із-за подібності відчуттів досить часто люди бажать насичувати цю якість все новими елементами втіх для отримання цих приємних відчуттів і в пошуках досить часто коять потворство і певні ненормальні сексуальні збочення. Вся інформація про любов виросла в монстра в людському суспільстві із-за її насиченості потворністю, порнографією, потворними стереотипами взаємовідносин між статями, які пропагуються і поширюються засобами масової інформації на замовлення їх власників з метою дискредитувати саму чистоту цієї якості Любові і тримати основну частину людства у невіданні про наявність Божественної чистоти, істинності проявів Любові у людських відчуттях і творчій свободній діяльності. Секс прекрасний нашими відчуттями, прекрасні і наші споглядання за людиною без одягу. І все це без бажання оволодіти, використати, прийняти, як предмет життя. Так не можна. Ми всі рівні в середовищі людей і в середовищі природи.

Ми в цих книгах пишемо про те, що в стані любові, творчої праці, в стані радості, одночасно засвідчуючи своє перебування в стані молитви і корені цих станів виходять з енергії любові. Ми можемо визнавати її присутність в нас, навколо нас, чи заперечувати, але знаємо, що вона веодно присутня внутрішньо і зовні в нас.

Здається таким незначним фактом, як звичайне впровадження в моду великого декольте для оголення жіночих грудей чи невеликий проріз в міні спідниці, або перегляд фільмів, які культивують наші бажання чи намагання в задоволенні міжстатевого інстинкту з різними підтекстами і компрометуючими фоновими наповненнями до них, але знаємо, що саме таке споглядання з метою оволодіння і такі бажання загрязняють наше ество і саме це є перепорою в отриманні духовної енергії. Тому давайте задумаємося, чи настільки порядно відносно тіла і чи настільки безпечно відносно душі є такі перегляди, читання, слухання грязних висловлених думок і відповідних похотливих дій у міжстатевих відносинах?

Кожна така негативна дія «допомагає» відокремленню нашого ества від потоків божественних духовних енергій. Тому так відчувається сильно на даний момент дисгармонія людських відносин і самим розумінням духовних проявів Любові і тим «розумінням» любові, яке вкоренилося в масове прийняття в людське середовище суспільних відносин. Ми, як би відчуваємо наявність одухотвореності наших взаємовідносин, ми, як би до певної міри устремляємося для пізнання цієї таїни, яка знаходиться на поверхні і очікує нашого прийняття і водночас займаємося спотворенням цієї чистоти. Можливо із-за страху виглядати суспільним невігласом чи можливо із-за неготовності своїм страхітливим незнанням духовних можливостей душі в прийнятті цієї благодаті, ми досить упереджено відносимося до цих духовних проявів Любові. Вчимося оберегати себе, дітей, друзів, колег від такого тварного відношення до сексу, від такого суспільного прийняття в наше життя, бо такі уявлення про Любов отримає нове покоління і наголосимо, що такі неприйнятні уявлення впливають прямо на майбутнє нашої планети. Так, секс в своїй складовій і в своїй основі є тварним, але людина має свідомість, яка в секс вносить

духовну наповнюючу – це і прекрасні відчуття, це і гра до початку акту сексу, під час нього і після, це і спосіб бути співтворцем нової людини. Таке відношення має все живе на планеті, можливо менш проявлене, можливо в погодженні з природою. Особливо це видно у живих істот, рослин в підготовці до зачаття, до початку спроб запліднення. Які прекрасні їх ігри. Вчимося вносити елементи гри в секс і в саме життя.

Однак, як цілісний організм, наше усвідомлене єство, маючи творчий потенціал у своєму покликанні в цей природний ареал, як певна властивість, яка теж проявляється при наявності достатньої мочі в надбаннях якості Любові діє для природи і для суспільства і досить мала частина свідомо, що ми, люди, у свої відносини приймаємо духовні начала усвідомлено. Людина в своїй основі є подобою Творця, а основна його якість – це енергія любові, як основне джерело життя. Тому людина є творцем і продукувачем цієї якості. Елементарне незнання мочі енергії Любові досить часто не є сприятливим в готовності до прийняття цих енергій і вміння приймати її, проводячи постійно очищення свого єства так, щоб ця прийнята якість у нашому творчому поступі змогла заграти іскрами діамантів. Із всіх Божественних якостей якість Любові є всенаповнюючою енергією всього нашого життя. Устремління до любові, бажання любити і бути любимим притаманне всім живим істотам. Ми навіть можемо сказати, що людина може сприймати і відчувати енергію любові від визначених нею нематеріалізованих, неживих предметів в проявах доторків потоку теплого вітру і т. д. Вчимося спільно відкривати свої серця, свої душі Любові і у нас зразу будуть розширюватися можливості змінювати на краще себе у свої діях, думках, словах і змінювати це середовище світу цього і безмежні простори Всесвіту.

Реальність не в тому, що ми закохалися в цю жінку, бо вона красива. Якраз навпаки: вона виглядає красивою, тому що ми закохалися. Першою приходить любов, красота - другою. Красота - це просто якісь другорядні переживання, тому що ця жінка не є красивою для інших. Іноді інші сміються над нами: «Що ти знайшов у цій жінці? Я не бачу нічого красивого зовсім». «Для мене вона виглядає так жахливо, - скаже хтось, - ти божевільний». Краса виникає, коли є любов. Краса - це досвід любовних відносин. Всякий раз, коли ми закохуємося, то починаємо відчувати, що трапляється щось красиве. Закохаєтесь в дерева, і вони стануть гарними; ось так вони виглядають гарними у художника. Закохаєтесь у що небудь, і воно буде виглядати прекрасним. Закохаєтесь в гроші, і гроші почнуть вбирати красу. Іноді ми можемо бачити людей, що відносяться до своїх банкнот з такою любов'ю і такою турботою, майже цілують, пестять їх.

«Мойша був в суді. Він застав свою дружину з чоловіком в ліжку. Суддя запитав його: «Ви сказали, Мойша, що неписаний закон виправдав би вас за вбивство пана Козела, і що ви наставили на нього зброю, але не вистрілили. Чому?» Г-н Мойша: «Ну, пане суддя, коли я наставив свій пістолет на нього, він сказав: «Скільки ти хочеш за цю зброю?» Я питаю вас, суддя, чи міг я вбити людину, коли він говорить про бізнес?»

Якщо ми закохані в гроші, то в грошах раптово з'являється щось таке, чого ніхто не здатний побачити в них. Всі сміються над нами, але ми здатні побачити це. Коли ми закохуємося, то починаємо бачити речі, недоступні для інших. Любов створює красу. Любов творча. Любов - це єдина наявна творча сила. Так що навіть такі речі як гроші можуть стати значними і осмисленими, і можуть мати велич, якої просто немає в них. Але якщо ми тупі і нечутливі, то ми справжня посередність, то ми втратили весь свій розум, то нічого не проходить в наше єство - ми закриті і в нас нічого всередині не рухається і ми зазвичай можемо пройти мимо, не закохавшись. В іншому випадку це неможливо.

Ми закохуємося в жінку чи в чоловіка - в той день, коли ми закохуємося, то у нас ще немає відчуження, якогось віддалення. Є лише подив, трепет, хвилювання, екстаз - але немає знання. Ми не знаємо, хто ця жінка-чоловік. Без інформації немає нічого, що б нас відділяло. Ось в цьому краса перших миттєвостей любові. Якщо ми починаємо зустрічатися, то з'являється знання. Тепер у нас є якісь ідеї про цю жінку - ми знаємо, хто вона, як її звуть, з'являється певний образ ... Навіть одна зустріч створює минуле, залишивши відмітини в умі. Ми дивимося на ту ж саму жінку, але колишньої таємниці більше немає. Ми спускаємося з пагорба, втративши його вершини.

Наведемо ще один такий приклад, хоча його краще було б застосувати у визначенні суті знань та інформації. Ми на прогулянці в лісі зустріли прекрасну квітку і не знаємо, як вона називається, бо наш ум нічого про неї не знає. Він не володіє про неї жодною інформацією, він мовчить. Ми дивимося на цю красиву квітку, вдихаємо прекрасний аромат, але в нас не виникає інформації про нього - лише подив красою, лише таємниця. Ми вражені. Є квітка, і є ми. У здивуванні ми єдині. І прийнявши цю красу, і цей аромат в себе і цю таємницю, то це у ж буде наш досвід. Але якщо ми знаємо, що це троянда,

маргаритка, що це маточки, що це суцвіття і запах нам знайомий, або ще що небудь, то між нами вже є відстань. У нас втрачається інтерес пізнання. Знання створює цю відстань, це позиціонування, цю виокремленість в нашому умі.

Любов - глибоке прагнення бути єдиним з цілим, глибоке прагнення перетворити «я» і «ти» в єдине. Любов існує тому, що ми відокремлені від нашого власного джерела і від цього розділення виникає бажання повернутися назад, в ціле, стати з ним єдиним. Це бажання любові є результатом устремління до пошуку Бога. Наприклад, якщо ми вириваємо з ґрунту дерево, якщо ми обрізаємо йому коріння, то дерево буде мати сильне бажання знову пустити коріння в ґрунт, тому що таким є його природний спосіб життя. Тепер воно вмирає. Відокремте його від землі, дерево не зможе жити. Воно має існувати в землі, з землею, через землю. Ось що таке любов. Наше єго стало бар'єром між нами і нашою землею - цілим в субстанції душі. Людина задихається бажаннями ума, вона не може дихати, вона втрачає своє коріння. Вона не отримує харчування у вигляді духовних енергій. Любов є бажання отримати це харчування. Любов пускає коріння в нашої душі. І це явище буде яскравіше, швидше, якісніше і природніше, якщо ми зустрічаємо полярну нам протилежність: ось чому чоловіків тягне до жінок, а жінок до чоловіків. Чоловік знаходить собі ґрунт через жінку, він знову може знайти ґрунт через жінку, а жінка - через чоловіка. Коли ці дві половини зустрічаються, змішуються, з'єднуються, то душа вперше відчуває зв'язок, відчуває ґрунт. В душі розквітає велика радість. Бажання любові є бажання Божественного наповнення змістом нашого життя. Ми можемо розуміти, можемо не розуміти цього феномена, але устремління до любові, в дійсності, доводить існування Духовних енергій. Інших доказів немає. Тому ми означаємо їх присутність на сьогодні цим словом Бог. Бог є, тому що людина любить.

Разом ми ростемо, харчуємося, отримуємо реалізацію своїх ідей, задоволення. Іноді ми боїмося цих почуттів любові в різні періоди життя, хоча вони можуть неодноразово стукати до нас. Природа боязні бути в стані любові в тому, що в той момент, коли ми входимо в жінку, то ми втрачаємо наш ум, жінка входить в чоловіка і також втрачає своє єго. Нас тягне до цілого, тому що ми відчуваємо себе позбавленим чогось і коли приходить момент зникнути в цілому, то ми починаємо відчувати великий страх. Цей страх виникає тому, що ми втрачаємо себе. Ми відчули після сексу порожнечу і не знаємо її природи. Ми відсахуємося назад. Виникає дилема. З цим стикається кожна людина, кожному належить з цим зустрітися, пройти через це, зрозуміти це і пережити. Нам необхідно зрозуміти, що обидві сторони мають одну і ту ж природу, одне джерело любові. У нас залишаються відчуття від першого з'єднання і ми відчуваємо, як було б чудово розчинитися знову: ніякої тобі тривоги, ніякого занепокоєння, ніякої відповідальності. Ми в такі моменти є як би частиною цілого, як дерева і зірки. Сама ідея прекрасна! Це відкриває двері, чарівні двері в наше духовне наповнення, романтика. Але коли ми дійсно увійшли і після цього виникає страх, то тепер, знаючи природу цього страху, ми маємо усвідомлено прийняти ці відчуття у своє життя, відкинувши страх; ми маємо можливість любити і бути любимими. Навіть спраглий подорожній не думає про небезпеку і п'є ту воду, яка зустрічається йому в путі.

Але якщо нас паралізував страх, то ми не пізнаємо любові і ми не побачимо самого життя. Суспільство не може придушити любов, але може придушити основу пізнання стану любові - секс. Так відбувається завжди. Суспільство, пригнічуючи секс, зображує символічно на горизонті саму смерть, але коли суспільство замовчує про смерть, то воно стає сексуально вираженим. Чим більше ми сексуальні, тим більші у нас можливості активної діяльності за багатьма напрямками, то не боїмося ж цієї енергії. Підвищена сексуальність показує лише те, що у нас занадто багато енергії. Чудово. Ми маємо дякувати за це Бога, а зазвичай ми невдячні, і швидше за все, ми відчуваємо провину, швидше за все, ми хочемо поскаржитися Богу за надлишок цієї енергії, бо не знаючи способів її реалізації, ми опиняємося в скруті. Енергія потрібна, і вона завжди прекрасна. Вчимося її використовувати в своєму житті творчо - і тоді буде порядок. Адже смерть і секс - це два полюси життя. Секс означає життя, тому що життя з'являється з нього. Життя - його сексуальний прояв, а смерть - його кінець.

Ми вже знаємо і переконані, що без любові немає радості, без любові немає життя, але продовжуємо нудитися по чомусь невідомому, незавершеному, пустому. І ці відчуття від реальної порожнечі, від відсутності в нас любові. Ми відчуваємо незаповненою, порожнечу всередині і від цієї порожнечі - бідність. Бідна людина починає думати про хліб, а не про любов. І в той же час ми пізнавши почуття любові, то переконані, що є шляхи, на яких ми можемо реалізуватися. Але коли ми підходимо до любові ближче, виникає сильний страх, виникають сумніви. Не боїмося, а розслабляємося і якщо ми дійсно йдемо в це, то чи буде можливість повернутися назад? Це вдруге нас відвідав страх. Чи будемо ми здатні захистити свою індивідуальність? Чи варто йти на такий ризик? Ось скільки питань виникає в нашому прагматичному умі. І ум в більшості випадків вирішує так не ризикувати, тому що, по крайній

мірі, ми є хоча б дещо - навіть той же недоїдаючий, недопиваючий, нещасний, але ми є те єство, що представляє собою тіло, ум і душу. А розчинитися в любові ... хто знає? Ми розчинимося, а потім, де гарантія, що буде радість, що буде блаженство, що нас не забуде Бог? Ось так думає наш пристрасний ум, засмічений віками вигодою, перевагами, обумовленостями, мнимими страхами.

Подібний страх відчуває насіння, коли воно починає вмирати в землі. Це - смерть, і насіння не може уявити собі, що ще буде життя, яке виникає зі смерті. Любов і є смерть всього того, що було основою нашої життєвої суєти в усіх відношеннях, в тому числі і сексуальних відносин. Любов неможлива тільки як відношення, але лише як стан розуму. Якщо любов приходить до нас як стан розуміння, тоді наше тіло стає легким, ненапруженим. І люблячі не можуть передбачити, що ця смерть є смерть цих відносин тільки по цей бік. По інший бік це народження. А ми думаємо навпаки. Цей перехід є умовним, але той, хто дозволив собі перехід в стан любові, то це інші думки, погляди на навколишній світ і на своє єство. Це вже не як упорядковане життя, а спокійний плин потоку самого життя, як би без виділення нас як краплі в річковому потоці. Ми і є основа потоку в цілому. Ця єдність має своєю тінню любов. Ми ще не можемо любити, наша любов, вона просто трюк, наша любов лише для того, щоб отримати секс. Ось чому, коли ми добиваємося сексу, любов зникає. Як тільки ми маємо міжполові зносини з жінкою, або чоловіком, любов зникає. Енергія з'явиться знову через 24 години, ми надбаємо енергію, і тоді знову буде секс - ми знову стаємо люблячим. Отже, така наша любов - просто засіб отримати секс, ось чому ми не можемо любити дружину чи чоловіка, бо це трошки клопітно. Потреба зникла. Така любов - це просто залицяння, просто прелюдія, щоб схилити іншого до сексу. Дружині чи чоловіку немає необхідності до зваблювання - вони отримані, як суспільний дар одне одному і цей дар підтверджений документом про шлюб. Чоловік може вимагати, дружина може вимагати і тому любов зникає. Немає потреби леліяти. Майже неможливо побачити, як дружина любить чоловіка, як чоловік любить дружину. Вони можуть тільки претендувати, і така претензія стає важкою річчю для кожного. Це вже, так звана претендуюча узалежнена любов. Якщо ми ввергнуті в секс, то ми відчуємо провину, ніби зробили щось погане. Ми так багато уявляємо, так багато проектуємо, але реально це не буде дорівнювати тому, про що ми мріяли. Ось чому після сексу ми відчуємо спустошення і навіть провину, бо ми відчули розчарування. Але напередодні сексу у нас є нав'язливі ідеї, примусу і ми можемо робити певні речі. Тіло постійно примушує нас, потім ум примушує нас робити їх. Тіло не втратить своєї енергії – воно, як джерело води пульсує, бурлить, і не маючи витоку, може поглинатися тілом-землею – так проходить усвідомлений розподіл енергії. Якщо ум дає витік цієї енергії-води, то воно ще більшу візуально-суспільно стає живодайним і в своїй дорозі-житті насичує інших спраглих-душі – і людей, і рослин, і тварин. Якщо ми не дозволяємо входити, не дозволяємо своїм умом виходити з нас любові, то цим робимо їх вмираючими джерелами, ми не творимо духовних енергій, ми не ростемо духовно, ми забуваємо своє покликання, то ми відчуємо занепокоєння, так як енергія накопичується, коли ми не свідомі цього. І це породжує страх і певну ненависть до її проявів в інших. Якщо ми їх робимо, то ми відчуємо провину від страху порожнечі, не усвідомлюючи того, що це прийшов час нового наповнення. Такі часті розуміння цієї порожнечі, які водночас насичують наше тіло сексом, заспокоюють ум, але ця порожнеча і побуджує нас до пошуків для її заповнення. Людина знаходить чим її заповнювати – духовністю. Свідоме постійне наповнення нашого єства духовними якостями створює відчуття уму про насиченість і секс відходить на інший план – від тілесних задоволень до духовної тихої радості.

Тому таке розуміння не буде давати відчуттів, що це схоже на не реалізованість своїх ілюзій, що з цього немає виходу. Тоді ми починаємо відчувати, що наше життя не має сенсу. Ось чого, коли люди вступають у позашлюбні зв'язки, це дає їм знову трохи енергії і трохи відчуття любові, так як за новою людиною ми намагаємося знову залицятися і ми маємо вільність від створених відносин з попередньою жінкою. У цій ситуації ми не можемо взяти іншого в дар - нам необхідно його звабити. Така любов не може бути іншою, так як любов відбувається тільки тоді, коли ми є єдністю, і не раніше. Єдність приходить із насиченістю. І цю насиченість вчимося шукати в створеній сім'ї. Ми потім торкнемося небезпеки позашлюбних відносин, саме відносин, які і є небезпечними для життя і своїм негативом шкодять людській духовності.

Любов є тією енергією, яка наповнює, підтримує життя в тілі. Вона є тією енергією, яка як складова інших духовних енергій виконує ті ж функції для Душі, що і для Тіла. Вона, як те паливо, яке постійно підкидають в пічку для підтримання вогню, як джерела світла і тепла. Так, любов зігріває і освітлює наші життєві поступи. Приймаймо цю енергію любові в себе, щоб наше життя не жевріло і не віяло холодом, а пламеніло.

Любов є тією наповнюючою енергією всього живого і не живого, всього видимого і не видимого, яка дозволяє рости і розвиватись духовно нашому єству, так і всьому Всесвіту. Ми зачаті любов'ю, любов є стимулом нашого життя і ми є її творцями. Тому ритміка наших енергій, якщо вона максимально наближена до духовної ритміки Всесвіту, то ми можемо сказати, що ми в своїх діях, сприйняттях і відчуттях наповнені цією енергією любові. Ця енергія невидима, її можна відчувати і сприймати у проявах. Тому про неї в уявній можливості її бачити, чути, відчувати, а тим паче, розказати чи описати не вдавалось нікому у всій величезній гамі змін і форм, якості і кількості. Це невовлими форми і прояви цієї рухомої енергії. Вона є всенаповнюючою всюди і скрізь. Ми не можемо нею володіти, ми можемо її приймати і передавати, проявляючи при цьому задоволення всіма життєвими процесами, мати радість від добродіянь побудованих на добролюбії. Коли нам вдасться зрозуміти її красоту, її благі прояви, то ми свідомо ці пізнання відчуття і наміри направлятимемо через дії до всього і всіх. Кожен із нас по різному наповнений цією енергією і в кожному індивідуально вона може проявлятися і кожен по різному може її поширювати. Такі її властивості і можливості у її неприв'язаності і вільності дає нашому уму констатувати, що ми у своєму житті не можемо констатувати про постійну її присутність і можливість її відчуватимайже ніколи і в основному із-за свідомого, несвідомого чи просто прагматичного бажання нашого ума володіти нею. В цьому її подібність з тими духовними енергіями, які ми визначаємо словом Бог. Вони ці енергії існують, але володіти, управляти людиною ними практично не може так, як ми звикли володіти певними предметами. Навіть те розуміння Любові, яке ми співвідносимо від задоволень сексуальних втіх, від сприйняття радості і доброти, то слід погодитися, що ми рано чи пізніше прийдемо до тотального розуміння в прийнятті і передачі цих відчуттів іншим – уже як свою життєву потребу.

Такий стан нашого єства паралельно дозволить нам розуміти інші негативні прояви таких енергій в нашому житті і вони зникатимуть з нашого життя – це і страх, і гнів... Цьому є підтвердженням наш спосіб життя. Навіть наше, здавалось би, випадкове спілкування з іншою людиною, чи наше німе спілкування з деревом, твариною, наші об'єднання в сім'ю, колектив, спільне проживання чи спільна діяльність, то знаємо, що ці дії є прямою дією енергій любові. Саме її наявність є незаперечною необхідністю і умовою. Тоді це буде уже не просто визначення того, що ми сприймаємо за Любов, а нам особисто може відкритися істинність і можливість перебувати в потоках таких благих енергій. Так ми можемо підтверджувати своїми діями, сприйняттям і відчуттями, що нами отримано ключ до цих пізнань духовності. Тоді нам відкриється розуміння і прийняття того, що всі люди і вся матеріальна і нематеріальна Природа є однією Родиною, є одним всесвітнім Океаном. В такому стані ми можемо стверджувати, що маємо можливість любити весь суспільно-матеріальний і духовний світ. Підтвердженням такого стану буде наша можливість бачити у всіх щось позитивне і зникне наша властивість щось оцінювати, порівнювати, бачити в комусь недоліки. Водночас, знаймо, що таке розуміння не прийде одномоментно. Тільки стягання духовного дозволить наближуватися до цього стану нашого єства.

Коли Любов поселилася в нашому серці, то у нас немає портеби шукати інформативних знань поза нами – вони самі прийдуть – і прийдуть істинні. В такому стані у нас відпаде потреба витрачати час і енергію на пошуки Бога, Духовних якостей поза нами – вони є в нас, ми наповнені ними, ми перебуваємо в них.

Любов просто трапляється - це ми можемо відчувати і навіть по різному: сміючись від радості, працюючи з ентузіазмом ..., але словами її не можна передати - в ній можна перебувати. Слова гарні в повсякденному житті, в миру, але застосувати їх в стані любові чи молитви не можна - в них немає потреби і їх неможливо застосувати - це безсловесне перебування в такому досвіді.

«У ніч повного місяця Мулла Насреддін сидів з красивою жінкою і говорив про великі явища. Він прийшов в романтичний стан духу. Але жінки по натурі приземлені, вони дуже практичні.

Коли Муллу занесло на далекі гірські вершини, жінка сказала:

- Мулла, я дуже рада, що ти любиш мене, але чи одружишися ти на мені?

- Послухай, - відповів Мулла, - не ухиляйся теми розмови». Ошо

Вчимося очищатися, вчимося відкривати свої Душі для Любові і ми зможемо міняти життєві обставини на краще. А помаленьку у нас появляться можливості міняти і світ на краще: отримувати радість від життя, задовольняти свої потреби, облаштовувати спокійне ритмічне творче життя в процесі діяльності і мати можливості допомагати іншим. В підсумку ми можемо сказати, що наскільки ми усвідомлено зрозуміємо реальність своїх можливостей розвивати цю духовну якість - Любов, то цим ми можемо визначити наскільки успішно ми зможемо продовжувати еволюцію на цій прекрасній райській планеті, яку ми називаємо матір'ю Землею, або, збільшуючи негатив, своєю відстороненістю, байдужістю, ненавистю і далі роблячи негатив, наближаючи планету до апокаліпсису.

Весь Всесвіт тримається на Любові, Доброті, Красоті, Радості... Навіть, якщо ми не відчуваємо піднесення, радості в нашому житті, або ми відчуваємо пригнічення від повсякденних проблем, то це явна ознака відсутності чи малої кількості цієї духовної енергії. Ми навіть можемо відчувати, що любимо когось, чи не відчувати ці прояви любові від когось, то все одно знаємо, що ми маємо достатню кількість енергії Любові чи маємо можливість її прийняти. Ми в цій енергії любові, як в повітрі – ми ним дишемо, воно нас обтікає, воно дає життя. Ми своїм життям заявляємо про наявність в нас енергії Любові. Навіть, якщо невіглас скаже про відсутність в нього цієї енергії, то це його особиста помилка – ця людина заблукала в цій мирській суєті. Відчуваючий потребу в ній знайде тисячу способів чи методів віднайти і прийняти її в своє життя. Ми народжені для Любові, ми є її носіями і творцями. Вчимося розкривати свій потенціал. Наприклад, віднайдемо в своєму житті об'єкт, до якого у нас є чи були ці відчуття вдячності, піднесеності, радості (це можуть бути наші батьки, діти, друзі, чоловік-жінка, колеги) і усвідомлено поміркуймо про причини появи цих відчуттів в нас і з цього моменту починаємо творити предмети чи ситуації, які приносять подібні відчуття. Це ж не важко. Це один з прикладів, а їх у кожного багато і різних. Ось так починайте практикувати і цими діями ми очищуємося і створюємо готовність прийняття духовних енергій, які не забаряться відвідати наше єство. Нехай це буде нашим домашнім завданням чи завданням на вільну хвилину. Коли ми пізнаємо це відчуття, навчимося його приймати, то нам легко буде входити в цей стан Любові...

Ось тоді на нас накотить хвиля Щастя і Любові. Ми відчуємо єдність, рівність і вільність в усьому і з усім, що оточує нас. Ми відчуємо себе, як частинку цієї величезної Єдності. Ми відчуємо цю Всесвітню вібрацію ритмів життя в цій Єдності, це благоговіння від радісного відчуття піднесеності Духа-Тіла.

Якщо ми любимо, то любов буде вилитися з нас, створюючи простір любові. Головне - це любити себе. Якщо ми любимо себе, то ми знайдемо безліч людей, які люблять нас, тому що людина, яка любить себе стає люблячою, як би відкритою для любові - у неї з'являється витонченість, гідність, вона починає світитися, випромінюючи флюїди любові, доброти і щастя. Нелюбов до себе проявляється в нашій ненависті, незадоволеності і це видно по проявах гніву, злоби до інших. Інші є дзеркалом, яке відображає наш стан. Ми, в своїй масі, в цьому упередженому світі не можемо бути просто нейтральним. Якщо ми не любимо себе, то ненавидимо себе за це, виливаючи ненависть на інших, яка зазвичай повертається назад, і ми в повному лайні. Ми калічимо себе, своє життя і життя тих, хто перебуває поруч. Як ми можемо очікувати, що нас хтось полюбить, якщо навіть ми не в змозі полюбити себе.

Нам необхідно це усвідомити і почати любити себе, свої позитивні речі і події, які оточують нас. Так, це полярність і будемо пильні, щоб в цій полярності не загубитися, інакше в нашому житті не буде сенсу - ми можемо заиклитися на цьому і будемо замкнуті для інших. Але якщо з нас починає народжуватися любов, то нам відразу знаходиться інший люблячий, або ми самі його спрямовуємося знайти - у нас з'являється спрага поділитися і прийняти. Навколишнє середовище сповнене люблячих людей, прекрасних людей і якщо ми любимо, то наші очі відкриє наша любов і ми їх побачимо. Просто ми не переповнені любов'ю, з нас не струмує любов - ось чому ми не можемо знайти нікого, хто б любив нас. Це трапляється і з люблячими. Ми шукаємо прекрасну жінку чи прекрасного чоловіка і одного разу знаходимо ... і приходимо в замішання, бо не знаємо що далі робити. Ми навчилися шукати, а любити не навчилися і не любимо цієї музики любові, - ми любимо тільки шукати. Напевно, багато людей страждають від цієї проблеми. Ми можемо відчувати тільки грубу любов, закладену в секс і ця грубість надається любові ненавистю. Якщо хтось просто любить нас без будь якої ненависті, то нам важко буде зрозуміти її, ми можемо її просто відчувати. Це інша якість любові. В цей момент ми ще не в стані любові і ми відчуватимемо зависть, невідому тривогу від чиєїсь такої любові. Це говорить про те, що ми не готові приймати, ми відмовляємося в думках її приймати, ми відгороджуємося самі від неї. Тут ми сказали, що нас хтось любить без ненависті – у любові немає ненависті. Це поки що наше таке сприйняття. В нас поки що не народилося, ми не налаштувалися на прийняття цієї енергії, бо ми б сказали: «Яка ця людина щаслива, вона добра людина». Так воно і є – ми побачили люблячу людину.

Всі хочуть, щоб їх любили і більшість чекає, а перший крок бояться самі зробити. Бояться раз, а по-друге ніхто і не знає, що таке любов, не знає як любити себе. Це мистецтво, це наше творіння, це приємне відчуття, коли ми любимо, це прекрасне відчуття, коли нас люблять. Приємне, але воно і має елементи творчих шукань, творчого застосування, праці. Люди вчаться малювати, грати на музичних інструментах, співати роками, крім того, що вони вже мають талант, задатки, чи як би якийсь потенціал цих енергій. І тільки з роками навчання вони вдосконалюються, створюючи шедеври. Любов - це найбільша краса, велика благодать. Всі ми приходимо в світ з потенціалом любові, але цей потенціал нам слід перетворити в реальність, як насіння троянди має потенціал, але тільки посаджене і доглянуте дарує прекрасні квіти. Реальність - це постійні зміни, це зростання і це відноситься до любові. Це не

щось заkostenіле, це щось дуже рухоме і дуже швидко рухоме - не кожен зможе схопити її навіть за хвіст. Вчимося.

Ну ось, неможливо розповісти, як вчитися любити. Це подібно до того, що всі потенційно здатні плавати, але це не означає, що всі плавають - цьому вчать. Починаємо вносити в своє життя елементи будь якої з позитивних якостей і ми відчуємо зміни в собі, у нас почнуть мінятися погляди на життя. Такі відчуття свідчать про те, що ми відкрилися для прийняття духовних енергій. У нас виникають почуття проявлених елементів любові у будь якому виді діяльності. Ви тільки трошки уважніше поспостерігайте за собою. Так народжується любов до себе у баченні своїх можливостей міняти себе. Це так вчать любити себе у своїй роботі, у своїх поступках. Любімо себе і інших, тоді в один прекрасний момент ми зможемо відчути цілий потік цих енергій, як стан щастя, як бажання творити доброто. Вчимося і навчимося.

Сущий дав нам це священне джерело Любові, цей світильник Душі, який живиться зі всесвітнього джерела енергією Любові, яка творить нас подібними Богам. Цей усвідомлений світильник, ці енергії прийшли в наше життя не тільки для задоволень і тим паче не для розкоші, розпусти і сексуальних збочень. Це та теплота, яку ми відчуваємо, знаходячись біля джерела вогню, при творенні доброти, при перебуванні у стані щастя.

Любов – це почуття, яке є в нас і ми маємо його відчути, побачити, леліяти в собі. Тоді воно виливається в навколишній простір. Коли ми це усвідомлюємо, усвідомлюємо цю наповненість, тоді ми починаємо активніше її направляти на інших. І в цьому велика різниця, але це пізнання величі любові, бачення нашої єдності зі Всесвітом. Ось тоді ми можемо констатувати істинно божественність в нашому житті. Наше життя починає проявлятися, як життя для інших. Це видно зі сторони, а ми у своєму щасті від розуміння любові саме вмінням побачити цю велич. Такий стиль життя можна означити, як ми про це часто говоримо: «Живи для інших, але не як всі». То так і тут.

Любовь виходить із сексу, ні вона не виходить з нього, вона виходить з душі, з серця. Однак не слід заперечувати, що під час сексуальних задоволень і тим паче під час оргазму проходить колосальне споживання і пізнання симптоматики духовної, фізіологічної і психічної енергії нашого єства і ці відчуття подібні на описані попереду. Просто найскоріше ми її відчуваємо присутність через секс. Не менш суттєвими відчуттями присутності такої якості в людини як любов є устремління, сам процес і завершена дія в творчій праці. Ці два шляхи допомагають людині входити і перебувати в стані любові. В першому випадку вони є менш триваючими, але значимість для людини і їх відчуття і сприйняття мають подібні прояви в думках, словах і діях. Сексу вимагає тіло, вимагає ум, душа благословляє любов. Коли це поєднано в нашому єстві, то все нормально. Вони вносять позитивну енергію в наше життя. Ми щасливі, ми повні сил і наснаги.

Однак, розглядаючи цю потужну енергію нашого єства, застережемо, як і відносно пізнаної іншої енергії в застосуванні – куди ми направляємо нашу увагу і устремління, то туди і тече ця визначена нами енергія, то такі і плоди виростають. Якщо ця любов різностороння, то ми Бог, якщо ця любов направлена в секс, то ми інша його іпостась – ми Диявол.

Любов не може бути дією: до неї не можна прикладати зусилля, любов не можна зробити. Можна бути любов'ю, але любити не можна. І тоді любов набуває надзвичайну красу, тишу і мовчання. Вона і так мовчить, бо якщо ми в стані любові, то ми просто зачаровані тим, що відбувається в нас і навколо нас. А ми мовчимо, ми як би в шоці. І тоді любов стає молитвою. Тоді не буде потреби йти ні в якийсь інший храм: наше стан любові і є храм.

Любов - це не відносини. Любов - це стан єства. Те, що ми називаємо любов'ю, не є любов. Від чого ж так? Це відбувається наступним чином: чим більше ми йдемо у своє сокровенне, в пізнання себе, то тим менше, як нам здається, в нас любові, тому що назване нами любов'ю, нею не було. Вона була підробленою, несправжньою. Вона відносилася до особистості, світу брехні, підлаштованому. В цілому це було пекло, бо життя ми сприймали як постійні страждання, як постійні проблеми. Саме це вказує на відсутність любові і наше підсвідоме це знає, бо ми завжди насичені невдоволенням, насичені ненавистю, яка при найменшому переповненні вибухає люттю, роздратуванням.

Коли ми занурюємося всередину себе, то ми йдемо від особистості, ми йдемо від почуттів, про які наша особистість думала, що це любов. Так, ми відчували тілесну потребу, потребу природи, потребу ума від мнимої зобов'язань, ми відчували якусь непочиниму і невідому піднесеність. Не боїмося цієї усвідомленості і тоді вона не буде необхідністю. Тоді любов не буде бажанням. Тоді вона не буде відносинами. Ми будемо любов'ю в самій своїй суті і це буде просто властивістю нашого єства. І тоді смак у цього всього зовсім інший. Тоді любов ніяк не створить обмежень. Тоді ми не є обумовлені. Ми свої хороші вчинки не так будемо обумовлювати чи прив'язувати до наявності в нас такої якості, як любов. Тоді наша любов - це просто спосіб існування. Ми сидимо з любов'ю, ми стоїмо з любов'ю, ми рухаємося з любов'ю, ми дивимося з любов'ю. Тоді все, що ми робимо, буде мати властивість любові. У

такому колишньому її розумінні її вже немає. Її просто немає. Ми просто думали, що вона є. І ми чіплялися за неї своїм умом, обумовлюючи такі відносини залицянь, спокушені словом любов. Ми боялися втратити ці відносини, бо нам здавалося, що ми залишимося ні з чим, без всіх, а залишитися самому зі своєю сутністю нам також страшно, бо ми відчуваємо внутрішню порожнечу. Це нормально спочатку і ці відчуття порожнечі незабаром зникнуть і ми зможемо відчути свою справжню сутність - ми імператор сам собі і будемо до інших ставитися відповідно. Але в своїй більшості ми бажаємо бути частиною суспільства, ми так звикли жити, і ми не бажаємо своїм умом бути частиною Божественного.

ЯК ПІЗНАТИ ЛЮБОВ?

Моя любове! Я перед тобою.

Бери мене в свої блаженні сні.

Лиш не зроби блаженною рабою,

Не ошукай і крил не обітни!

Л.Костенко.

А ніяк, але спробуємо.

Поки людина не полюбить себе в цьому пристрасному суспільстві, вона не зможе полюбити нікого у світі, пам'ятайте про це: поки людина не навчиться поважати себе, то вона нікого у світі не буде поважати. Так ми думаємо в своїй пристрасності, така ідеологія сповідується частиною суспільства. Але природа приходу енергій любові в наше єство якраз в тому, що ми свою любов даємо іншим, ми її випромінюємо і тоді люди тягнуться до нас, притягаються у можливості отримати і собі частинку енергій любові, і цей процес зі сторони сприймається, що як би нас починають любити і ми це бачимо, бачить Душа і Суций відкриває кран цієї енергії, яка потоком іде в нас. Наше бачення, що нас люблять, проявляють до нас пошану, то таке розуміння сприймається, що і ми любимо своє єство істинно. Цей процес любові є в поєднанні – ми любимо і ми любимі. Таке може відбуватися з кожним. Просто люблячі і любимі зуміли на якомусь етапі життя чуть чуть доторкнутися до цих енергій. Вони зуміли відчути. Шанс відчути її має кожен з дитинства, навіть із підготовки і самого зачаття. Коли нас чекають з любов'ю, коли зачинають в стані любові, коли в сім'ї панує любов, яка проявляється в доброзичливій обстановці, повазі одне до одного і до всіх, коли діти і ми вміємо займатися улюбленими іграми, улюбленою роботою, коли ми обожнюємо і вміємо бачити красоту в предметах і діях інших, коли ми організовуємо щось навколо себе красиве в побуті, біля будинку, не нищимо краси, не засмічуємо під'їзд, лісову галявину, потічок чи річку – то саме так ми можемо пізнати любов. Вона є в кожного і такі наші дії є тією поживою в житті, коли любов виростає прекрасни бутонем троянди, який бачать і відчувають інші і ми.

Однак, коли ми прийняли цю властивість людського життя – неповагу, то цю нашу неповагу ми зводимо в таку собі поважність, пихатість і йдемо до втрати любові від своїх дітей, колег, сусідів. Таке прийняття стосується будь якої негативної категорії, які присутні в наших життях. Якщо ми не вміємо любити й не прагнемо вчитися, то в моменти усвідомлення (таке буває з кожним), ми не починаємо вчитисьлюбити, бо слід починати з себе – любити когось. Тому вся наша любов фіктивна, наша повага брехлива, фальшива. Якщо ми цього не усвідомимо, то як же ми можемо поважати ще когось? Батьки і матері говорять, що їх діти їх не поважають. Так, але ми тому причина, як вони можуть нас поважати? Ми ж по логіці перші мали мати ці якості. Ми, дорослі, обманювали дітей всіма способами, ми були нечесними, ми поводитись з ними підло в пізнанні любові. Ми потім говоримо їм не закохуватися: «Остерігайтеся!», а самі весь цей час займаємося сексом, як суспільним атрибутом любові. І рано, чи пізно прийде той день, коли вони усвідомлять, що навіть тато і навіть їх мати не були чесними з ними. То як їх можна шанувати, коли ми говоримо одне, робимо інше? Ми просто прикидаємося – і природа цієї облуди у відчутті власної вини перед всіма. Це основний компонент для вирощування вдавання з себе достойника, гідного достойника. Потім це прикидання створює відчуження від інших людей. Зворотня реакція не забариться... І одного разу ми усвідомимо, що прикидаємося не тільки ми, але і інші. Якщо прикидаються всі, то як ми можемо спілкуватися? Якщо фальшиві всі, то як ми можемо бути товаришем, якщо скрізь тільки облуда і обман?

«Молода жіночка на сповіді спитала священника про протизаплідні засоби.

- Тобі не можна їх застосовувати, - сказав священник. - Вони проти закону Божого. Краще витий склянку води.

- До чи після? - спитала жіночка.

- Замість! - відповів священник».

Поки любов не народиться в нас самих, вона не зможе нікого зігріти. Спочатку будьмо світлом для із самого себе, тоді наше світло почне світити й іншим.

Вчимося любити спочатку себе, свою егоїстичність. Але пам'ятаймо, що якщо ми любимо тільки себе, то наша любов буде дуже бідною. Пам'ятаймо це: люби себе, тому що, якщо ми не любимо себе, то нас не зможе любити ніхто інший. Не можна любити людину, яка ненавидить себе. На цій нещасній Землі майже кожен ненавидить себе, кожен засуджує себе. Як можна любити людину, яка засуджує сама себе – який-яка я некрасива-ий, безталанна-ий, бідна-ий, грішна-ий? Як може зародитися довіра? Довіра можлива, лише якщо спочатку ми довіряємо самі собі, своєму умиротвореному стану. Людина, яка довіряє собі - незалежна людина. Про неї не можна зробити ніяких прогнозів, вона буде рухатися по своєму. Її життям буде свобода. Вона буде довіряти, коли відчуває за результатами сприйняття і навіть раніше - інтуїтивно. Довіра - це стан єства. Людина, яка любить сама себе, рано чи пізно починає переповнюватися любов'ю. Людина, яка довіряє сама собі, не може не довіряти іншим, навіть тим, хто збирається її обдурити, навіть тим, хто її вже обдурив. Так, вона не може не довіряти навіть їм, бо знає, що довіра найцінніше в світі. Довіра – це двері, які відкриваються до любові.

Сидячи на залізничному вокзалі, ми не знаємо людини, яка сидить поруч з нами. Незнайома людина, але ми йому кажемо: «Будь ласка, догляньте за моїм багажем, я маю піти купити квиток». І йдемо. Ми довіряємо зовсім незнайомій людині. Вона могла б нас обдурити, якби ми не довірилися їй. В довірі є якісь чари. Як вона може нас обдурити, бо тепер на тонкому душевному рівні вона нам теж довірилася? Її сутність, можливо спитає: «Ти ж не можеш впасти так низько?» Якщо вона нас обдурить, вона просто ніколи не зможе собі цього пробачити. У людській свідомості є внутрішня властивість довіряти і вселяти довіру, як і любов. Кожен насолоджується, якщо йому довіряють. Це повага з боку іншої людини - і коли ми довіряємо незнайомцю, то це так відбувається ще більшою мірою. Немає причини їй довіряти, і все ж ми їй довіряємо. Ми цим поступком зводимо людину на такий високий п'єдестал, ми так цінуємо цю людину і до такої міри, яка унеможливорює її моральне падіння. І якщо вона впаде з цього умовного п'єдестала, то вона не зможе цього собі пробачити, її все життя будуть мучити докори сумління. Це трапляється кожен день і в нашому житті також. Такий же механізм бачення самого зростання любові. Вчимося.

Людина має відчувати блаженство, задоволення, радість від сіюминутного життя, бо це є свято душі. Відходьмо від негативу і на його місце прийде радість свята.

Природа дарування любові іншим у тому, що віддаючи її, наповнюючи нею навколишній простір, ми, уміючи це робити, то ми й навчимося її приймати в такій кількості, що її буде досить до самої смерті. Такі батьки дарують любов всьому оточуючому і своїм дітям, яка їх самих лікує, дає можливість радіти успіхам інших. Навчивши дітей того ж самого, то ми свою місію, своє покликання, як батьки, як людина, можна сказати, що виконали.

Якщо ми боїмося себе, то тоді ми боїмося інших. Якщо ми любимо себе, то ми любимо інших. Якщо ненавидимо себе, то ненавидимо інших. Тому що відносини з іншими - це просто відображення нас самих. Інші - тільки дзеркало. Тому, що б не трапилося в стосунках, завжди знаймо, що це вже сталося колись в нас, а відносини можуть лише збільшити це і ми маємо можливість спостерігати. Відносини не можуть створювати. Вони тільки показують і виявляють наявність того, що є в нас самих.

Тому любіть себе і цим ми будемо любити інших, боїмося себе, то ми будемо боятися інших. Тому що, вступаючи в контакт з іншими, ми починаємо проявляти свою сутність. Можливо всередині ми не такі, як вимагає суспільство і це породжує страх, страх проявити своє справжнє обличчя. Перш полюбіть себе, свої справи; вчимося бути добрим і милосердним, бо це основа для утворення в нас стану цілісності любові.

Якщо ми не любимо себе - того, хто нам за все ближче, то як можна любити когось іншого? Ніхто не любить себе і, тим не менш, намагаємося показати і навіть щось робимо схоже на самі прояви любові, імітуючи дії любові інших - нас так всіх вчать. В такому випадку наша любов не що інше, як ненависть, замаскована, захована. Запрошуємо - любіть перш себе.

Коли ми нікого не любимо, не можемо любити, коли не знаємо як увійти в стан любові, коли любов не струмує, то ми починаємо змінювати партнерів, створюючи враження, що ми такий великий коханець, Перелюбили стількох ... Ми закохуємося, робимо необхідні рухи, дії, але ніякої любові немає, справжнього наповнення немає. Ми просто робимо дії, передбачені люблячими. Деся всередині себе ми знаємо, що нічого не відбувається; ми навіть відчуваємо, що спустошуємося. Але якщо ми скажемо, що нічого не відбувається, то інші скажуть, що у нас не все гаразд з психікою - ми фактично робот.

Весь світ живе в мріях. Якщо хочете жити разом з усіма, треба бути таким же. І тому ми мовчимо і мучимося. Але це викликає втому і зношеність, бо це не улюблене заняття. І все життя здається довгим і

нескінченною нудьгою. Знову і знову одне і те ж. Знову і знову ми приходимо до одного і того ж краху, часто в самоприниження і в хвороби.

Хіба це не наше життя? Наш ум завжди скаже: «Ні, не наше; це відбувається з іншими». Бо ми так бачимо своє в інших, навіть не усвідомлюючи дзеркальності бачення. Але саме так наш суспільний ум зумовив наше прийняття подій і ум завжди так захищається, відгороджуючись від істинності.

«Абрам вбігає до шевця Мойше і каже:

-Мойше, Там твоя Сара з Йослом на дровах кохаються!

Мойше кидає чобіт і молоток ...

-На Яких дровах?

-У Михайла сусіда.

-Гм! А я думав на моїх.

Мойше підняв чобіт і молоток, сів на стілець і продовжив працювати».

Коли ми хворіємо, то кличемо доктора. Але ще важливіше покликати тих, хто любить нас, тому що немає ліків сильніше, ніж любов. Кличте тих, хто може створити навколо нас красу, чистоту помислів, пісню, тому що ніщо не лікує так, як настрої свята.

Однієї любові досить. Якщо це дійсно любов, вона може вгамувати нас так глибоко, надати нам таке задоволення, що більше нікого ми не захочемо. Але коли це не так, то ми шукаємо когось іншого. Тільки якщо любов виникає в нас, вона зможе розлитися і на інших. Це як кинути камінь в спокійну гладь ставка: камінь падає, народжуються хвилі, вони поширюються, поширюються і досягають віддалених берегів ... Вони будуть йти все далі, але спочатку має впасти камінь. У нас має виникнути стан любові. Нам необхідно полюбити себе - це основна вимога, яка не береться до уваги в усьому світі. Ось чому в світі стільки страждань. Кожен намагається любити, але любити неможливо, адже відсутня фундаментальна підстава в нашому єстві - наявність стану любові, доброти і радості.

Любімо себе. І тоді раптово ми побачимо відображенням себе всюди. Ми - людина, і всі інші люди подібні до нас. Відрізняється лише форма, імена, але реальність одна і та ж, сутність одна і та ж. Продовжуємо поширюватися все далі і далі, бо і тварини теж такі ж, як ми. Форма відрізняється трохи, але сутність ... І дерева такі ж, як ми. Адже вони теж існують, як і ми в цьому просторі і в часі у Всесвіті одночасно з нами.

Таке розуміння любові і такий стан любові є єдиний спосіб любити Бога. Починаємо вчитися любити себе, і хай любов поширюється, наповнюючи навколишнє середовище. І тоді не ставимо їй ніяких кордонів в суспільстві і в природі. Рухаємося далі і далі - до самої нескінченності. Це і є молитва, це і є посвята себе Богу, це і є наше покликання. Але якщо ми втрачаємо сам початок, якщо камінь не був кинутий, то ми можемо тільки чекати і чекати, але хвилі ніколи не з'являться ...

І це не може розпочатися ні в якому іншому місці, це може початися тільки в нашому серці, в нашому єстві. Тому що любов - це хвилі, вібрації, тріпотіння в серці і бажання розділити все, що є в нас з іншими, це глибока потреба знайти іншого, розділити з іншим свою сутність, свою радість і свою пісню. Але дуже часто наше серце майже намертво заморожене, нас навчили засуджувати себе ...?. «Ми непривабливі, ми погані, ці діяння грішні». Ми незадоволені собою, ми не можемо прийняти себе таким, ми боїмося себе. Як ми зможемо прийняти когось іншого? Необхідне повне прийняття - ким би ми не були і це тільки ми. Необхідно повне розуміння безумовного прийняття - і раптово ми побачимо, що не боїмося людей. Більш того, люди нам почнуть дуже подобатися, як і все навколо нас.

В житті-бутті ми неодноразово замислюємося про своє покликання в цей світ. Спрямовуємося в пошуки по розширенню пізаного зернятка істинного розуміння свого життя. Ми починаємо любити. Ми починаємо бути настільки чутливим, що навіть найменша травинка набуває для нас безмежне значення. Наша чутливість відкриває нам, що ця маленька стеблинка трави так само важлива для сутності, як і гігантська зірка; без цієї стеблинки існування було б менше, ніж воно є. І ця крихітна стеблинка унікальна, вона незамінна, вона має свою власну індивідуальність. І таке споглядання, відчуття і розуміння дають нам можливість також бути індивідуальністю. І ця чутливість принесе нам новий вид дружби - дружби з деревами, з птахами, з тваринами, з горами, з річками, з океанами, із зірками. У міру того, як зростає любов, як сприймається краса, у міру того, як зростає дружба, життя стає багатшим ... – наповненим Любов'ю, наповненим Богом. Ми набуваємо таку легкість сприйняття і відчуття своїх дій, що ми як би літаємо. Ми починаємо відчувати свою божественність.

І чим більше ми починаємо відчувати, що як би приходимо до якогось наповнення нашого єства, тим більше ми виявляємо, що це любов росте поруч і всередині нас. Вона як та піна росте вгору і вишир - такі відчуття наповнюють нас. Її немає необхідності бути визнаною: вона не зажадає визнання, вона не зажадає посвідчень, вона не потребує того, щоб її відчували, ніхто не визнає її, ніхто не відчуває себе щасливим, захопленим через неї - любов буде продовжувати струмувати, тому що безпосередньо в нас

самому вона струменіє. Ми відчуваємо величезне блаженство, ми відчуваємо величезну радість, коли зрозуміємо її присутність в нашому єстві. У самому перебігу створюється враження, що як би через нас і в нас тече ... енергія. Ми можемо сидіти в порожній кімнаті, і ця енергія тече і наповнює порожню кімнату такими милостивими енергіями. У кімнаті крім нас нікого немає - стіни не скажуть «спасибі» - нікого, щоб підтвердити, нікого немає, щоб випробувати це. Але це зовсім нічого не означає. Наша енергія виходить з нас, як з невичерпного джерела, але й одночасно тоненькими струмочками входить в нас, ймовірно, з Космосу, розбухаючи до величезних розмірів, струмує ... - ми відчуваємо блаженство. Тіло, в якому відбувається приємне напруження, бо це стан душі і ці відчуття усвідомлює ум. Красота. Ми, як квітка життя, щасливі, розуміючи, що аромат вивільнено вітрами. Їх неможливо утримати в собі і не слід про таке думати, бо відразу такі відчуття починають затухати. Просто радіємо, піднімаємо руки і летимо ... Ми прагнемо бути в такому стані постійно. Але сталість теж наповнює душу, як ідентичність краплі води, бо душа тягнеться до того, що не має кінця зовсім, того, що є вічним. Вона ніби шукає сполучення зі Вселенським Духом-Океаном, шукає Бога. «Бог» - це інше ім'я вічної любові. Ми говоримо, що життє теж любов. Так, так є. Саме при житті може запалюватися енергія любові. Є життя, то є і любов. Є вічна любов, то вона дасть і життє.

СЕКС

Що ж таке наша любов - це тільки ілюзія ума, або щось інше, а може ілюзія і щось інше разом., Тільки подумаймо - якщо видалити романтичну ідею любові з тих взаємин, що ми називаємо любов'ю, не кожен чоловік чи жінка змогли б виносити міжстатеві зносини і їх кількість в самій природі. Відпали б тілесні втіхи та їх така любов на екранах телевізорів і мало помалу і з наших умов. Це більше б було схоже на відновлювальний природний процес - від випадку до випадку. Це виглядало б так нерозумно з позиції сьогодишнього нашого ума, а фактично цілком природно. Тільки приберіть романтичні ідеї і почніть думати в простих термінах фізіологічного призначення, то тоді наші міжстатеві стосунки змусять нас відчувати сором навіть при наявності сьогодишнього менталітету. Хвалитися нічим.

Просто уявімо себе займаючогося цим з жінкою чи чоловіком, без всякої романтики, без будь якої поезії, без фатазійної ідеї, то це просто процес репродукції, тому що природа хоче відтворитися з допомогою нас, тому що природа знає, що ми помremo. І перш ніж ми помremo, то природа хоче продовжити життя. Наприклад, якщо наш сексуальний центр діє як сексуальний центр, все в повному порядку. Але люди пригнічують його настільки, що у багатьох людей секс існує не в геніталіях, він переміщається в голову - так звану фантазійну романтику. Саме це і є підміна. Тепер ці люди займаються тілесними втіхами за допомогою ума - звідси велике значення порнографії, візуалізації. Навіть займаючись тілесними статевими втіхами зі своєю жінкою, ми можемо думати про якусь красиву актрису і уявляти, що займаємося цим з нею. Лише тоді в нас раптово з'являється інтерес до того, щоб займатися статевими задоволеннями зі своєю жінкою. Фактично наша жінка не існує. Це свого роду мастурбація за допомогою її. Ми не займаємося статевими задоволеннями з нею, а займаємося цим з кимось, кого поруч немає. Ми продовжуємо фантазувати в голові. Але людина не може рухатися в секс, якщо тільки в неї немає чогось романтичного, тому стільки диму піднімається навколо сексу, який ми називаємо любов'ю. Якщо прибрати любов, оголений секс виглядає дійсно тварним - просто рутинне миття рук.

Ми тут зробимо маленький відступ для визначення змістовного наповнення слова «секс» в цій же аналогічній за назвою частині книги і будемо послуговуватися в цих книгах саме з такого розуміння змістовного його наповнення. Секс – це слово, яке ми не бажаємо писати. Ми б писали замість нього – тілесні втіхи, але і ці слова не дають повного визначення цих дій, які проходять під цими словами. Вони не дають повного змістовного наповнення їм. Секс, як слово саме по собі просить тлумачення, а яке іде за ним змістове наповнення – невідомо. Однак в це слово ми вложимо таке змістове наповнення: тілесні втіхи і отримані ним і відчуття ним мандражу і пустоти, бо воно є дією тіла, його фізіологією; а з другого боку вкладемо сюди процес підготовки, задоволення, відчуття, усвідомлення, як дію, яка сприймається нашим умом і сам процес впливу ума на всі ці описані процеси. Хоча ум є частиною тіла, але тут ми торкаємося душі і тому ми так розширили цей зміст, як єдність. Якщо це чисто пристрасне прийняття цих дій, то це і є чисто тілесними втіхами. Тому ми і хочемо наголосити, що саме з такого загального визначення ми в цих книгах і застосовуємо слово «секс»

Чоловік продовжує шукати, переконувати, писати любовні листи, посилати подарунки і робити все, що тільки в його силах, але як тільки секс задоволений, він починає втрачати інтерес, але він не хоче ранили, особливо він не хоче поранити людину, яку любить. Але так працює біологія. Вся ця романтика і вся ця любов були тільки димом, в якому природа намагалася приховати сексуальну частину, яка сама по собі виглядає потворно, і тому їй додана красива оболонка в цій грі. Природа багато в чому живому

щось влаштовує - то запах, то ліпучість, то гарний колір ... Але як тільки робота природи нами виконана, весь цей дим розсіюється.

Якщо ми захочемо відмовитися від сексуальності з різних причин, то ми стаємо ще більш сексуальні, ніж раніше. Такий секс з природної потреби переходить в бажання сексу умом. Це стан постійного бажання і на таких людей часто говорять, що вони сексуально стурбовані. Можуть вони фізіологічно ним займатися чи ні, але бажають постійно. Це вже певне збочення – тут любовними відчуттями і не пахне. Ось що відбувається з мільйонами людей. Їх бажання правильне, вони щиро цього бажають - але вони помиляються. Вони починають боротьбу з будь-яким негативним проявом в собі, і в результаті полум'я негативу займається все сильніше і поширюється на поряд проживаючих. Так було протягом століть і так є і сьогодні. Ніхто не шукає коріння, ніхто не шукає причину.

«На мою думку, слід виправляти не наслідки, а саму причину» - так думав один плантатор після громадянської війни. Він був людиною старого гарту. Виявивши свою дружину в обіймах коханця, у нестямі від люті, він застрелив її з пістолета. Суддя Південної перії виніс вердикт: «Вбивство в стані афекту». І коли нещасний чоловік вже був звільнений з під варті і залишав будівлю суду, суддя затримав його.

- Чи не могли б ви відповісти на одне питання - я задаю його з чистої цікавості? Джельтмен кивнув.

- Чому Ви стріляли в дружину, а не в її коханця?

- Сер, - відповів він, - я вирішив, що краще застрелити одну жінку, ніж щотижня вбивати нового чоловіка».

Міжстатеві втіхи сама сильна психічна енергія і коли ми отримуємо задоволення від тілесних втіх, то входимо в стан, який можна описати, як відчуття відключення ума. Ми забуваємо про все, ми блаженствуємо і все ж, коли ми свідомі того, що тілесні втіхи є тільки частиною нашого життя і того, що є ще багато справ, які приносять нам задоволення, то ми не стаємо рабами тілесних міжстатевих втіх - не чекаємо наступної статевої близькості і не доказуємо собі і партнеру свою сексуальну силу. Однак, коли події розвиваються навпаки, то ми стаємо залежними від втіх, ми стаємо рабами, чи рабовласниками. Бо коли ми бачимо в дружині жінку, як сексуальний об'єкт, то такі відносини вже стають виробничими процедурами – хіттю. Це вже стає проституцією (ми свідомо не розглядаємо це явище суспільства, історію його виникнення ...) і проституцією узаконеною і теж платною, корисливою. Жінка, чи чоловік стають купленою річчю для тілесних втіх. Річчю, чи роботом для виконання господарських робіт і т. д. і ми відносимося до них як до аксесуарів кухні, огороду, водія ...

Через те, що ми не можемо насолоджуватися життям, ми гніваємося. Це не хтось творить наш гнів через те, що ми не можемо насолоджуватися. Ми відчуваємо, що перебуваємо у великому нещасті, ми не щасливі, а хочеться радості - ось чому ми гнівливі. Через те, що ми не можемо святкувати, то з нами не трапляється любов - ось звідси тварний секс. Знаємо і усвідомлюємо основну роль в сексі – це можливість продовжувати рід людський. Як їжа забезпечує життєдіяльність тіла, так і секс забезпечує продовження життя в тілах людських.

«Беркович і Міхельсон, які були не тільки діловими партнерами, а й друзями з дитинства, домовилися: той з них, хто помре першим, повернеться і розповість іншому, на що схожий рай. Через шість місяців Беркович помер. Він був дуже моральною людиною, майже святим, пуританином, який ніколи не робив нічого поганого, який завжди боявся похоті і сексу. І Міхельсон чекав, щоб його дорогий покійний друг подав якийсь знак про те, що повернувся на землю. Міхельсон згорав від нетерпіння, сподіваючись незабаром отримати звіт Берковича.

І ось одного разу, через рік після смерті, Беркович заговорив з Міхельсоном. Була пізня ніч, і Міхельсон лежав в ліжку.

- Міхельсон, Міхельсон, - сказав примарний голос.

- Це ти, Беркович?

- Так.

- І як ти там тепер?

- Ми снідаємо і займаємося любов'ю, потім обідаємо і займаємося любов'ю, потім вечеряємо і займаємося любов'ю.

- І як тобі подобається в раю? - Запитав Міхельсон.

- Хто тобі сказав, що я в раю? - Сказав Беркович. - Я на фермі в штаті Вісконсін, я бик-виробник»

Коли секс набуває тварної бездуховної процедури, то він не наближає наше єство до розуміння нас, як свідомої людини. Природа того, що в таких випадках в кінці кінців душа з людського тіла попадає в

тіло собаки, бо перебуваючи в людському тілі вона одержима сексом, вона його бажає, він їй подобається, вона отримує масу задоволень від самого процесу сексу. Таке переміщення душ (духовних енергій) спричинено в багатьох випадках, коли ми говоримо за людину, нашими бажаннями ума і задоволеннями. Ці енергії задоволення і спричиняють переміщення душі в такі тіла, де можна отримати таких задоволень більше. Також знаємо, що це стосується будь яких видів діяльності: має людина задоволення вбивати (є такі психотипи людей), то ця душа попадає в тіло лева; людина має задоволення від плавання у воді, то її душа може переміщатися в тіло риби; людині подобається вести облік грошей, то це утвердить її в новому тілі в таланті банкіра. Тут потрібне невелике уточнення. Переміщення в людські тіла поряд з бажанням лічити гроші і мати від цього задоволення, то тут передбачається така умова – такій людині слід усвідомлено займатися благочестям, стяганням духовних якостей, або любити лічити гроші і поряд з тим займатися негативними вчинками, які присущі людському еству (наприклад, їх красти, обманювати чи транжирити), то такі негативні поступки душа теж «задовольняє» переміщаючись в бідне тіло, яке всі будуть обманювати і в якого постійно не буде грошей – саме це є гарантом того, що дана душа переміститься в людське тіло. Таке переміщення організовує душа, бо саме ці нові тіла дозволяють шанс такій душі найбільше розвиватися, найбільше творити духовних енергій, як основне своє призначення у Всесвіті. «Із князі, да в грязі» з якої виростає прекрасний чистий лотос.

Психічна енергія статевих потягів творцем передбачена через відчуття тіла. Ці ж відчуття подібні відчуттям в стані закоханості. Закоханість є тією першою умовною шаблінкою любові. Ось чому міжстатеві потяги, міжстатеві втіхи по аналогії відчуттів відносять по подібності до стану любові. І ця сексуальна енергія дуже сильна і сильно проявлена в людських відносинах. Не кожен може нею керувати, коригувати і цього не може зробити держава. Вона не підвладна тим декларативним заборонам і тим декларативним покаранням. Тільки усвідомленістю ми можемо її перенаправляти і усвідомлено застосовувати її. Слід визнати, що неусвідомленість статевої енергії побічно впливає на моральний, психологічний клімат суспільства і проявляється в порушенні суспільних і виробничих відносин з негативного так і з позитивного боку. Так, що тут є над чим подумати – виграє від цього держава, чи програє, а людина однозначно втрачає і в кінцевому результаті від таких горе-пізнань втрачає і людство.

Для тіла великою психічною енергією є секс і якщо він підживлюється нашим его, то це непереборна енергія. Але дивимось глибше: і для Бога, і для Всесвіту, і для Космосу, і для Енергій наше ество не є настільки значущим в загальній цілісності. Тобто, ми є - добре, немає нас - і теж добре. Говорячи в результаті, що наша позиція в такому стані спостерігача і є стан Божественного чи Всесвіту ... - ми ідентичні. Таке розуміння себе і всього дає відчуття легкоти в прийнятті розуміння природи сексу, як і самої віддачі. Ми сприймаємо цей стан, як стан самотності і усвідомленості єдності з усім. Ми у виконанні своєї місії на планеті. Беремо на себе більше, то за нами йде і більш громіздка відповідальність. Якщо ми несемо свою місію по своїх можливостях, то ми і відчуваємо ту природну легкоту. Це стан блаженства. Сам процес такого спостереження і розуміння з психологічної точки зору дає можливість нашому еству залишатися довше в стані сексуальних відчуттів, розуміти природу тривалості задоволення і розуміти природу подібності одухотворенню за подібністю симптоматики відчуттів..

Ми боїмося сексуальної енергії, бо наш ум для зняття цієї напруги страху і скеровує її у сам секс. Те ж діється з монахами, те ж діється і з бажаними обмежень, яко би для усмирення цієї енергії – ми її боїмося. А вона в нас пульсує, бурлить і то так сильно, що займає весь ум. Не так просто ум зациклити на одному виді енергії. Сексуальній енергії це вдається. Але ж вона своїм напором проситься до перетворення в інші види позитивних діянь, а ми цього не можемо усвідомити. Тепер усвідомили і спробуймо її застосувати в чомусь творчому – і ми побачимо чудові результати, уникнувши напружень, гніву, бо не завжди при відчутті припливу такої енергії в нас є можливість її реалізувати в сексі. Підвищена сексуальність є прямою ознакою, що ми зверх насичені енергією. Тільки наше усвідомлене скерування дозволить гори вертати і духовно рости. Ці два види реалізації цієї енергії йдуть паралельно. Це прекрасно.

Секс, надмірний секс слід перетворювати, і, водночас не бути проти нього. Якщо ми проти сексу, то ми не зможемо його змінити на краще, оскільки, коли ми ворожі по відношенню до чого небудь, то ми не можемо це прийняти розумом. Для розуміння потрібне велике налаштування. Якщо ми вороже ставимось до нього, то як же ми зможемо налаштуватися на позитивні дії? Коли ви ворожі то ми хочемо сховатися від ворога, втекти від нього чи воювати з ним. Нам слід дружити з сексом, тому що це наша енергія, з прихованими в ньому величезними можливостями. Таким чином, відчувши появу енергії, то ми відчуваємо появу хорошого настрою. Це переддень розуміння любові, це попереднє відчуття присутності Божественного в нашому житті. Секс можна змінити, його можна перетворити, але

спочатку слід поспробувати зрозуміти сексуальну енергію, як вона рухається в нашому естві: спробувати зрозуміти, чому вона викликає в нас таке задоволення; спробувати зрозуміти, звідки в дійсності виходить це задоволення - виходить воно з соїтія тіл, сексуального звільнення, або ж воно виходить від відчуття енергії в бажанні щось робити, від відчуття щастя. Якщо це перші два визначення, то вчимося насиченню сексом, якщо це наступні два визначення, то починаємо реалізовувати все, що здавалося раніше неможливим і у нас вийде. Насиченість досягається тоді, коли ми не доходимо до піку оргазму, тоді в нас тиждень, два будуть відчуття, що ми в стані насичення сексом. Ці відчуття і не забирають енергії, але у нас буде відчуття задоволеності, ми в позитиві і це дає нам можливість вирішувати всі справи.

Адже в сексі ми створюємо енергію за допомогою сексуальних бажань, фантазій і рухів. Такий секс приходить від ума. Ум відчув при допомозі тіла приплив енергії і забажав її направити для заняття сексом, підігріваючи таке бажання фантазіями, які переходять в жадання, а потім і в пестливі рухи, погладжування і сам секс. Але сексуальна енергія не все життя. Деколи, якби ми не відчували припливу енергії, ми б не тягнулися так часто до сексу. Ми просто відчуваємо надлишок енергії і не знаючи куди її направити, то ум і направляє в секс. Ми руйнуємо таку цінну життєву енергію. Тут ми її втрачаємо дуже багато і тому у нас присутні відчуття, що у нас відсутня сила для фізичної праці. Однак і придушувати не слід, бо ми станемо агресивним. Всі суспільства використовують сексуальну енергію, пригнічуючи її - ось чому всі суспільства протистоять сексу. Таке суспільство збуджене і легко може воювати, вбивати через агресивність від відмови від сексу. Нам необхідно усвідомлено її направляти туди, в чому у нас є життєва потреба. І дякуємо Сущому, що ми маємо можливість відчувати приплив енергій, то і розпоряджаємося нею по мудрому.

Тому всі стежать один за одним, пригнічуючи секс і ніхто не може дозволити життю цвісти природно. Бути природним стало найважчою річчю на світі. Якщо людям дозволять любити, війна зникне в світі.

Сексу вимагає тіло, вимагає ум, а душа благословляє любов. Коли це поєднано в нашому естві, то все нормально.

Статеві стосунки між дорослими людьми, які не мають ніяких зобов'язань перед іншими, ніхто не засуджує. Зависть може бути. Однак зв'язок з людиною, яка перебуває у шлюбі, порочна і володіє воістину руйнівною силою. Вона закладає в душу надзвичайно потужні негативні енергії, які здатні отруїти задоволення, яке отримує від відносин з протилежною статтю, на все життя. Саме через це навколо нас стільки нещасних людей, які не можуть знайти собі супутника життя. І все це не на підставі любові - просто в сімейні взаємини вкрадається шпигун і ранив його. Просто порушений договір у взаєминах і починаються руйнуватися виробничі відносини і технології. Так сюди задіюються величезні психічні енергії. Виникають сімейні війни. Якщо сім'я живе в шлюбі з любові, то ні про які зв'язки з іншими особинами, які перебувають у шлюбі не може бути й мови. Однак руйнівна сила, руйнівна енергія береться не із сімейних зобов'язань, не із шлюбних відносин, а з тих енергій зла, обид, прокльонів, сліз, житейських труднощів матеріальних, які і руйнують сімейні відносини і створюють проявлену суспільну небезпеку позашлюбних відносин. Саме зобов'язання, клятви в любові і в дотриманні шлюбних зобов'язань, в надіях збереження сім'ї і відповідальність за це є тими оберегами сім'ї, сімейної ідилії. Саме порушення цих енергетичних зобов'язань і є як би контролером і вони посилюють тривогу на психічно-енергетичному рівні при невидимих позашлюбних сексуальних зв'язках, що напліджує простір негативом. Інша сторона не може знати причину тривоги, але вона її відчуває. Людина стривожена не може бути психічно врівноваженою. І як будь яка негативна енергія займає свою нішу і втягує всіх учасників до негативних потоків. Вхідження в негатив є причиною руйнації сім'ї. Коли це дошлюбний секс без обіцянок і зобов'язань, то тут не народжуються такі сильні негативні енергії. Тому слід розрізняти фізіологічний секс, як потяг тіла і секс, в який задіяні духовні якості щастя, доброти, які і дають підкріплення у відповідальності. Не порушуймо духовної гармонії.

Тут слід дещо усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, отримати доступ до енергій Вселенського Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, це ніколи не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися у щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчути велике устремління і відповідальність в передачі прийнятих основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні очищаючі, лікувальні енергії для Душі і Тіла. Таке відчутне походження енергій в нас дозволяє нам ментально змінюватися в кращий бік - змінюється сприйняття і відчуття навколишнього середовища і змінюємося і ми самі. Це основа цих знань - прийняти для інших, відкинувши гасло - жити як інші. Таким чином, ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Любов, яка може бути поєднаною з самою істиною розуміється з усвідомленням цього духовного джерела, а не з тіла, але з глибокого внутрішнього ядра. Хтивість виходить з тіла, любов виходить з душі з усвідомленості єдності цієї цілісності, яку ми визначаємо в цьому комплексі - естві. Але люди не знають своєї свідомості, і це нерозуміння триває і триває - і тоді любов'ю вважається їх тілесна похоть. Зазвичай ми називаємо "любов'ю" сексуальну пристрасть. Це розмежування слід пам'ятати.

Хтивість, хоч і дає відчуття задоволення, але воно пов'язане зі хтивістю (задоволені своїм «Я»). (Дозвольте звернути увагу на різне символічне визначення і відповідно на різне змістове наповнення слів: у-довле-творіння (задоволення творінням) і у-доволь-ст-ві-є (задоволення своїм «Я».) Відчуття задоволення его вже крок до невігластва, до зупинки, хоча незадоволеність може бути стимулом до пошуку - і так воно є, а задоволення сприймаємо, як радісні відчуття, як політ, як творчий рух нас і всього навколо нас. Хтивість формує в людині привички і породжує особисті розпусні фантазії, забуваючи ті якості Духа до яких ми вставляємо символ - «все», а цим ми вводимо себе в оманливе самозамилування і на цьому шляху не помічаємо життів інших людей. При цьому використовуємо для реалізації своїх фантазій брехню і вульгарність. Навіть в таких відносинах відсутня повага до партнера і до своєї гідності, як носія частини Духа, зводячи такі відносини до корисливих, хтивих, п'яних вчинків. Не маючи енергії на нарощування рухомої сталості, яке тут немислимо, бо в цьому настає фізичне безсилля і духовна порожнеча, що в підсумку призводить до страждань через усвідомленість своєї богооставленості. Цей секс стає сексом ума і до того ж хворого ума. Рухому сталість чи стабільність ми розуміємо як ритміку руху. Бо сталість в природі відсутня, однак, коли ми прямуємо до такого стану, то це ми вже рухаємося на гальмах, це закінчується зупинкою і явними розчаруваннями.

Усвідомленість помилкового відношення до сексу приходить часто через появу венеричних захворювань - і тоді ми замислюємося про свій спосіб життя. Саме таким способом душа хоче залишитися свічко життя, убезпечуючи себе і тіло в такій хворобі. Усвідомленість дає можливість прилучення до духовного лона. Неусвідомленість і є неусвідомлена богооставленість через яку ум вводить нашу душу на шлях деградації, але йде за вказаним шляхом навіть в цьому короткому житті ества, який є недовготривалим. У підсумку призводить до страху статевого безсилля і втрати мети на такий спосіб життя. Ум хоче зберегти такий статус, але хвороби і страждання призводять до усвідомлення, до покаяння, до допущення покаяння.

Статеві стосунки, здавалося б прямо не впливають на громадське життя на державне облаштування, на відправлення релігійних традицій. Це є фізіологія людини і вони є як засіб для розмноження особин. Такий же процес розмноження у всьому живому і цьому підпорядкована статевая енергія людини. Природа передбачила для забезпечення розмноження певні періоди активного потягу, які ми спостерігаємо і вони також залежать від терміну виношування плоду. Тому можна стверджувати, що секс в людей допустимий тільки в підготовці до народження дитини, як це проходить в природі. Те ж відбувається з людиною, бо фізіологічний статевий потяг залежить від багатьох факторів. Наприклад, у фазі повного місяця ми маємо більше цієї психічної сили, є залежність від якості харчування, від присутності в нашому житті позитивних чи негативних енергій, що виявляються в емоційності стану і т.д. Але і в природі є приклади відхилень від переважної нашої систематизації. А в людини для порушення природного ритму є чинники, які не обмежують природну потребу і ум формує цей статевий потяг із-за відсутності самої любові в нашому естві.

Цьому сприяє і суспільство, яке спекулятивно активізує статевий потяг. Іноді прикрито, а іноді оголошуючи державну програму з метою збільшення кількості населення. Прикриття використовується через захоплення спиртними напоями, створення культу міжстатевих прагнень, використання для цієї ж мети різних форм в одязі, через рекламу, через кінопродукцію, через спеціальні програми телебачення і радіомовлення, через шоу-проекти на дану тематику, зводячи в культ краси і культ фізіологічної змагальності. Цьому сприяє вміле використання релігійного і державного табу на статеві зносини поза сім'єю і до створення сім'ї, що викликає опір і тим підживлює інтерес. Хто вивчав способи такого врівноваження суспільством, навіть в такому виправдувальному факті, як викладання в школах культури інтимних відносин після такого напливу інформації з відома і, можливо, спеціально спланованого допущення державними структурами. І програма такого предмету не ставить пріоритету у статевих відносинах природний чинник розмноження і духовну наповненість міжстатевих відносин. Психічна енергія статевих потягів творцем передбачена через відчуття. І ця енергія дуже сильна і сильно проявлена в людських відносинах. Не кожен може нею керувати, коригувати та цього не може зробити і суспільство. Вона не підвладна тим декларативним заборонам і тим декларативним покаранням. Тільки усвідомленістю ми можемо її перенаправляти і усвідомлено застосовувати її. Слід визнати, що неусвідомленість статевої енергії побічно впливає на моральний, психологічний клімат суспільства і проявляється в порушенні громадських і виробничих відносин з негативною так і з позитивною сторони.

Суспільство прагне впливати на сексуальну енергію протилежних статей, створивши інститут сім'ї. Основу таких природних відносин, як розмноження особин в людському середовищі, ми спостерігаємо і серед інших особин живого світу, але вони мають ту свободу руху за покликом свого призначення. *Заключ-ение* шлюбу по користі, легковажності, хтивої надуманості, хвилинному потягу часом робить в'язницю для двох людей, які зібралися в одну сім'ю. Такі сім'ї нещасні, стажають і часто розпадаються. Цього було б досить мало, якби нас вчили шукати собі партнера для шлюбу, вчили розуміти те, чи взагалі шлюб є обов'язковою процедурою в кожному житті, якби нас вчили створювати сім'ї чи народжувати дітей із стану любові, то це було б прекрасно.

ЛЮБОВ

Мелодія весни бриніла арфою в саду,

А вишні цвіт світився вогником надії.

Та лише вітер весняний

Все не вирухав. Він доленьку свою шукав.

А. Волошина.

Секс, Любов, Бог, Божественне приходить в наше життя-буття за допомогою нас і відходить від нас тоді, коли зазнає невдачі в своєму граничному усвідомленні. Але знаємо, що тільки любов і невдача в любові приводить нас до пошуку істини. Як не крути - всюди любов, або від любові. Невдача в любові не означає того, що ми зазвичай маємо на увазі: що кохана чи коханий зраджує нам. Ні, це не біда; насправді це можливість уникнути невдачі. Якщо наша кохана зрадить нам до невдачі, то вона врятує нас, вона знову дасть нам надію і ми будемо прагнути іншої жінки. Невдача в любові це неможливість увійти в стан злиття з іншим і тоді ми усвідомлюємо значимість усамітнення - ми починаємо рухатися в своєму пізнанні всередину.

Жінку, чоловіка потрібно шукати. Шукаємо щастя, бо ми його хочемо, то так шукаймо відповідально собі товариша, помічника і вчителя на все життя. Допомогають в пошуку батьки, бо вони знають про свою відповідальність перед сущим за свій розвиток і за духовний розвиток дитини. Батьківська турбота спрацьовує до часу закоханості і дитина стає самостійною, як і Адам з Євою з моменту тілесного з'єднання. Далі діти не чують батьків. Другий життєвий іспит молоді сім'ї проходить в часи вагітності і після народження першої дитини. В цей період між молодими людьми формуються сталі, виражені взаємовідносини, побудовані на повазі, довірі, взаємодопомозі, любові, доброти, або це період криз негативізму, через нерозуміння зміни психічного стану жіночої статі у зміні бачення своєї ролі в сім'ї, в суспільстві, зміні додаткових навантажень і додаткової відповідальності в обох. Всі ці прояви є зовнішнім надбанням і станом душ обох в їх окремоті. Зовнішні ознаки родинних зв'язків зберігаються при потребуючих і можливостних характеристиках одного з них до іншого. Допомогають також молодим людям в пошуках названі батьки, родичі, старші люди. Так є.

«Дівчина молиться Богу:

- Господи, пошли мені мужа, без якого я не змогла б жити!

Літня жінка, чуючи цю молитву говорить:

-Доцю, проси мужа, з яким ти змогла б жити!»

Любов красива, крихка і ніжна якість і тому суспільство деякою мірою дає гарантії у вигляді обряду вінчання, чи реєстрації факту в державних органах. Батьки, суспільство до певної міри даючи гарантії нашої тривалості, чи ні «любові», бо і ми леліємо і оберігаємо ці почуття. Але коли настає момент вибору на отримання гарантій, то вже можуть зародитися сумніви в цих допомагах і в гарантіях – чи правильний наш вибір. Не ремствуємо ні на кого, бо це був і є наш вибір, наш невдалий пошук. Ми цього не знали? Знали!, але у нас на час пошуку були інші критерії для пошуку. Завжди шукайте для душі. Завжди!

Якщо ми віднесемось до цього усвідомлено, то пошук почнемо саме такого друга, як в тій притчі про чотири види дружби. Можливо не всі ці умови ми леліємо щодня, але знаючи їх суть, то нам дасться у злагодженій, миролюбній, гармонійній сім'ї лад і спокій. Така сім'я в своєму житті досягне всього їй необхідного. З таким підходом ми маємо щастя жити і в старості, бо саме тоді гостріше кожна людина відчуває потрібність цих чотирьох видів дружби в той час, коли ми починаємо відчувати, що вже нікому не потрібні: ні дітям, ні нашим батькам, ні сусідам, ні колегам по роботі. Бо цю любов, дружбу, повагу, терпіння, шану, підтримку, тобто ці духовні цінності ніхто не забере, а на тілесні, на матеріальні є багато бажаючих і це породжує вихор негативних енергій в своїх оцінках вигоди, переваг, який засліпить очі. Ще не створена сім'я, а вже почалася боротьба. Ще не вирости нові духовні цінності сімейних відносин,

а ми в них входимо з негативною енергією. Це не розвиток, це не є краще, то зупинімся і шукаймо краще. Якщо це наше, то ще і ще раз перевірте свої почуття. Якщо воно наше, то воно буде наше для обох. Якщо ж не наше, а ми з'єдналися, і проявляється істинне наше і пропало мнине наше, бо не на наше будь хто може заритись і забрати – хто запередить, чи той, хто постійно стерегтиме. Палиться довіра і повага. Ми ще не злякалися? Страх ще не оволодів нами? Бо це ж ми свідомоведемо пошук у зміні способу життя з надією на все життя.

*«По Душі, як по багнюці
Усі йдемо, в брудних, великих черевиках,
Йдемо і залишаємо печаль, скорботу
І забуваємо очистити дорогу...
Рубці і рани кровоточать,
І слюзи ллються, і болить Душа...
Та розуміти вже не хоче той,
Хто залишає бруд в серцях.
Лише до себе хоче він уваги,
Бо сам, не в змозі, добро творить.
Ні ніжності, ні втіхи
Одне лиш хоче – вчити всіх.
Чужа Душа – це квітка Божя,
В пустині висохлій – вода.
І зрозуміти всім її так важко
А осудити – легко, це ж Душа.
Душа Людини – Земля Свята.
І вже ступаючи віднині,
Нагнись, і витри черевки,
І не топчи ти – Чистоту Душі».* А. Волошин.

Природа дає нам дідусів, бабусь, сестер, братів, дітей, а чоловіка, жінку потрібно шукати. Хто буде шукати, хто бере на себе відповідальність, хто дає гарантії на почуття, хто їх може утримати, чи зв'язати, або об'єднати в одне ціле. Відчуття не є матеріальна категорія, бо якби було так, то після покупки автомобіля «Запорожець» через деякий час схотілося б купити «Жигулі», а далі – «Ауді» ... Якщо ми до сім'ї відносимось, як до матеріальної категорії, то такий буде і результат. Або ми схочемо купити, або нас куплять. Хто собі такого бажає? І на все життя – купля - продаж? Воно, матеріальне, як приходить, так і відходить. А духовне вічне - і не взяти, і не зв'язати. **Це і є наш постійний гість. Прийшов, то і відносимось до нього, як до гостя з першого до останнього дня – з повагою.**

Людина відчуває силу міжстатевої енергії і виправдовує свої обмежувальні заходи. Але в своїй більшості люди порушують ці обмеження не боячись, ні держави, ні релігійних табу, бо в своїй пристрасті не має від них такого контролю за інтимним життям двох, розуміючи, що і зняття напруги енергії статевого потягу фізичного тіла знімає напругу в громадських і державних справах і цьому допомагає встановлений інститут сім'ї. Природа чи підстави у нарощуванні статевих напружень у відсутності любові до інших, у відсутності щастя у собі, у відсутності творчої роботи, як би по задатках чи від таланту.

Придушення сексуальних бажань, обмежувальні заходи?! У цьому є осуд. Так і ні. Ні - в умінні зрозуміти їх суть, або із життя в життя дійти до насичення і на цьому проміжку ми зуміємо зрозуміти статево близькість, яка виходить зі стану любові. Кожен боїться близькості - інша справа, усвідомлюємо ми це чи ні. Близькість означає: повністю показати себе незнайомцеві - але всі ми незнайомці; ніхто нікого не знає. Ми незнайомці навіть для самих себе, тому що не знаємо, хто ми такі.

Близькість наближає нас до незнайомця. Нам доведеться відкинути всі захисні дії; лише тоді можлива близькість. І страшно те, що якщо ми почнемо усвідомлено відмовлятися від захисту, від усіх масок, то хто знає, що з нами зробить незнайомиць? Ми всі ховаємося за тисячею і однією річчю, і не тільки від інших, але і від самих себе, тому що нас виховало хворе людство, зі всілякими придушеннями, обмеженнями, табу. І страх полягає в тому, що з кимось незнайомим ми, можливо, прожили з цією людиною тридцять років, але ця незнайомість жевріє в нас, то безпечніше здається підтримувати деякий захист, деякі таємниці, деяку відстань, тому що хтось може скористатися нашими слабкостями, вразливістю. Практично ми не дозволяємо нікому іншому підійти дуже близько, тому що він може дізнатися наше внутрішнє нещастя, нашу нудьгу, наші страхи; він може дізнатися про нашу хворобу.

Проблема ще більше ускладнюється тим, що кожен хоче близькості. Кожен хоче близькості, тому що інакше ми досить самотні у Всесвіті - без одного, без улюбленого, без когось, кому ми можемо довіряти. З іншого боку, всі бояться близькості - ми хочемо близькості з іншою людиною, але не відкидаємо свої заходи захисту. Це один з конфліктів між друзями, між закоханими: ніхто не хоче відкинути свої заходи захисту, і ніхто не хоче залишитися в повній наготі і щирості, відкритим, адже обом потрібна близькість. Наша відкритість допоможе і іншій людині відкритися нам. Наша, позбавлена претензій, простота дозволить і іншому насолоджуватися простотою, невинністю, довірою, любов'ю, відкритістю. Близькість просто означає, що двері серця відкриті для спілкування з Богом - це стан молитви.

Тому нічого страшного в сексі немає; людина - це сексуальна тварина. Ми саме такі. Саме такими хоче бачити нас життя. Саме такими ми опинилися тут. Секс - це спосіб, який Бог вибрав, щоб бути присутнім в світі, в людях і в усьому. Коли ми придушуємо речі на поверхні, вони проникають глибоко всередину, в несвідоме. Вони залишаються там. Секс на щастя не був зруйнований. Він не був зруйнований, він був тільки отруєний суспільним негативом суспільних і сімейних відносин. Його не можна зруйнувати, бо це життєва енергія. Він став забрудненим, і його можна очистити.

Наші життєві проблеми можна звести в самій їх основі до сексуальних проблем. Ми можемо продовжувати вирішувати інші проблеми, але ніколи не зможемо їх вирішити, тому що це не справжні проблеми. Але якщо ми вирішимо сексуальну проблему, всі інші проблеми зникнуть, тому що ми вирішимо основну. Але ми боїмося навіть дивитися на неї, говорити про неї. Секс - це корінна причина майже всіх наших проблем. Це неминуче, через тисячі років отруєння. Необхідно велике очищення. Скористайся своїм правом любити. Знайдіть знову свою свободу бути, і життя більше не буде проблемою. У певному віці секс стає важливим - не тому, що ми робимо його важливим, це не щось таке, що виходить від нас; це трапляється. У віці чотирнадцяти років, або близько того, тіло раптово наповнюється енергією сексуальної збудливості, сексуальною привабливістю. Це відбувається так, немов у нас прориває греблю. Тонкі джерела енергії, які ще не були відкриті, розкриваються, і вся наша енергія стає сексуальною, пофарбованою сексом. Ми думаємо сексом, ми співаємо сексом, ми ходимо сексом - все стає сексуальним. Кожна дія забарвлена. Це відбувається і ми нічого для цього не зробили. Це природно.

У кращому людському суспільстві секс до шлюбу буде оцінюватися точно так, як в цих нечисленних первісних племенах. Логіка дуже проста. По-перше: природа приготувала нас для чогось, і нам не можна відмовляти в нашому природному праві. Якщо суспільство не готове до того, щоб ми одружилися, то це проблема суспільства, але не наша. Суспільству слід знайти якийсь спосіб. Дуже рідко дівчинка вагітніє. Якщо дівчинка вагітніє, хлопчик і дівчинка одружуються. В цьому немає нічого ганебного, немає ніякого скандалу, ніякого осуду. Навпаки, найстаріші благословляють молоду пару, тому що вони виявилися життєздатними; природа в них найсильніша, їх біологія активніша, ніж у всіх інших. Але це відбувається рідко. Відбувається так, що кожен хлопчик і кожна дівчинка отримують тренування. У первісних суспільствах, є правило, що дівчаткам, після того як їм виповнюється чотирнадцять років, і хлопчикам, після того як їм виповнюється вісімнадцять, забороняється спати вдома. У них є загальний будиночок посеред села, куди приходять спати всі хлопчики і дівчатка. Цей приклад ще донедавна існував на наших теренах під назвою вечорниць. Тепер юнакам і юнкам не потрібно ховатися за машиною чи в кущах. Це потворно - це суспільство змушує людей бути злодіями, шахраями, брехунами. І їх перший досвід любові відбувається в таких потворних ситуаціях - ховаючись, боячись, відчуваючи себе винними, знаючи, що це спокуса диявола.

У первісному суспільстві на ніч вони збираються разом. Їм дається тільки одне правило: «Не будь з однією і тією ж дівчинкою довше трьох днів, тому що вона не твоя власність, а ти не її власність. Тобі слід познайомитися з усіма дівчатами, а дівчинці слід познайомитися з усіма хлопчиками, перш ніж ви виберете партнера на все життя». Ось це здається абсолютно здоровим з позицій відтворення, з позицій пристрасного суспільства. Перш ніж вибрати партнера на все життя, нам слід дати шанс познайомитися з усіма жінками, які доступні, з усіма чоловіками. У всьому світі можна побачити, що ніколи не були успішними ні шлюби за розрахунком, ні шлюби за першою привабливістю. Одні й другі зазнали поразки, і основна причина в тому, що в обох випадках пари не мали ніякого досвіду; парі не була надана свобода, вибрати правильну людину. Немає іншого способу знайти правильну людину, крім як дослідницьким шляхом. Просто дозвольте людям переживати досвід - і особливо зараз, коли проблеми вагітності більше немає. Ці первісні племена були досить хоробрі, щоб робити це тисячі років - і навіть тоді не було великих проблем. Зрідка дівчинка вагітніла, і тоді пара одружилася; інакше ніякої проблеми не було. У цих племенах не було ніяких розлучень, звичайно, тому що як тільки ти побачив всіх жінок, був з усіма жінками племені і тільки потім зробив вибір.

Всі цивілізовані суспільства страждають від проблем шлюбу. Вони не читали б третьосортних романів і не дивилися б голівудських фільмів. Все це можливо лише тому, що їм було відмовлено в їх природному праві від народження. На сьогодні існує друга психічна проблема, яка йде від нашого

прагматичного ума, який купляє, продає, шукає вигоди в сексі, в бажанні створити сім'ю. Якщо хочете чогось остерігатися, то остерігайтеся сексу в шлюбі, тому що проблема саме в ньому. Секс до шлюбу не проблема, і особливо тепер, коли доступні всі методи контролю народжуваності.

«- Мамо, хто дає нам їжу, Бог?»

- Так, Марічко.

- А на Різдво подарунки приносить Дід Мороз?

- Звичайно.

- А на мій день народження подарунки мені дарує Дід Миколай?

- Хм...

- А маленького брата приніс лелека?

- Так.

- А що ж тоді робить тато?»

Криво, живо, але ми вчимося сексу: хто сам, хто в школі, кого вчать батьки чи вулиця. Як би ми не прагнули дати елементарні інформаційні визначення інтимних зносин жінки і чоловіка в школі, то основні знання людина несе з собою як природна істота і через свій життєвий досвід стверджується в пізнанні. Готувати і вносити певну інформацію про інтимні відносини, про вміння і навички у пошуках собі чоловіка-дружини зобов'язані (мають бути відповідальними) батьки. Якщо батьки відповідальні, то вони в спостереженні зуміють визначити початок сексуального дозрівання і у ці терміни вони зажадають нашої інформації. Розумні батьки в присутності дітей ненароком навчають дітей передсексуальної гри в поцілунках і дотиках; романтичних словесах, у компліментах про красу грудей, мускулатури, попи - і до цього часу. Це можуть бути спільні походи в лазню, на пляж ... І погодимося, що така усвідомлена поведінка батьків краще, ніж їх чи когось невідомого на прикладах п'яних і попідтинням сексуальних домагань.

Чоловік, дружина якого має ось ось народити, готує до цієї події маленьку дочку:

- У наш дім, донечко, скоро прилетить лелека.

- Ой, тільки б маму не злякав!

- Чому?

- А ти знаєш, як вагітні жінки гостро на все реагують?»

Кожен коледж, кожен університет, кожна школа мають взяти за правило, щоб кожна дитина, дівчинка або хлопчик, пройшли через всі можливі досвіди, дізналися всі типи людей і, врешті-решт, зробили вибір. Цей вибір буде вкорінений і заснований в знанні, в розумінні. Якщо секс прожитий у всій повноті, без всякого осуду, без будь якої ідеї про те, щоб його позбутися, тоді у віці близько п'ятдесяти років - точно так само, як у віці чотирнадцяти років, секс розкривається, і вся енергія стає сексуальною, у віці близько п'ятдесяти років чи близько того ця гребля закривається знову. І це так само природно, як і коли секс стає живим; він починає зникати без якихось зусиль з нашого боку. І ми прощаємося з ним з глибокою вдячністю за повноту пересичення, бо ми реалізували себе як духовна сутність. Це було радісно, це було благословенням і ми відходимо від нього, прощаючись, усвідомлено, як суспільна істота.

З метою зняття сексуального напруження інститут держави створює регуляторні акти, але насаджуючи негативні енергії винності, страху, злості, як реакції на обмеження свободи. І це пригнічує духовно, це пригнічує і тілесно. Так страх, злоба ... забирають сексуальну енергію. Але краще коли ми цю енергію усвідомлено можемо скеровувати на добрі справи – це посилює суспільству. А люди, шукаючи спосіб застосування надлишок енергії на статеві стосунки, часто направляють її в захоплення алкоголем і наркотиками. Міць статевих потягів проглядається саме в великому перенаправленні дій у мом у вживання алкоголю і наркотиків. Навіть соціальні суспільні відносини (безробіття ...) мають меншу силу на волю людини, коли вона перенаправляє енергію не на творчу діяльність, бо саме в цьому її основне призначення, а на статеві втіхи, у зловживання алкоголем.

Іншим фактором впливу суспільства на інтимне життя сім'ї вбачається в насиченні страху в сімейне життя. Страх, вина, гріх введені суспільством в усі сфери людської діяльності і людина, перебуваючи в такому стані дуже швидко і остаточно ламається духовно, ставши на шлях зловживання алкоголем і наркотиками, а деколи стає на шлях статевих задовольнень, як протест душі при нерозумінні смислу життя. Державний інститут з одного боку влаштовує наявність в співгромадян страху, провини, але він не може активно впливати на наслідки. Душі таких людей закриті, бо ум знайшов легкий шлях відключення свого ества від страждань душі: напився і відключився. З іншого боку держава не зацікавлена в культивуванні духовних якостей, бо бачить в цьому ще більшу небезпеку для себе, як

носія надуманого негативу, бо сам інститут держави на сьогоднішній день є породженням негативних енергій і тримається на них. Однак збільшення злоби, гніву приводить до війни; збільшення наркоманів і алкоголіків теж шкодить суспільним відносинам і виробничим процесам у державі. Ось тут чималий шмат роботи державним інституціям, які займаються вивченням цих процесів і тут можна знайти оптимальні варіанти для цієї категорії населення.

Навіть такі об'єднання людей, як комуні, які створюються людьми в благих намірах не часто можуть довго існувати, хоча в них збираються люди, які усвідомлено відчували потребу в набутті духовних якостей, як потреба такої особи як людини. Але саме через різницю рівнів духовного розвитку їм також нелегко знаходитися в комунах, а все людство до цього не готове.

Усвідомленість такого процесу сприяла б духовній стійкості людства, але в стані усвідомленості дуже невелика частина людства, і стягання духовних якостей відбувається дуже повільно. Тепер і Ви усвідомили і маєте можливість збільшити число тих, хто пізнав суть, хто може поліпшити духовний потенціал людства. Бо ті, хто усвідомив свою суть знайде і спосіб перенаправити надлишок енергії на благі справи. Це перш за все вільна творча праця і вільні взаємини з собі подібними. Ті, хто усвідомлено надбаває духовні енергії, позбавляється від негативних проявів, таких, як провина, страх, гріх, позбавляється від видимих потягів, проявлених в зловживанні спиртними, обжерливості, у вживанні їжі, насиченою енергією агресії, у відмові від куріння і сама енергія статевих потягів переходить в інші творчі пошуки.

Входження в творчі пошуки дає свободу дій. Відчуття духовної свободи дає перш за все свободу від обставин світу, від мирської суєти. Поєднання з духом і дає відчуття свободи. І внутрішня свобода досягається повністю. Загальні правила, закони, мораль в такому стані можуть не сприйматися душею і в тому числі умом. Досягти зовнішньої свободи від впливу цілеспрямованого впливу суспільства вдається уникнути частково, або свідомо корегувати цей вплив.

Чим більше інтелігентний чоловік, тим більше короткочасною буде його любов - любов, в тому вигляді, як ми її знаємо чи хочемо знати. Ми розуміємо, що це мрія майбутнього, але не знаємо, як пізнати саму суть любові. Мрія не може бути постійною, а наша любов - це мрія. І ум може тільки мріяти, він не може дати нам реальність. Коли двоє люблячих дійсно перебувають в ілюзорних мріях, вони не думають про сталість. Запитайте будь яких коханців в їх медовий місяць - вони не піклуються про сталість. Вони знають, що вони збираються завжди бути разом. Ось чому, чим більш розумним стає людство, тим більше короткочасним явищем стає така любов.

У минулому вона була майже постійною, не було нічого подібного розлученню. У нерозвинених країнах досі немає нічого, схожого на розлучення. Відсоток розлучень зростає в міру того, як країна стає більш освіченою, окультурненою, збоченою, втрачаючи таїнство самого сексу, бо ум бажає все як би вивчити, але не так вивчити, як дати визначення органам, відчуттям в тій же самій пропорції і з тієї простої причини, що люди можуть бачити, як нудно їм стає одне з одним. Втрачається інтерес до пошуку.

У пошуку відбувається цікава річ: в пошуку ми йдемо від пізнання і особистого досвіду, але знання чомусь відкриваються в тій пропорції, яким є і наш духовний стан в своєму розвитку. Коли припиняється духовний розвиток, то припиняється можливість пізнання глибин, таємниць. Духовна людина таємниць не розповідає, вона поширює їх суть не обумовлюючи, не роблячи відкриттів і не аналізуючи. А таке поверхове знання не затребує приводу і не спонукає відкривати підстави пізнавати. Пізнання не важке, важка пам'ять про інформацію, яка відкрилася, без знання її можливості розвитку і тому нести це довше, то у людини пропадає інтерес, тоді краще припинити на якийсь час. Знань немає, а ум відчуває, що душа спрямована і ум провокує на спроби пізнання в інших жінках-чоловіках. Звідси й розлучення.

Виначення у такому виборі, як позбавлення від негативних явищ в нашому житті в багатьох випадках нашим умом застосовуються допоміжні способи у вигляді різних установок, медитацій, афірмацій. Так, вони є допоміжними і беруть участь в перенаправленні енергії і якщо ми відчуваємо в цьому позитив, задоволення, радість, то це підтверджує наше усвідомлене буття. Відчуття свободи дають можливості нашому естwu по іншому сприймати світ і умиротворено вибудовувати з ним взаємини. Така свобода приносить нам відчуття щастя і творчий запал. Тут немає місця вульгарності. В такому стані душі наш ум про це не думає. Така свобода відкриває нам шлях на пошуки істини, на шлях здобуття духовних якостей. На цьому прикладі ми утверджуємося, що духовна свобода не створює моральних обмежень, але і не виникає потреби входити у вседозволеність в реальному світі. Це стан Душі і Тіла, при якому до нас приходять Знання наповнення діалогу між нами і сущим, між собі подібними і тоді наші діяння творяться в благочесті, як би само собою зрозуміле. Для пояснення такої своєї поведінки ми не можемо підібрати слів. Мабуть такий стан душі і тіла наповнюється такими енергіями, яких нам не дано на даний період пізнати. Вони відкриваються в стані любові. У нас відсутня

потреба в порівнянні, оцінці, аналізі, виборі. Нас в такі хвилини веде Дух по шляху життя-буття. Так, саме в хвилини осяянь, які, як зелене світло світлофора, дозволяють рухатися далі. Не слід очікувати при усвідомленні цієї хвилини, як панацеї для вирішення всіх проблем в житті. Можна багато в такі хвилини усвідомлено, але без очікування, тому що не кожна жива істота може в сталості приймати таку кількість енергії - вона підніме її вгору і вже як безтілесну енергію.

ПРОСТОРОВА НАПОВНЕНІСТЬ ЕНЕРГІЄЮ ЛЮБОВІ

Простір любові не є сталою величиною. Але сталість, ритміка руху теж наповнює душу, як ідентичність краплі води, бо душа тягнеться до того, що не має кінця зовсім, того, що назавжди. Вона ніби шукає сполучення зі Вселенським Духом-Океаном, шукає Бога. «Бог» - це інше ім'я вічної любові. Серце каже «вічність», і ум переводить - «постійність». Постійність означає, що ми намагаємося уявити собі це навіть в майбутньому. Тобто радість пізнання ум намагається створити сталістю і ця сталість є не що інше, як мрія, як постійна затверджена річ.. Мрія не може бути постійною, і наша така любов - це мрія. Наша така любов - це тільки ілюзія ума, це біологія, це фізіологія, це психологія, але це не вічне. І цю нашу любов ми не можемо назвати божественною всеосяжною любов'ю і вона не може бути Богом. А ум може тільки мріяти, він не може дати нам реальність.

Однак, любов - це одне з тих слів, які кожен використовує, і яке не можна зрозуміти по суті. Батьки кажуть дітям: "Ми вас любимо" - а це ті самі люди, які руйнують дітей. Це ті самі люди, які дають дітям всі можливі заботи, всі можливі мертві заботи. Це ті самі люди, які обтяжують дітей всіма можливими вантажами сміття, який самі носили багато поколінь, і кожне покоління передавало наступному. Це безумство продовжується ... вантаж продовжує ставати більшим і більшим. І все ж батьки думають, що люблять своїх дітей. Якби вони дійсно любили дітей, вони не хотіли б, щоб діти були їх власними образами, щоб вони так жили, як самі живуть, тому що вони самі просто нещасні, і нічого більше. Яким був їхній досвід життя? Суща нещастя, страждання ... життя було для них не благословенням, а прокляттям. І все ж вони хочуть, щоб їхні діти жили краще ніж вони самі. Саме це ми робимо в більшості випадків несвідомо (за покликом природи) з кожною дитиною. Ми не залишаємо дитину в спокої, ми не дозволяємо дитині бути собою, ми продовжуємо навантажувати дитину своїми нездійсненими амбіціями. Усі батьки хочуть, щоб дитина була їх власною подобою чи подібним на того видимого успішного сусіда, начальника, і якщо вона стане подібною на нас чи на сусіда, то вона не стане сама собою. А не ставши сама собою, вона не знає задоволеності, вона не буде відчувати себе як вдома в існуванні протягом усього життя. Вона завжди буде залишатися в стані, як би їй чогось не вистачає. З такими відчуттями вона буде зустрічатися постійно чи періодично.

Ми, батьки, маємо так наситити дитяче ество добротою, любов'ю, вмінням радіти життю, щоб вони могли, вміли і мали що роздаровувати іншим. Ось чому ми запрошуємо, що ми, батьки, будучи свідомі цього, маємо самі перш давати іншим. Це якраз виховний і повчальний процес для дітей, який при наших підказках дає можливість переходити в стан їх розуміння і досвіду того, що такий спосіб життя дає можливість і дитині вже в дорослому віці мати щасливе життя в любові і злагоді з одночасним вмінням стяжати ці духовні якості еству для духовного росту. Цим даванням дітям, вмінням вчити їх ми, по перше, відкриваємо своє ество для притоку позитивних енергій; по друге, ми спільно створюємо базу в дітях цих позитивних енергій, яких буде достатньо для прекрасного старту в доросле життя.

Коли ми починаємо віддавати любов з глибоким почуттям вдячності всім тим, хто її приймає, то будемо здивовані тим, що ми стаємо як би імператором - ми більше не жебраки, що просять любові з жебрацькою торбою, стукають у кожні двері. І ті діти, в двері яких ми стукаємо, не можуть любити один одного, бо вони самі жебраки. Жебраки просять любові один у одного і відчують себе розчарованими, гнівними, тому що любов не приходить. Але це неминуче. Любов належить світу імператорів, світу творців, але не жебракам духу. А людина стає імператором, коли вона настільки сповнена любові, що може віддавати її без будь яких умов.

Зрозумівши це, то до нас приходить ще одна велика приємна несподіванка - до нас приходить розуміння того феномена, що коли ми починаємо віддавати любов всім, навіть незнайомцям - питання не в тому, кому ти її даєш, бо просто сама радість давати така велика, що нам немає ніякої різниці, хто виявиться на приймаючій стороні. Коли цей стан приходить в наше ество, то ми продовжуємо давати всім і кожному - не тільки людським істотам, а й тваринам, деревам, далеким зіркам, бо любов - це щось таке, що можна передати найдалшій із зірок просто люблячим поглядом. Одним дотиком любов можна передати дереву (як і отримати). Не кажучи жодного слова ... її можна передати в абсолютному мовчанні. Не слід говорити, вона сама про себе оголошує. У неї є власні способи досягти глибини, проникнути в наше ество. Найбільший в житті досвід - це коли ми просто віддаємо без всяких умов, без будь яких очікувань, навіть не чекаючи простого «спасибі». Навпаки, істинна, справжня передана любов

відчуває себе зобов'язаною по відношенню до людини, яка прийняла її любов. Вона ж могла її відкинути чи в суєті не помітити.

У любові ми рухаємося в єство іншої людини і втрачаємо зв'язок з самим собою. Ми, як би тонемо, приходимо в сп'яніння від щастя усвідомлення. Тепер нам знадобиться знову себе знайти. Але коли ми на самоті, то ми знову відчуваємо потребу в любові. Незабаром ми так наповнюємося цією енергією, що нам захочеться поділитися, бо так переповнені, що знову захочемо в когось вилитися, комусь віддати частинку себе. Любов виникає в самоті. Самість робить нас переповненими. Ні не замість, просто в стані самоті ми більше чутливіші до відчуттів і тому найменший доторк любові ми відчуваємо і зразу ж відчуваємо потребу передачі цих прекрасних відчуттів комусь. Любов іншого ж і приймає прийняті нами дари. Любов спустошує нас, щоб ми знову могли наповнюватися. Кожен раз, коли ми спустошені любов'ю, є бажання на рівні підсвідомості до усамітнення, є відчуття стану самоті, який подібний до самотності. Самість це строк в якому наше єство перебуває в соїті з духовними енергіями, це час молитви, коли проходить процес нового насичення духовними енергіями. Це робить нас цілісним. І ця ритміка рухомих енергій є в нас, так і у Всесвіті.

Так відбувається і в сексі. Допоможіть вашій жінці чи вашому чоловікові теж усвідомити цей ритм. Людей слід вчити тому, що ніхто не може займатися сексом двадцять чотири години на добу, бо необхідні періоди відпочинку. І ніхто не може любити за наказом. Секс як і любов - це спонтанне явище: коли воно трапляється, то воно трапляється, а коли воно не трапляється, то воно не трапляється. Нічого не можна з цим зробити. Справжні закохані, розумні закохані допоможуть один одному бути пильними до цих відчуттів. І якщо наша жінка захоче залишитися однією на одну ніч, кілька днів, то ми не відчуємо ранимості свого его. Ми не будемо говорити, що нас відкинули, що наша любов не отримала прийняття і вітання. Ми будемо поважати її рішення бути однією кілька днів. Фактично, ми будемо щасливі, бо наші відчуття любові були такі великі, що вона відчуває себе випорожненою і тепер їй треба відпочити, щоб знову наповнитися. Якщо ми її любимо, то ми залишимо її одну і ми не станемо її мучити, не будемо примушувати займатися сексом з нами. Теж саме відбувається і з чоловіком. Повного сексу достатньо для відчуттів його у задоволеності і для відпочинку на цілий місяць.

Іноді одному буває так сумно і дружина знаходить якийсь привід, щоб залишити чоловіка на самоті. Дурні люди роблять прямо протилежне: вони не залишають один одного в самоті, вони постійно разом, втомлюючи і набридаючи один одному, деколи думаючи, що присутність допоможе вийти з самоті, яка зовні проявляється в уелмр хи деякій пригнеченості, як певне відсторонення від звичайного ритму життя. Саме в стані самоті проходить наповнення енергіями, про що ми писали попереду. Тому така нав'язлива присутність не залишає іншого простору, щоб побути на самоті, щоб бути собою і займатися тим, чого потребує душа. Це може бути безцільна прогулянка на лоні природи, це може бути усамітнене заняття чимсь другорядним, а не нагальним. І якщо двоє людей дійсно шанують одне одного, а любов завжди дає відчуття розслабленості, як процес накопичення енергіями для нового стрибка, то таке розуміння стану любові шанує іншого і це дуже молитовний і трепетний стан. Тоді, мало помалу, ми почнемо розуміти один одного більше і більше. Так ми усвідомлюємо ритм іншої людини і свій власний. А незабаром ми навчимося розуміти, що в цій любові, в цій довірі наші ритми стають ближче і ближче: коли ми відчуваємо любов, то і вона відчуває любов. Це встановлюється. Встановлюється саме, як якийсь синхронний механізм.

Ці прояви ми помічаємо між двома справжніми закоханими, як наповненість і як безтурботну самодостатність. Ми бачимо в них багато подібного. Справжні закохані стають немов брати і сестри. Навіть ми можемо дивуватися, що навіть брати і сестри не так схожі. Їх вираз обличчя, хода, жести - двоє закоханих стають схожі, і все-таки вони такі різні. Це починає відбуватися природно. Просто будучи разом, мало помалу вони співналаштовуються один з одним. Справжнім закоханим немає необхідності один одному говорити, бо один іншого тут же розуміє, інтуїтивно розуміє. Любов дає свободу, любов допомагає іншому бути разом чи самим собою. Любов - дуже парадоксальне явище. В одному сенсі вона робить нас однією душею в двох тілах, а в іншому - вона надає нам індивідуальність, унікальність.

Життя – це таїна, яке потрібно прожити і яке все таки ми любимо. Хочеться дарувати і бути обдарованим любов'ю повсякчас. Коли ми скажемо, що когось любили, то цим показуємо про відсутність такого відчуття тепер, а коли скажемо, що будемо любити, то ніхто не хоче чекати в майбутньому, бо так чекається увага, а любов – має місце тепер. Ми знаємо, що ця і інші божественні якості, як от – краса, доброта, щастя, радість, милосердя відбуваються, відчуються, бачаться і сприймаються тільки в теперішньому часі.

Тепер знаємо і джерела любові і знаємо її красу, теплоту, доброту, то починаємо перетворюватися. Спочатку вчимося бути повним любові. Стягаємо духовні якості, і тоді трапляється так, що ми почнемо довільно ділитися (це явище і здатність ми також побачимо). І тоді велика

несподіванка осягає кожного: що коли ми віддаємо, то починаємо отримувати з невідомих джерел, з невідомих куточків, від невідомих людей, від дерев, річок, гір ту енергію любові, що розпирає наше ество і вона сприяє виліву її в навколишнє середовище. З усіх куточків і закутків існування любов починає вилитися на нас і з нас. Чим більше ми даємо, тим більше отримуємо. Життя стає сущим танцем кохання, станом радості буття. Ми самодостатні.

В ту мить, як ми більше ні від кого не залежні, всередині запанують глибокий спокій і глибоке мовчання, розслаблений дозвіл довільного руху енергій. І в цьому стані спокою і самоті ми відчуваємо рух цих енергій, як рух теплого повітря. Це не означає, що ми припиняємо любити - в нас з'являється стільки енергії запалу, натхнення і творчості, що все наше буття перетворює наш смисл життя - ми є тією рікою, що з'єднує крапельку з океаном. Ми текуча ріка любові. Ми вперше дізнаємося нову її якість, новий вимір любові - любові, яка більше не рухається біологічними інстинктами; а любові, яка ближче до дружби, ніж до будь якого інтимного зв'язку.

Любов - це не зв'язок. Любов з'єднуюча всеоб'ємна енергія, але вона не є в повному значенні сексом. Секс має початок і має кінець, як би констатує щось закінчене. Ось чому після закінченого статевого акту в нас немає більше ніякої радості, ніякого ентузіазму, тепер все скінчено. Щось триває лише заради виконання обіцянок. Може бути триваючим, тому що так зручніше, комфортніше, затишніше. Може бути, щось триває, тому що тобі не залишається нічого іншого. Може бути, щось триває, тому що якщо це перервати, буде стільки проблем ... Це вже не та романтична любов - це ділові договірні відносини - я тобі - ти мені.

Любов не інтимний зв'язок; любов - це буття разом. Це завжди річка - текуча, нескінченна. Любов не знає ніяких зупинок, умовностей, обмежень. Це триває явище. Закінчуються закохані, любов же триває - це нескінченне. Чому ми в своїй пристрасті зводимо красу перебування в шлюбі як обов'язкової присутності в житті сексу? Чому ми так поспішаємо? Тому що бути разом ризиковано, і не розуміння стану самоті, самодозволеності спонукає наш пристрасний ум зайняти наш час сексом, а він також створює умови звільнення від енергій, створює відчуття порожнечі, пропонує зовнішню безпеку, але не веде до вивчення красивого сексу, до триваючих приємних відчуттів перебування в соїті навіть в той час, коли ми знаходимося далеко один від одного. Такі відчуття забезпечуються з'єднуючою енергією любові. Сам секс у багатьох випадках є певною визначеністю; і саме перебування разом є тільки зустріччю двох незнайомих, може бути, просто зупинка на нічліг, після якої вранці приходить розставання. Хто знає, що буде завтра вранці? І ми так боїмося, що хочемо все зробити певним, передбачуваним. Ми хочемо, щоб завтрашній день відповідав нашим ідеям; ми не залишаємо йому ніякої свободи вирішити по своєму. Тому ми одразу ж нівелюємо смислове наповнення в слові «Любов» не від визначення любити в дієслові, в русі енергії, а як закінченим іменником, як сталим визначеним іменем певної речі - любов.

СІМ'Я І ДІТИ

Інститут сім'ї виник із спільності проживання. Ця спільність обумовлювала формування відносин певних стосунків. Це не було потребою природи чи Духу. З виникненням перших форм державного облаштування у ці функції вносяться певні норми, звичаї, забобони, як регуляторні акти упорядкування сімейних відносин. З часом вони удосконалювались разом із удосконаленням форм управління суспільствами. Сім'я це основа, хребетний стовп суспільства, нації. Якщо сім'я зникає, тоді нація не може продовжуватися. Тому шлюб підтримується і державами; розводи дозволені, але дуже неохоче - для розлучення створюються всілякі перешкоди, так щоб сімейна одиниця залишалася, тому що державний апарат зацікавлений мати націю. Без нації не буде політиків, як не буде і уряду.

Всі релігії хотіли б, щоб не було проституції, як осередок громадської аморальності, як вогнище появи негативних енергій у взаєминах в сім'ях. Але це показує, наскільки нерозумне людство: ці ж самі релігії, які хочуть, щоб не було проституції, і є її причиною, бо вони підтримують шлюб. І служителі церкви щасливі його дозволяти - і мало того, саме вони його винайшли. Причина чисто політична, і якщо люди нещасні, тільки тоді вони ходять в церкву, якщо люди нещасні, тільки тоді вони відрікаються фактично від життя. Якщо люди нещасні, то тільки тоді вони в руках служителів церкви! Щасливе людство не матиме зі служителями церкви нічого спільного. Очевидно - якщо ми здорові, то на немає потреби звертатися до лікаря. Якщо ми духовно здорові, то нам нема потреби звертатися до представника релігійної традиції.

Однак джерело створення сім'ї було і є в духовних відчуттях, а саме ця їх якість, яку ми обумовлямо словом – любов. А любов означає: бути привабливим до привабливої людини. І чим

красивіша ця людина, тим більше вона нас приваблює, і тим більше виникає страху, тому що тепер ми створюємо відносини, обов'язки і звідки вже бігти буде нелегко. Бігти від звичайної людини, потворної людини, легше. Тільки розуміння і усвідомленість може розвіяти страх. Потяг і страх це дві сторони одного явища. Не тільки в закоханості, але і в природі, нас завжди привертає та людина, якої ми найбільше боїмося. Нас тягне до неї, як магнітом. Страх означає на рівні підсвідомості, що ми будемо вторинним. Але якщо людина потворна, то ми можемо володіти цією людиною. Потворна людина буде залежати від нас. Якщо людина красива, то красива людина буде володіти нами. Краса це сила, величезна сила.

«Сім'я Кохен хотіла зняти мебльовані кімнати. Містер Кохен знайшов квартиру, яка підходить за всіма його умовами, але місіс Кохен сказала:

- Мені не подобається ця квартира.

- Але в чому справа, Рахіль? Хіба це не гарна квартира? Тільки подивися, в ній є всі зручності за останнім словом - полички у ванній, хороше освітлення, хороші труби, гаряча і холодна вода - чому ні?

- Я знаю все, що ти говориш, але у ванній немає фіранки. Кожен раз, коли я буду приймати ванну, сусіди зможуть мене побачити.

- Правильно, Рахіль - але якщо сусіди тебе побачать, то вони самі куплять фіранку!»

Потворна людина стане рабом, слугою. Потворна людина буде всіма шляхами замінювати красу, якої не вистачає в ньому чи в ній. Потворна жінка буде кращою дружиною, ніж красива - їй прийдеться. Вона буде більше дбати про нас, вона буде кращою нянькою - тому що вона знає, що їй не вистачає краси, і щось слід дати натомість. Вона не буде пиляти, вона не буде з нами сваритися - вона не може собі цього дозволити. Але якщо ми почнемо шукати відносин з потворними людьми через страх перед красивими, то це не задовольнить наше ego. У каліцтва є своя користь, але це не принесе нам задоволення. І якщо ми боїмося красивих людей, тоді знаємо, що ми насправді боїмося залучитися до глибоких, близьких стосунків, що ми хочемо підтримувати дистанцію, що ми хочемо триматися на відстані, щоб можна було піти в будь який момент. Красиві люди небезпечні. Вони можуть собі дозволити піти.

«Бог, сотворивши Адама і Єву, зразу ж, як начальник, забажав визначити їм їх обов'язки, норми взаємовідносин. Ставши перед ними, і з позицій своєї демократичної мудрості, прорік:

- Хто із вас буде народжувати дітей?

Єва зі своїх емоцій швиденько заявила, що цим буде займатися вона.

- Хто із вас буде варити їсти?

І знову Єва вискочила із своїм «Я». І так шість разів.

На кінець Творець каже:

- Добре, практично всі функції для організації спільного життя сформовано і тому контроль за дотриманням виконання сімейних відносин я від свого імені покладаю на Адама, і він буде главою сім'ї – Євині шість «Я» і одне Адамовоє створює сім «Я».

Це було досить давно, а може є неправдою, то давайте вчитись жити в суспільстві, виходячи з духовності, з усвідомленості наявних реальностей нашого життя: при появі відчуттів зразу ж попрацюймо із собою – що послужило їх виникненню ... і так далі. Саме в цьому природа формування бачення нових якостей спільного життя дружини, чоловіка, дітей. Ми ж послані на Землю не так для «плодяться і множаться», як для нарощування духовних цінностей кожним і всіма. Все на Землі плодиться і множить, але яка людина хоче жити з свідомістю тварини, рослини, каменя – ніхто, бо в нас покликання - ростити духовне усвідомлено. І сім'я є тим знаряддям у справах Божих, а найперш, в наших, де ми проходимо вишкіл найбільшого відрізка свідомого життя. Це наш божественний університет. Пройдемо ми цей іспит гідно, в здоров'ї, в щасті, то це буде ознакою виконання нашої місії. Не пройшли, то ми вже знаємо з цього часу, що хтось отримає нашу душу і нашу долю подібну до нашої. Міркуймо, чи хотілося б нам жити в новому тілі так, як доживаємо тепер, чи краще? В цьому суть, в цьому природа нашого покликання, як людини - ростити, розвивати духовні якості при допомозі свого тіла, своєї сім'ї, своїх вчинків протягом життя. Буває достатньо одного дня, щоб зрозуміти своє покликання. З цього часу ми знаємо. Ні, ми знали, а з цього часу усвідомили і побачили істину нашого перебування на Землі. Сім'я - іспит, сім'я - наш помічник, сім'я - наш вчитель. Задумаймося, що ні на одну життєву справу творець нам не дає стільки часу, як на творення сім'ї. Мабуть це не просто і легко, то будьмо готові і вчимося.

«Василько питає маму:

- Мамо, а дружина – це надовго?

- На все життя, синку!

- *То це вона що... гірша за школу?»*

Любов – це також зустріч двох, їх спілкування, їх бачення одне одного, їх єднання робить їх творцями. Вони вирощують доброту, щастя, милосердя, повагу ... Ми в такому стані можемо творити, бути щасливими, робити добрі справи в одиночку, але любов і милосердя потребує двох і вона персоніфіковується. Ми вже розглядали і тепер констатуємо, що всі якості в природі дуальні. І ця дуальність супроводжує нас у всьому. Це зустріч двох молодих людей, любов і ненависть ...

«Що таке щасливий шлюб? – спитали мудру людину, - це коли чоловіку затишно дома, добре з дружиною і він мріє про свободу?»

- *Ні, щасливий шлюб, коли в їх домі затишок, добре одному з одним і вони вільні».*

Закоханість є частинкою такого відчуття. Спочатку це зустріч на кордоні, зустріч очей, зустріч споглядань, зустріч-спілкування, це зустрічі знайомств, це зустрічі знайомих, це зустрічі міжстатевих втіх, але це ще не зустрічі сердець. Саме коли зустрічаються два серця, дві душі, то це вже буде проявленням любові. З цього періоду міняються погляди на попередні описані зустрічі, інші відчуття і інша відповідальність за ці зустрічі. Саме ця якість серця і душі відбувається часто (Бог парує), але не кожен здатен зберегти ці відчуття і нести відповідальність до кінця життя. Досить рідко між молодою жінкою і молодим чоловіком ці відчуття і відповідальність є двохсторонніми і шануються і леліються ними до скону життя. Це велика відповідальність – не зашкодити свободі іншого. Вони є елітним насінням любові. Така рідкість є результатом того, що основна маса молодих людей може з першої зустрічі відкрити своє серце і душу. Душа і серце потребують цієї зустрічі, але страх, отриманий в сім'ї, в суспільстві, стає бар'єром для з'єднання двох сердець. Якщо ця зустріч відбувається, то вона відбувається за покликом душ і вони зуміють відкритися одне одному, відкинувши життєвий досвід, відкинувши мирські мрії і амбітні вигоди, і бажання. Той, хто перший злякається відчуттів і відповідальності закриє свою душу своїми мирськими думками, словами, діями (різним розумінням багатства, вихованості, тілесної краси в своїх оцінках, аналізі і висновках), створивши бар'єр коханню без відповіді. Про таких людей ми говоримо, що у них сухе серце.

«Один юнак не міг вибрати собі супутницю життя: то обличчя йому здавалось не зовсім симпатичним, то фігура не достатньо приваблива, то худувата, то повнувата ... Але одного разу йому повезло – він зустрів чарівника, який пообіцяв вирішити його проблему.

- *Ось тобі сірник, сказав чарівник, простягнувши його юнакові. – Як тільки будеш готовий, то зламай його перед будь-якою дівчиною і вона помаленьку почне ставати такою, як ти бажаси.*

Через деякий час друзі і родичі помітили, що він став зустрічатися з дівчиною. А та з кожним днем ставала все красивішою і красивішою. Незабаром вони оженились. Але через рік всі почали помічати, що дівчина стала погано виглядати. І з обличчям в неї щось сталося, і фігура перестала бути такою привабливою. А більше всіх був стурбований цим юнак.

Він знайшов того чарівника, який колись дав йому того сірника, і з гнівом закричав:

- *Ти обманув мене! Чари перестали діяти! Чого?!*

- *Вони не перестали діяти. Зовнішній вигляд твоєї вибранці в точності відповідає твоїм бажанням. Просто ти почав шукати в неї хиби».*

Якщо наша дружина помре, то ми знову виберемо таку ж жінку. Якщо ми розлучимося з дружиною, то ми знову одружимося на такій же жінці, бо ми першу забажали поміняти і зробити такою, як ми хочемо. Так не буває. Ми можемо продовжувати міняти дружин, але до тих пір, поки чоловік не зміниться сам, не буде ніяких змін. Змін не буде - слід побачити своє нутро: там є доброта, там є любов і ці категорії сприяють нам усвідомлено побачити причину змін, що відбуваються, нібито в когось. Якщо ми це не зрозуміємо, то змінюватися будуть лише імена. Ми зациклені на тому, що є у нас, але ми його своїм умом не бачимо і шукаємо зовні - в дружині. Наприклад, вона може здаватися гарною тільки для нас, інші не побачать цієї краси. Вона виглядає красивою лише тому, що ми шукаємо когось, хто може створити справжнє пекло навколо вас. І рано чи пізно, все так і станеться. Ми, швидше за все не пов'язуємо такі речі. Ми помислити не хочемо того, що наше бачення відображає наше внутрішнє. Доки ми цього не усвідомимо, то доти і будемо шукати зміни зовні, але вони в нас живуть. Побачили, то починаємо мінятися. Зовні зміни наші суспільство характеризує, як підлаштовування під другого. Так не є.

Люди прекрасні. Всі вони - втілення Бога. Любіть їх. А якщо ми їх любимо, то цим ми наближаємо їх Бога до поверхні - він проявиться любов'ю, добротою, милосердям. Завжди, коли ми любимо людину, її божественна сутність підноситься - ми як би її підживлюємо своєю енергією любові. Це відбувається

тому, що якщо нас люблять, то як можна показувати своє юродство. Просто ми повертаємося своїми прекрасними якісними сторонами, які є в нас і їх бачить люблячий. І, мало-помалу, потворне обличчя зникає. Якщо ми любимо себе, то наші потворні частини зникають, тануть, перетворюються. Енергія вивільняється з цієї форми. Енергія в усьому. Навіть в нашому подразненні багато енергії, в нашому страху також багато енергії, спотвореної, що задихається в нас. Якщо страх зникає, форма відпадає, енергія вивільняється. роздратування зникає.

Звичайна жінка, коли ми її любимо, то вона раптово перетворюється, змінюється. Вона в нашому прийнятті і сама по собі більше не звичайна; вона сама незвичайна жінка з жінок, які будь коли існували в нашому житті. Але інші кажуть, що ми сліпі. Насправді, ми побачили незвичайність, яка завжди прихована в будь який звичайності, яка є привабливою енергією. Привабливість прихована в подібності сутностей. Любов це єдине око на прекрасний світ, єдине бачення доброти, єдина ясність в чистоті. Ми побачили в звичайній жінці всіх жінок - минулих, нинішніх, майбутніх – в ній зібрані всі жінки разом. Коли ми любимо жінку, то ми наділяємо її всім можливим з красоти і доброти світу, ми в ній бачимо саму що не є жіночу душу Всесвіту. Раптово, вона стає незвичайною. Любов всіх робить незвичайними. Але коли ми любимо, то Всесвіт відгукується на всі наші запитання і на все те, чого ми вимагатимемо. Якщо ми робимо один крок в бік Всесвіту, то він робить тисячу і один крок назустріч нам, це і є її відповідь ..., і тоді вона проливається на вас дощем - нескінченно пестить і голубить вас, незліченними способами нас наповнює. Вона зовсім як жінка: коли ми умовили жінку, то вона самозабутньо нам віддається. Жінка чекає нашого кроку назустріч. Вона майже не проявляє ініціативу. Це чоловікові треба взяти ініціативу в свої руки. Чоловікові треба прийти до жінки, доглядати за нею, спокушати і вмовляти.

Однак жоден чоловік не може любити так, як жінка. Чоловік завжди віддає любові тільки частину себе; його єство не любить повністю. А жінка повністю в любові; любов все її життя, кожен її подих. Але вона чекає. Вона не проявить ініціативу, вона не буде бігати за нами, але якщо жінка бігає за нами, то, якою б чудовою вона не була, ми будемо боятися її. Вона не буде виглядати жіночно. Вона буде настільки агресивною, що вся її краса перетвориться в потворність: кожне слово, кожен рух. Жінка в основі своїй пасивна. Вона займає вичікувальну позицію і в той же час виглядає варіанти.

Життя дуже складне явище. І ми так сильно залучені в нього, що не можемо пов'язати одну ланку з іншою на цьому короткому часовому проміжку. Ми в своїй пристрасності продовжуємо кидати насіння в ґрунт, і не усвідомлюючи цього. Але коли ми починаємо збирати урожай на ниві життя, то ми починаємо розуміти, що причина в нас. Ми не можемо зв'язати причину з наслідком. У підсумку скажімо, що якщо ми станемо змінюватися зовні в кращу, або гіршу сторону умом, то це торкнеться його нашого чоловіка-дружини і це його збунтується. Бути війні ... Тому ніхто ніколи не відчуває потреби змінитися. Ми думаємо, що має змінитися весь світ, але тільки не ми.

Хоча міжстатеві тілесні втіхи в пристрасних людей володіють найбільшою психічною силою, яка є в людині, але не несуть за собою позитивних якостей, як в душі, так і в тілі, бо це задоволення закінчується із закінченням втіх. Однак ознаки відчуттів подібних при статевому оргазмі зустрічаються при виконанні улюбленої роботи, в реалізації слова і в задоволенні змістом думки. Для свідомої людини найбільшу цінність становлять духовні цінності, а наявність плотських є ознакою переваг в нас біологічних начал (тваринних). То ким ми бажаємо стати, чи бути? Природа відчуття сили найвищого психологічного стану від здійснення оргазму є стан задоволення. Але такий же стан задоволення ми маємо і в інших випадках, і в інших життєвих ситуаціях. Суть тілесного оргазму став тілесним задоволенням – і пройшла та мить, то пройшла і радість життя, коли це є задоволенням і для душі нашої і подібній нашій. То це буде частиною життя. Однією з найпрекрасніших частин життя. Друга сторона тілесного сексу в переході його у відносини взаємозалежності і він стає механістичним, тобто навіть без присутності тілесних задовольень. Оце мабуть і погана сторона сексу.

Подеколи ум в пошуках задоволення підштовхує єство до пошуків сексу на стороні. Але скільки б ми не мали партнерів – все одно чомусь в підсумку приходимо до висновку, що в цих діях основу складає духовна гармонія, чи її пошук, хоча він є фальшивим, як сама ідея такого пошуку. Ми шукаємо, як собака по низу, по нижчих потребах. Піднімайте свій зір на небеса, або хоча б на рівень очей нам подібних і подивіться уважно, якщо зможете ... Спробуйте, а, що сіркові очі? з його функціями. Яку душу ми передамо наступному тілу і кому? Коли ж ми віддаємось тілесним відчуттям, то в повсякденній реальності вони переплітаються з іншими «задоволеннями» життя – алкоголем, лінню, брехнею ..., чи «незадоволеннями» - роботою, сім'єю, дітьми ...

*«Знайти б споріднену з моєю Душу,
Щоб схожою була мені...
Уміла слухати мовчання...
Тут на землі... і там в раю...*

*Питань дурних не задавала...
Образ у хату не пускала...
Щоб на грозу дивилась разом
І зорі в гіллі яблунь рахувала.
Якщо Душа моя зненацька затужила,
Хай втішить схожа половина...
А це і мало б означати
Що нас на цьому світі є багато...
Знайти б таку...
Так... Одиноких є немало...
Та хочу я лише одну,
Яка б сприймала Душу лиш мою ю ю». А. Волошин.*

В пошуках однієї душі, ми шукаємо через гру слів, через доброго партнера, через красоту обличчя, через поведінку в тих чи інших ситуаціях, тобто ми шукаємо ті якості, яких нам не вистачає. Ось коли находимо, то тоді настає гармонія, а для подібної людини влаштовували б і наші якості. Саме пошук дає нам розуміння того, що ми є шукачами і усвідомлюємо, що в нас такої якості не вистачає. Але коли ми бачимо, що хочемо стати власником такої властивості ... А для чого вона нам потрібна? Чи вона взагалі нам потрібна? Ось так можна цю мелодію-властивість відчутти, подивившись в себе, на свою поведінку, в гармонію життєвих відносин через спокій, що вільний від бажань, вільний від плину часу. Але пошук душею іде не від пошуку не вистачаючих якостей в нас, а пошук іде подібного і наявного в нас – ми шукаємо гармонії, спорідненості і щастя, бо це і є основою для створення сім'ї.

Ми є духовно здоровими, ми є духовно багатими, коли ми живемо душа в душу. У нас є можливість і ми даруємо це іншим. Коли цього в душі немає, то ми шукаємо його, але не можемо зрозуміти самої суті бажання пошуку - а саме мати радість життя від процесу пошуку. Ми шукаємо цього в інших жінках, чоловіках, підказки шляхів пошуку в «різних бабок», психологів, духівників.

Любити, але не володіти, хоча в більшості своїй людина під словом любові керується своїм змістовим наповненням, навантаженням слова – володіти. Але відчуття оволодіння вбиває. В той же момент, коли ми оволоділи любимим, то ми знищили його в собі, як сутність. Ми починаємо знищувати себе. Ми починаємо страждати. Потім починаємо причитати і плакати. У нас зароджуються думки, що любимий несправедливий до нас, що доля несправедливо поступає, вводячи нас в страждання. Ми робимо висновок: «Доля складається не в нашу вигоду». Ми навіть не задумуємося і не можемо уявити, що слід дещо знати. А ми маємо знати, що саме ми отравили любов цим оволодінням на психічному рівні своїми відчуттями власництва, а потім починають проявлятися і узалежнені відносини – ми командир. Однак визнаймо, що кожен, хто любить, грішний цим, і кожен, хто любить, страждає цим. Любов, яка може дати нам велике відчуття блаженства, в результаті стає великим стражданням. Той, хто не любить, той не страждає. Можливо, в нього були інші плани, інша мета для створення сім'ї.

Запрошуємо почитати цей діалог.

«- І навіть , якби ти взнала, то не стала б ревнувати?

- Ревнувати? Чого?

- А що, якби я думав про іншу жінку з мого минулого, знаходячись поряд з тобою? Ти не стала б хвилюватися про те, що я можу піти від тебе до неї? Переживати?

- Ні.

- Мабуть, ти не любиш мене?

- Ти не розумієш про що говориш. Любов не має нічого спільного з ревністю і страхом втрати. Я люблю тебе, але якщо ти захочеш піти, бо не можеш забути іншу жінку, то це буде добре. Це і буде правильно. Бо якби ти залишився, це було б ознакою, що ти мене обманюєш. Якщо ти підеш – це буде означати, що ми не підходимо одне одному. І це добре, що ти пішов, бо якби залишився, то займав би місце того, хто підходить мені. Той, хто підходить мені – не піде. Не потрібно ні про що турбуватися. Все завжди робиться до кращого.

- Ти так дивно любиш... Ти зовсім не вмієш прив'язуватись, не ревнуєш...

- Ти все іще не розумієш, про що говориш. Любов немає нічого спільного з прив'язаністю. Прив'язуватися і ревнувати – означає – не любити себе. Бачити себе гіршою за когось, боятися, що таку як є - ніхто не полюбить. Порівнювати. Ти не можеш ні з ким себе порівнювати. Ти є ти. У тебе є твоє життя. Воно дане тобі. Це дар. Не витрачай його на порівняння з іншими. Це помилка. Ти маєш дивитися тільки на себе. Тоді ти не помилишся. Тоді ніхто не піде, бо ти зразу ж побачиш – підходить тобі цей чоловік, чи ні».

Любов – це явище як таке, що зникає, коли ми замість довіри, взаємоповаги, відчуттів задоволення і щастя починаємо вносити рутину життя. А де ж ми від неї дінемось? Насичуймо життя любов'ю і відчуття рутини відійде від нас. Любов є незалежно від того, чи ми є, чи нас немає. Давайте розуміти, що створення сім'ї несе нові види відповідальності, нову відповідальність в думках, словах і вчинках. Не забуваймо, що через створення сім'ї проходить все людство на певному етапі шляху життя. Творення сім'ї є процес внутрішньої і зовнішньої перебудови бачення духовних і матеріальних цінностей. Сім'я несе крім позитивних вигод так і комплекс сімейних тягот, які охолоджують енергію любові і доброти, або підсилюють. Природа бажань вийти з сім'ї при охолодженні енергій лежить, як і у всіх аспектах громадських, духовних проявів, бо людина в стані любові і радості бажає проявити їх, подарувати їх, поділитися з такими відчуттями. Але коли в людини охолоджується така енергія, вона входить в трагічний стан, який впливає і на інші відносини, порушуючи звичний спосіб життя, то тоді ми прагнемо до самоти для пошуку цієї енергії любові неусвідомлено, або усвідомлено.

Усвідомленість допомагає людині швидше вийти зі стану богооставленності, бо саме усвідомленість ситуації дає нам підказку для здобуття Духу. Саме духовні енергії і усвідомлене ними розпорядження дає можливість надбавати енергію любові і доброти. Такий процес. Його слід пізнати і випробувати. Щось не пускає? Шукаємо причини, які не дозволяють стягати духовні енергії. Це дуже ефективний спосіб. Тому то ми будьмо вже готові до цієї нової якості нашого єства. Не множмо нашого страху. Вдвох краще йти по життю. В сім'ї більший спектр і можливостей духовного збагачення. Цього ніхто не заперечить. Так, часто появляються незгоди, протиріччя, які є підказками, що ми діємо не стільки для другої сторони, скільки перш за все для своєї душі, а найперш для свого «Я» і нам слід навчитися бачити свій негативний вклад в будь які незгоди і протиріччя, які є носіями негативізму і без сумніву в ньому є наша частина. Побачимо ми свою частину, то і побачимо нікчемність нашого конфлікту. Це побачить і наш партнер-друг. Перевіряйте. Ми говоримо не про поступи назад, а про тимчасову зупинку для того, щоб побачити себе. Розуміймо, що ці напруження ми відчуваємо найперше, потім зароджуються недобрі думки, що дають сплеск словам і вчинкам. Побачимо себе іншими очима, то і інші побачать нас нашими очима.

«В один із теплих літніх днів, коли природа навкруги грає фарбами, а птахи невтомно співають свою пісню свободі і сонячному ранку, до старого Іро-Дзи прийшов чоловік. Був він не юнак, але і не похилого віку. В його очах ясно читався сум прожитого життя.

- Скажи мені, мудрець, - звернувся він до старця, - чого в цьому світі нема місця для подвигу? Я на все готовий, ради своєї Любові. Але нічого не відбувається навкруги. Я ні секунди не замешкав би, увійшов би в палаючий будинок, щоб спасти свою Любов від смерті. Скочив би в бурхливу крижану воду, вслід за утопаючою. Без замешкання віддав би своє життя, лише б Любов моя могла жити. Я багато разів говорив, що готовий померти за неї, але слова лише залишаються словами і не можу я доказати їх правдивість.

Старий Іро-Дзи подивився на нього і відповів:

- Для чого ти шукаєш подвигу, людино? Хіба ти думаєш, що подвиг - це лише вмерети? Скажи мені, чи був ти рядом зі своєю Любов'ю, коли їй було сумно? Чи відмовлявся ти від останнього шматка хліба, бачачи, що Любов твоя потребує його? Допомогає ти їй йти по тернистій дорозі, тримаючи за руку і оберігаючи від падінь? Надавав допомогу їй в момент хвороби? Мовчав ти, коли була потрібна тишина? Говорив ти, коли потрібні були слова? І не мішав ти, коли дуже хотілося бути з нею, а їй потрібне було усамітнення?

- Все це так, мудрець, - відповів прищелець.

- Ждати біди для того, щоб здійснити подвиг, воістину, глупо і не гідне мужчини. А те, що ти робиш, заради своєї любові, якраз і є подвиг. Ти правильно його не помічаєш, бо ніколи не маємо ми хвалитися тим добром, яке ми робимо. І забуваючи про це, творити все нове і нове добро. І якби ти здійснив геройський подвиг, чи не забула б твоя Любов його уже наступного дня? А справи твої нехай будуть непомітні для очей, але назавжди залишаються в довгій пам'яті».

Давайте разом розглянемо деякі нюанси життя з якими ми зустрічаємось особисто, чи через наше бачення в інших, яке не є випадковим, яке є нашими підказками; або вони зустрічають нас. Рутини сімейних відносин в нашому пристрасному баченні поглинає наші чисті почуття любові, радості. Це не життя поглинає, це ми самі конкретно є поглиначами, вважаючи їх обузою в матеріальному утвердженні. Перевірте, що матеріальне утвердження, матеріальні успіхи напругу залежать від наявності в нашому сімейному житті любові, злагоди, поваги, миру і радості.

Подивімося на це зі сторони. Це є відчуття двох особистостей, індивідуумів, чи біологічний потяг до з'єднання двох тіл? Якщо це є біологічний потяг і він продовжується двома сторонами, то не вартує будувати сімейні відносини, заводити дітей. Це будова без фундаменту. Навіть коли побудована сім'я і

народжуються діти, то і в них такі ж будуть сімейні відносини, як у батьків. Такі сім'ї не довговічні, але в них не залишається злоби одне на одного, бо вони жили на рівні інстинктів тварини. Переспали і розбіглися. В таких сім'ях дитячі душі, хоча і є носіями своїх знань і є знавцями своєї сутності не можуть відторгнути побачене, почуте все негативне в своїй сім'ї через матеріальну узалежненість. Такий негативний поведінковий досвід в сварках, бійках стає надбанням їх ума, стає їх життєвим досвідом на все доросле життя. Це стає для них еталоном поведінки. Душа, можливо, є носієм інших завдатків, але ум з його досвідом, з його поінформованістю норм поведінки в сім'ї несе цей еталон в свою сім'ю і в оточуюче середовище. Це досить велика небезпека для дитячих душ, а ще більша небезпека, коли такі негативні явища несуться ними далі по життю. Досить добре є, коли душа такої молодої людини зустрічається з іншим еством, що має в собі душу, яка не закрита бажаннями ума і тіла, то дана пара має шанс для духовного розвитку і для створення щасливої сім'ї. Таких випадків в житті є багато. Сваритися навіть собаки вміють, але не наслідують тваринам. Свідомість зобов'язує до розуміння наслідків сварки. Як чорні смерчі, піднімаються слова глупоти. Небезпечно засмічувати простір сварками. Небезпечно накликати зворотній удар на себе і на близьких. Побачте шкоду свою не тільки особисту, але і просторову. Цей черв'як, прикритий усмішкою і чемністю, не перестає точити душу і тіло.

« Мудру людину спитали:

- Якщо чоловік любить, то він повернеться?*
- Якщо чоловік любить, то він нікуди не йде».*

Варто нам закохатися в жінку, або в чоловіка, як ми тут же починаємо думати про те, щоб одружитися, зробити це законним контрактом. Чому? Яким чином в любов входить закон? Закон входить в любов, тому що ніякої любові немає. Вона залишилася на фізіологічному сексі. Це тільки була романтична фантазія, і ми знаємо, що фантазія з часом зникне. Перш ніж вона зникне, то ми прагнемо її закріпити; перш ніж вона зникне, то слід щось зробити, щоб розлучення стало неможливим.

У справжнього кохання і сім'ї може бути вища якість близькості, в ній може бути більше і божественності. Їх гарантії будуть внутрішніми. Любов буде відданістю серця, мовчазною причетністю. І це є відданістю одного серця іншому серцю, мовчазною від-даністю (все-даванням, всенаповненням) душа душі. Такий стан ества слід розуміти і приймати. Забуваємо про умовності, про обов'язковість сексу, про відносини і вчимося буття разом.

В даний час традиційна модель сім'ї втрачає свою об'єднавчу місію, перестає бути маленькою ланкою в структурі держав, як суспільна гарантія порядку і дисципліни. Прийшло розуміння суспільної рівності чоловіка і жінки, як соціальних особистостей. Так це наближає наш спосіб життя до свободи, але ми не знаємо духовних джерел співжиття особистостей в людському суспільному середовищі, ми не знаємо духовних джерел при створенні сім'ї, при зачатті сім'ї, при сексуальних зв'язках. Сучасне суспільство скоріше готове прийняти хаотичне життя у свободі, як вседозволеність від фізичної сили, від суспільних переваг і вигод, які так чи інакше є досить короткотривалими.

Сьогодні вже в ранньому віці діти отримують сексуальний досвід незалежно від бажання батьків, половина всіх шлюбів в країнах, що розвиваються закінчуються розлученнями не залежно від інтересів дітей. З цього випливає, що нам необхідно вчитися і готуватися до створення сім'ї, або її не створювати, бо такі обставини є осередком великої негативної енергії і буває що на дуже тривалий час. Варто нам увійти в секс, як ми починаємо шукати іншого, як належне - і це руйнує всі любовні романи, втрачається друга категорія об'єднувальної якості сімейної любові. Жінка думає, що знає чоловіка, чоловік думає, що знає жінку. Так не буває. Ніхто нікого не знає. Неможливо знати іншого, інший залишається таємницею. А приймати іншого як належне - образливо, нешанобливо. Ми не можемо сказати, що це мій чоловік в такому розумінні, як вислів, що це моє кухонне відро. По перше, в нього свій мікросвіт і своє бачення світу. Думати, що ми знаємо свою дружину, - дуже, дуже невдячно. Думати, що ми знаємо свого чоловіка образливо. Як ми можемо знати цю таємницю? Це процеси, не речі. Це ж безперервний рух енергій. Цю жінку-чоловіка, яких ми знали ще тільки вчора, сьогодні більше немає. Це аналогічна ситуація того, що в ту ж саму воду річки двічі не входять - вчора вона була одна, сьогодні вона інша. Людина змінюється і, можливо іноді ці зміни дуже маленькі і іноді не проявлені, або невидимі, але знаємо, що вони є. Спостерігаємо, якщо є теплі відчуття, якщо ум прийме усвідомлено ці відчуття і душа дозволить, то відбувається зближення двох особистостей. Будьмо разом з нею-ним, як вперше, знову і знову, не беремо її-його як належне, а як нашу даність нам, як подарунок Бога. Яка б не була ситуація в створенні сім'ї, в її збереженні, то знаємо, що вона для нас і ми її несеємо для нашого ж блага, або вчимося пізнати причини створення сім'ї і причини її розвалу і лише тоді можемо приймати рішення і брати відповідальність. Це вже інший соціальний

статус, це вже інша наша духовна іпостась. Пізнання приходить від серця, від душі; але не від фактів, емоцій, очікувань і вигод. Чоловік, з яким ми спали в цю ніч ..., то подивіться на його обличчя вранці. Він більше не та сама людина, багато що змінилося. І так багато, незмірно багато що змінилося. У цьому різниця між річчю і людиною. Меблі в кімнаті залишається незмінними, але чоловік і жінка - вони більше не колишні.

В основі своєї істоти чоловіки і жінки однакові, бо їх походження має одне джерело, але їх прояви дуже різні. Їх образ буття, спосіб дивитися на речі, стиль мислення і твердження не тільки різні, але й протилежні. Саме тому вони так привабливі одне для одного. Вони зовні дуже відрізняються, і тому настільки інтенсивне прагнення дізнатися, відкрити, дослідити таємницю один одного. В граничній реальності чоловіки і жінки - одне. Але в існуванні, у проявах, у їх вираженні різняться. І ця різниця дуже красива. Не слід стирати цю різницю; її необхідно підживлювати. Нам слід не стерти відмінності між чоловіком і жінкою, але побачити приховану в них внутрішню єдність. Коли ми починаємо сприймати в них одну і ту ж сутність, не руйнуючи відмінностей, - лише тоді у нас є очі на розуміння природи потягу до неї. Світ гарний через ці єдності і гармонії в різноманітності. Музикант один, музичний інструмент один; одні й ті ж струни створюють звук, одні і ті ж пальці торкаються струн - але може виникнути така безліч тонів у взаєминах між чоловіком і жінкою. Ця їхня гра може створювати музичні шедеври, але може створювати звуки засмученого рояля чи бойовий клич барабана. І хто ж цей музикант? Чоловік один з цих тонів, жінка з інших; вони не тільки різні, але й протилежні. І тільки майстерна гра створює серенади. Жінка - це струни, а чоловік - це смичок і яку вони створюють музику.

Скромність - жіноча якість і вона дуже тонка. Скромність для неї природна. Якщо виникне потреба йти жінці на війну, то їй доводиться довго готуватися, вчитися, але, якщо вона йде до церкви співати, поклонятися і пропонувати підношення, їй немає необхідності ні в кого вчитися. Заводимо маленьку дівчинку в храм вперше, і ми побачимо, що вона нібито від народження вміє кланятися. Але якщо ми заводимо маленького хлопчика, то побачимо, що він не поклониться, навіть якщо його змусити. Йому не подобається кланятися. Йому хочеться змусити інших кланятися собі, але він не хоче нікому кланятися сам. Для чоловіка природна боротьба, змагання. Чоловік знає тільки один спосіб перемагати: в боротьбі. Жінка знає інший спосіб перемагати: в капітуляції. Чоловік може зазнати поразки, навіть коли перемагає, а жінка перемагає навіть у поразці. Така різниця між ними - і це красиво. Вони рухаються в протилежних напрямках, і все ж між ними панує велика гармонія. І ті, і інші якості присутні в кожній людині: жінка прихована всередині чоловіка, чоловік прихований всередині жінки.

Чоловік може жити один. Фактично, чоловік хоче жити один. Его не хоче спілкуватися, тому що в спілкуванні доведеться в чомусь поступитися, дещо поступитися своєю впертістю. Йому необхідно підлаштуватися під рівень іншого. І це погано. Бо весь сенс дружби в тому, коли вона відбулася на рівних. І кожна сім'я міцна, коли в ній присутня дружба і любов. При відсутності любові будуються сімейні стосунки і в більшості випадків, коли один з членів сім'ї вважає себе вищим. Глава сім'ї. Буває по-різному, але суспільство культивує верховенство в сім'ї за чоловіком з його его і логікою, за якими йде холодний розважливий прагматизм. Тому що ум чоловіка бореться і він не готовий до дружби. Любов для нього дуже важка, а молитва - неможлива. Молитва для нього означає, що він кладе свою голову до ніг іншого. Навіть якщо чоловік схиляє голову, він робить це не від щирого серця, але з примусу. Він схиляється, коли немає іншого виходу. Чоловік агресивний, войовничий; жінка сприйнятлива, гнучка й часто жертвна - вона здається. Чоловік надає великого значення абстрактним, несуттєвим, туманним словам, а не реальним речам, які можна помацати. Він може говорити про віддалене, він говорить про небо. Жінка більш реалістична, вона говорить про близьке, вона говорить про навколишнє. Послухайте розмови жінок: вони обговорюють, що відбувається по сусідству, про створення затишку в домі, про дітей. Чоловічі розмови наповнені обговоренням подій в Ізраїлі, США, Росії (це результат політики керівництва країни - послушайте, що їхні розмови про інші країни, а не про свою) Жінку не цікавить віддалене, абстрактне. Вона хоче те, що бачить, - вона мати, вона дружина, вона земля. Її цікавлять близькі, відчутні, практичні речі. Між людськими істотами багато відмінностей, між чоловіками і жінками багато відмінностей. Чоловік каже «батьківщина», жінка каже «наш дім». Чоловік каже «людство»; жінка каже «мій син, мій чоловік, мій брат». Чоловік каже «футбол», жінка - «дитячі колготки, склад салату». Межі жінки визначає сім'я. Жінка подібна маленькій свічці, яка освітлює простір навколо. Вона джерело сімейного вогнища, вона освітлює сім'ю.

«Син питає батька: «Тату, що таке жіноча логіка?» « Жіноча логіка, синку, це як німий сказав глухому, що сліпий бачив, як безногий ходив по воді.»

Психологи кажуть, що комплекс неповноцінності у чоловіків розвивається через те, що жінка здатна до народження життя, а чоловік не здатний. Це комплекс неповноцінності: жінка може народити дитину, створити нове життя. Природа використовує її безпосередньо, вона - прямий провідник. Чоловік здається випадковим. Чоловіків можна замінити: ту ж роботу може зробити ін'єкція, вони не незамінні. Але матір не можна обійти, тому що мати народжує власним тілом. Її кров, її кістки, мозок кісток створюють нове життя, народжують нове життя. Жінки здаються дуже задоволеними, і, коли вони стають матерями, їх оточує ще велика радість, тому що, в певному сенсі, вони стали провідниками божественного. Наукові мислителі говорять, що чоловік так багато бігає, щоб компенсувати цю внутрішню недостатність. Жінкам немає необхідності створювати картини, немає необхідності створювати статуї, писати вірші, їм не доводиться складати романи, п'єси, розповіді, знімати фільми, немає необхідності в ракетах мчати на Місяць. Їм у всьому цьому немає необхідності, тому що Суций дав їм такий великий творчий талант, що це приносить їм достатнє задоволення - їх потреба щось створювати задоволена. Ми можемо побачити різницю навіть у маленьких дітей. Якщо дівчата грають, їх ігри будуть творчими, вони будуть щось створювати. Ігри хлопчиків будуть руйнівними; в іграх вони будуть щось ламати. Якщо хлопчикові дати іграшкову машину, незабаром вона буде зламана, щоб подивитися, що всередині - цікавість знати, брати під сумнів, побачити, як це зроблено. Якщо йому дати годинник, він його відкриє. Ми скажемо, що він все ламає, але бідний хлопець просто робить наукове дослідження! Він дивиться, як це влаштовано. Повзе мураха - він розчавить її пальцем. Це не насильство, в його наміри не входить насильство. Мураха не зробила йому нічого поганого, він просто намагається подивитися, що у неї всередині, що приводить її в рух. Чоловік цікавий. Він хоче знати, він хоче дослідити. Де б він не знайшов завісу, яка щось приховує, він її підніме і подивиться, що за нею. Така природа дослідження і в дівчинки, в якій повний мішок поламаних ляльок. Але вона тільки зовні дівчинка, а внутрішнє її хлопчаче. Навіть батьки помічають в своїх дітях риси, які не притаманні статі дитини.

Цікавість жінки інша. Її цікавість не в тому, щоб знати, але в тому, щоб жити. Це дуже прагматична цікавість. Жінка питає тільки про те, що абсолютно істотно для її життя. Жінки не приходять і не питають, чи існує Бог. Ми тут і надалі у визначенні чоловіка і жінки виходимо від їх суті, які і проявляються як жіночі чи як чоловічі, не звертаючи уваги в якому тілі знаходиться та чи інша сутність. Терпіння і витривалість - це жіночі якості. Чоловік не має терпіння. Чоловік дуже нетерплячий і завжди поспішає. Якби чоловікові довелося ростити дітей, вони не виживали б в світі; у чоловіків немає такого терпіння.

Жінки в зовнішніх проявах - люди правої півкулі, чоловіки - лівої. Чоловіки століттями правлять жінками. Тепер деякі жінки бунтують, але вражає те, що це жінки такого ж типу характеру, як у чоловіків - в них душа з чоловічими задатками. Фактично вони в точності, як чоловіки, - раціональні, переконливі, з яскраво вираженими чоловічими здібностями. Можливо, одного разу ... жінки переможуть і повалять чоловіків. Але на той час, як жінки переможуть, вони більше не будуть жінками, вони перемістяться в ліву півкулю. Тому що, щоб боротися, людині слід бути розважливою, і щоб боротися з чоловіками, їм доведеться бути ще більш агресивними, як чоловіки. Ця агресивність проявляється у всьому світі в русі звільнення жінок.

Від чого? Вона хоче звільнитися від краси, від ніжності, від тихої ніжності, від любові, а натомість взяти меч і люльку. Сьогодні статисти в цьому питанні досить стривожені такою постановкою питання. Бо в людському середовищі збільшується кількість особин, які хочуть стати чоловіком з його стереотипним набором негативних суспільних завдатків. Побічно жінки збільшують агресію на планеті. Здавалося б таке досягнення жінки в світі, як явна присутність божественного, як найперший носій доброти і світу, як продовжувач роду людського, як охоронець домашнього затишку в родині і основна урівноважуюча енергія в людському середовищі не усвідомлює свого покликання. В цьому її краса, могутність і джерело щастя всього людства.

Жінки, які стали частиною цього руху звільнення, дуже агресивні, вони втрачають всю свою витонченість, все те, що приходить з інтуїції. Тому що, якщо їм доводиться боротися з чоловіками, то вони мають навчитися тим же трюкам; якщо їм доводиться боротися з чоловіками, то вони мають використовувати ті ж самі техніки.

Боротися з кимось дуже небезпечно, тому що ми стаємо схожим на свого ворога. Це одна з найбільших проблем людства. Як тільки ми починаємо з кимось боротися, мало-помалу нам доводиться починати використовувати ті ж самі техніки і засоби. Тоді наш ворог може бути переможений, але на той час, як ми перемагаємо ворога, то ми самі стаємо власним ворогом.

У жіночому умі є витонченість, в чоловічому - ефективність. І звичайно, за великим визначенням, якщо відбувається постійна боротьба, витончене приречене на поразку, а ефективний ум переможе, тому що світ розуміє мову математики, а не любові. Але в ту мить, коли така ефективність перемагає витонченість, то ми втрачаємо щось безмірно цінне: ми втрачаємо контакт зі своїм власним єством. Ми можемо стати дуже ефективним, але ми більше не будемо реальною людиною. Ми стаємо біологічними роботами самі і не слід нам особливо вказувати на зусилля в цьому плані на цілі держави, церкву, масонство. Вони тільки корегують такі суспільні прояви, маючи в цьому свою фінансову і геополітичну вигоду.

Але відмовившись від боротьби і залишившись в стані любові, то ця любов нейтралізує лихоманку боротьби. Це не так важко, тільки слід зважитися, зробити крок назад і поспостерігати спокійно свої подружні стосунки. Це можуть зробити обидві сторони, але можливості в жінки дуже величезні. Проявивши любов, навіть відійшовши від боротьби на відстань неможливого споглядання і минулих відчуттів, то збережемо для себе, для дітей, для світу і космосу своє маленьке джерело Любові.

Ми живемо разом, ніколи не знаючи нічого про те, що значить бути разом. Ми можемо жити поруч багато років, не знаючи, що таке інтимна справжня бурхлива близькість. Подивіться, де завгодно в світі - люди живуть разом, ніхто не живе один: чоловіки з дружинами, дружини з чоловіками, діти з батьками, батьки з друзями; кожен живе з кимось разом. Життя існує в тому, щоб бути разом. Проживши з дружиною сорок років, може бути, ми не жили з нею жодної миті. Навіть займаючись з нею сексом, може бути, ми думали про якісь інші речі – про роботу, про дітей, про сусіда, про машину, про іншу жінку, про сам факт в скорішому приході оргазму. Значить, ми не присутні в сексуальних втіхах, і це було просто механічною мастурбацією. То це ж подібне на відсутність фактичного спорідненого спільного життя разом. Люди продовжують жити один з одним без будь якої любові, тому що ми виявляється любимо, тільки коли це окупається, коли нам вигідно. Тоді любов стає черговим товаром на ринку; тоді це не стосунки, не близькість, не святкування душі і тіла. У підсумку, ми не щасливі один з одним. Найбільше - ми просто один одного терпимо. А коли ми думаємо в термінах «терпимості», ми страждаємо. Така близькість - це страждання. Один чи другий починає створювати труднощі. Тоді починається рутина, щось таке, яке слід терпіти.

Жити самому незручно, жити одному неекономічно, жити одному важко, ось чому вони живуть разом і ці причини негативні в цілому так і окремо.

«Один чоловік збирався одружитися, і хтось його запитав:

- Ти завжди був проти шлюбу. Чому ти раптом передумав? Він сказав:

- Наближається зима, і кажуть, що вона буде дуже холодною. Центральне опалення я не можу собі дозволити, дружина обійдеться дешевше. »

Така логіка життя. Ми з кимось живемо, тому що це зручно, комфортно, економічно, дешево. Жити самому дуже важко, бо дружина виконує стільки функцій - домогосподарка, кухар, покоївка, мати спільних дітей, коханка і також ходить на роботу. Це експлуатація. Держава в цьому допомагає. Жінка надає найдешевшу в світі працевіддачу, роблячи стільки речей, за які їй ніхто не платить.

Шлюб існує як інститут експлуатації. Про яку бурхливу близькість можна від неї очікувати. Слід розвантажити її від такої важкої праці, хоча б в цьому спільному проживанні. Природа і так поклала більш важкий тягар на жінку в її народженні. Є винятки, є періоди, але як створити можливості основній масі людства?

Саме тому відбувається постійний конфлікт між чоловіком і жінкою. Вони не можуть залишатися окремими, природа все одно направляє їх знову і знову вступати в стосунки, але вони не можуть залишатися разом. Ця боротьба не зовні, ця боротьба всередині нас. І ми ніколи не зможемо бути мирними в любові - ніколи, тому що внутрішній конфлікт буде відображатися зовні. Якщо всередині ми боремося, і якщо ми зробимо те ж саме з жінкою, в яку закохалися, то всі відносини - майже всі, крім винятків, якими можна знехтувати і які не варто брати до уваги - потворні. Спочатку вони гарні - спочатку ми не показуємо своєї реальності, спочатку ми просто вдаємо з себе доброго і пухнастого для досягнення мети. Як тільки відносини встановлюються, і ми розслабляємося, то наш внутрішній конфлікт спливає і починає відбиватися в наших відносинах. Гра закінчується. Тоді виникає боротьба, тоді виникає тисяча і один спосіб пиляти один одного, руйнувати один одного виплоджуючи гнів, образу, злість, ненависть, засудження. Цей процес властивий обом статям.

Грати ж в гру з конкретною людиною важко, а тим більше любити - за це треба платити. Платити свободою і відповідальністю. Вільність людини іде не від суспільства, а від природи, від її внутрішнього стану. Ось чому люди починають любити собак, кішок, дерева, каміння. Вони хочуть любити, але вони

хочуть любити не ризикуючи. Любити собаку можна без ризику, любити жінку дуже ризиковано. Тому що вона зовсім не те, що ми можемо уявляти, вона - не білий екран, на який ми можемо проектувати що завгодно, вона не буде танцювати під нашу дудку, і коли ми приходимо додому, вона не обов'язково буде виляти хвостом. Але ми не можемо уникнути людей.

«Один чоловік прийшов до свого психіатра і сказав: «Я в сум'ятті. Щось трапилося? Рівно рік тому, коли я одружився, моя дружина вечорами приносила мої домашні туфлі, а моя собака гавкала. Тепер все навпаки - собака приносить туфлі, а дружина гавкає». Психіатр відповів: «Я не розумію вашої проблеми, адже послуги залишилися тими ж? Що ж ви ще хочете?»

І з людьми буває так: іноді вони гавкають, іноді виляють хвостом, але дружина іноді буває сердита. А якщо жінка розсерджена, вона дійсно сувора. Ніякий чоловік не може так сердитися, тому що чоловік нічому не віддається всією душею. Він не буває повністю в любові, або в гніві. Він обчислює, обмірковує, що варто робити, чого не варто. Він покладається на інтелект, він прив'язаний до ума. В цьому і краса, і мука життя з жінкою. Вона така граціозна, така кругла, така легка і все тому, що її голова не зайнята обчисленням. Вона живе серцем, вона більш інстинктивна, інтуїтивна, в ній більше від природи. Коли вона нас любить, вона любить нас і готова пожертвувати собою. Але коли жінка в люті ... О, вона може вбити нас!

Яке блаженство бути вільним. Але в сімейних відносинах ця вільність трактується кожним так, як кому вигідно. Однак, поряд з вільністю ходить і залежність. Тому бажання вільності є формуючою основою рабства. Рабство створюється прагненням до свободи, тому рабство і свобода - це дві сторони однієї монети.

Досліджуймо з самого початку. Саме цю різницю ми маємо усвідомити і прийняти, щоб бути разом. Якщо ми це зрозуміємо, то приймемо все інше, бо ми обоє однакові в своєму старті і ми зійшлися для створення сім'ї не випадково. Навіть чашка випадає з рук не випадково. А тут така брила непізнаного. Вивчаємо, пізнаємо і приймаємо - погано, добре, але це для нас. Тільки усвідомленість і мудре рішення може позбавити нас від негативу, бо негатив при розриві нікуди не подінеться - він росте як на дріжджах і їм ми отруюємо себе, оточуючих і в першу чергу батьків і дітей. Діти є подарунками нам в житті, але в більшості випадків вони ближче до духовного джерела, до духовних енергій. І розуміючи своє покликання в цей світ, як надбавання духовних якостей, то саме діти нас в цьому прискорюють своєю допомогою, своєю участю при спільному проживанні. Знаємо це.

А що стосується дітей, то ми не замислюємося - яку дитину ми хочемо, яку душу ми запрошуємо у своє життя, у цей світ. Це досить значимі пізнання. Ось так! Тепер ми знаємо і у своїй пристрасті вибираємо - варіантів багато. Знаємо, що від нашого психічного, духовного та фізичного стану залежить те, яку ми душу притягуємо своєю енергетикою. Тепер знаємо механізм і природу запрошення в нашу сім'ю нового ангела. Це досить значимі слова, це досить відповідальний стан усвідомлення в період перед зачаттям, в процесі зачаття і після зачаття дитини. Знайте це. Застосовуйте ці знання, як основу всього свого життя.

Якщо ми говоримо своє ім'я, ім'я свого батька, своєї матері, своє фамільне дерево, то це не настільки важливо, тому що це не визначає нашого єства. Те, що ми народилися в певній сім'ї, випадково; ми могли так само народитися в будь-якій іншій сім'ї, і не помітили б різниці. Все це утилітарні трюки, це просто етикетка. Одак з погляду поселення душі в зародок при зачатті в цій сім'ї, то це не є випадковістю, а є однією з кращих умов для духовного розвитку.

А говорячи про реінкарнацію душі, то мова наша піде наступним чином. Слід розуміти, що людина народжується в певних умовах не просто так. В залежності від своїх попередніх бажань і від попередніх своїх вчинків, то саме вони приходять з душею в нове тіло, в ці нові умови де ми маємо прийняти негативні енергії вчинків для завершення їх реалізації (для розуміння можна сказати: до остаточного насичення, бо насичення дає можливість уму прозріти і усвідомити необхідність міняти свою негативну діяльність на благочестиві вчинки, слова і думки.). Якщо ми в попередньому тілі умом і душею були устремлені в стягання духовних якостей, то наше нове єство продовжить цей шлях. В цілому ми можемо констатувати, що якщо наші негативні вчинки чи благі діяння не здійснилися в цьому житті, то вони мають бути закінчені в наступному тілі. Так що ми в цьому житті маємо вирішувати поточні справи, як часточка Всесвіту і водночас, отримуючи багаж з минулого життя і теж їх вирішувати. Все, що ми колись посіяли, то тепер виросло і принесло плоди наших бажань і задовольень.

Людина народжується в бідній чи багатій, знаменитій чи невідомій, шанованій чи зневаженій сім'ї тільки тому, що в минулому житті вона здійснила ті чи інші поступки, або бажала їх здійснити, які і визначили її теперішнє народження і становище. Дехто хворіє з самого народження, а інший до дев'яносто років ходить по землі, не знаючи, що таке хвороби. Хтось з самого народження купається в розкоші і увазі, а інші намагаються вижити в голодних точках планети. Хтось щасливий у сім'ї, а в декого її немає взагалі. Хтось стає успішним бізнесменом, а дехто намагається все життя жити в кредитах і боргах. Дехто володіє сильним умом, а дехто нічим не відрізняється від тварини. Хтось вірить в бога, а дехто є атеїстом, або взагалі не позиціонує себе з цими визначеннями. Хтось живе благочестиво, а дехто сам в негативі і всіх обливає негативом. Не все так просто, бо так не просто ми самі і облаштували. Природа таких різних бачень і прийнятих в минулих наших вчинках, в минулих бажаннях. Все, що з нами відбудеться в майбутньому, буде наслідком наших теперішніх дій. Слід добре це знати і жити у всьому усвідомлено і благісно.

Ми вже зупинилися на тому, як саме ці енергії переміщуються в наступні тіла. Вагома частина переходить з душею, частина генною пам'яттю тіла і частина пам'яттю минулого ума. Сюди свою лепту вносять і устрої суспільства, і середовище проживання, бо вони є вже, як наслідок створених умов попереднім єством.

Якщо діти в деяких сім'ях народжуються не від любові. Тоді і відсутність любові між батьками не творить цього блага дітям. Їх дітей ніхто не любить, бо батьки не положили в їх єство любові, вони не вміли прийняти любов від Бога в цю дитячу Душу при зачатті. Таку пустоту відчують їх однолітки в садочку, в школі, намагаючись з ними не дружити, не спілкуватись. Ось такий крок неусвідомлено зробили батьки. Тепер дивлячись на своїх таких відторгнутих дітей, то навіть у них і тепер не заіскриться устремління допомогти загоїти душевну травму – свою і дитячу. Пробуйте, будь ласка. Батьки ухиляються, відмовляються від підтримки дітям, коли ті потребують допомоги. Вони мало піклуються про них саме в період формування індивіда.

Ми ж знаємо, що у дитини є своє власне призначення і їй в своєму становленні слід пройти свій шлях проб і помилок, пошуку і знань. Наші батьки нас люблять, і вони кажуть нам, що ми теж «повинні» їх любити, тому що вони батько і мати. Це дивне бажання є дійсністю нашого життя, і здається, ніхто його не усвідомлює, не усвідомлює того природного явища, що сам факт, що ми мати, то одного цього достатньо для любові. Вона народилася з любов'ю і вона її носій в якості і кількості навіть для навколишнього середовища. Адже не так просто до неї всі поспішають: батьки, братики і сестрички, кішки і собачки - вони відчують витікаючу від неї любов. І якщо ми з любов'ю до дитини будемо відноситися, то вона її відчує і не треба щось говорити про любов і про якісь борги перед батьками. Борг - це залучення в рабство. Це явище ми знаємо навіть дорослі, то навіщо навантажувати так мале неукріплене єство. Ми, дорослі, знаємо, що в стані любові нам немає необхідності в словах і якщо нас люблять, то ми також це відчуваємо. Тоді прохання - не робимо обмеження, не робимо в'язниці для дітей у вимогах любові від дітей і це не означає, що дитина повинна нас любити. Ми гідні любові своїм материнством, або просто від факту народження. Ми можемо бути батьком, але це не означає автоматично, що ми гідні любові, як якийсь одночасно народжений обов'язок. Ні. Ми брали участь у народженні дитини, але духовні якості, куди входить і любов, дитина отримує крім усього і з Душею - і при зачатті, і при виношуванні плоду, і при його зростанні до повноліття. Якщо ми її дамо за ці шістнадцять-двадцять років, то ми її будемо мати від неї на все наше життя без будь яких вимог і умов. Тільки тут коріння при таких наших відчуттях відсутності любові від дітей. І знаємо, що прояви любові у кожного відбуваються по різному при збереженні її цілісності. Прояви любові навіть у нас різні до однорічної дитини і в юнацькі роки. Ми згодні з таким розумінням? Але знаємо, що і прояви дитячої любові інша, ніж батьківська.

Джерело любові одне для всіх, але її прояви може споглядати кожен по своєму і відчувати також кожен може по своєму. Так що і споглядати і відчувати також слід вміти. Тільки те, що ми батьки дитини, не створить в ньому величезного почуття любові. Він любить все ... і метелика. Але цієї любові очікують ... і чекають не якоїсь там невидимої любові, а конкретних проявів турботи, милосердя. Так вони виходять зі стану любові, але вимагати любові від раба не вийде. Знаємо, що і турбота виростає від любові і доброти. І якщо ми не заважали вирости індивідуальності, то це буде не раб, а саме любляча, турботлива і милосердна дитина. Однак іноді ультимативні вимоги турботи в дитячому віці відштовхують її від нас, бо бідна дитина не знає, що їй робити. Вона починає прикидатися; це єдиний можливий шлях. Вона починає усміхатися, коли в його серці немає посмішки; вона починає показувати любов, повагу, вдячність - і все це просто помилково. Вона з самого початку стає актором, лицеміром, політиком. Ось що страшно. Ми виховали собі подібного, а очікували щось божественне ... В підсумку в нас немає любові і ми її вимагаємо в дітей, збіднюючи її єство рабськими вимогами. Любов вимогами, умом не рухається – вона росте з душею. Виростили в дитини духовність, то ми і вимагати не будемо, бо ця любов найперше витече на найближчих, на батьків.

Тепер знаємо і ліпимо, і творимо з наших дітей індивідуальності. Це творча праця батьків до повноліття. Не ті батьки, що тільки за їх допомогою ми з'являємося в цей світ, а ті, що допомогли дитині виростити божественні якості, допомогли розцвісти любові, тоді і вони будуть по-божому до нас ставитися, тоді в нас не буде виникати питання про турботу. Ми будемо нею оточені. Природа дачі любові дітям і іншим в тому, що віддаючи її, наповнюючи нею навколишній простір, ми, батьки, вміючи це робити, то ми і навчимося її приймати в такій кількості, що її буде достатньо самим і всім потребуючим у нашому життєвому просторі до самої смерті. Такі батьки дарують любов і дорослим своїм дітям, яка їх самих лікує, дає можливість радіти успіхам дітей. Навчивши дітей того ж самого, то ми свою місію, своє покликання, як батьки, як людина, виконали. Слава таким батькам, слава таким дітям!

Любов до дітей - це їх енергетичне харчування. Зараз психологи відкрили, що якщо дитині не давати любові, вона замикається в собі й стає хворобливою, дратівливою. І в неї буде більше шансів померти, чим вижити.

Поки людина не полюбить себе, вона не зможе полюбити нікого у світі, пам'ятаймо про це: поки дитина не навчиться поважати себе, то вона нікого у світі не буде поважати. Бо духовна природа цього феномену в тому, що такі батьки не посилали любові дітям і не приймали цієї любові від дітей. Діти розгубилися в цій суспільній суєті, а фактично батьки вкрали і ту любов з якою дитина прийшла в цей світ. А щоб прикрити свої не мудрі дії, свою неповагу, то ми зводимо все це в батьківський диктат і йдемо до втрати любові від своїх дітей. Ми не вміємо любити й не прагнемо вчитися. І в моменти усвідомлення (таке буває з кожним), ми не починаємо вчити дітей любити, бо слід починати з себе. Тому вся наша любов фіктивна, наша повага брехлива, фальшива. Якщо ми себе не поважаємо, як же ми можемо поважати ще когось? Батьки і матері говорять, що їх діти їх не поважають. Так, але ми тому причина, як вони можуть нас поважати? Ми ж по логіці перші мали мати ці якості. Ми, дорослі, обманювали дітей всіма способами, ми були нечесними, ми поводитись з ними підло в пізнанні любові. Ми потім говоримо їм не закохуватися: «Остерігайтеся!», а самі весь цей час займаємося любов'ю. І рано, чи пізно прийде той день, коли вони усвідомлять, що навіть тато і навіть їх мати не були чесними з ними. То як діти можуть поважати їх?

Сім'я, як суспільний інститут, на сьогоднішній день виконала свою соціальну функцію. Сім'я, як ядро, є періодично і хаотично носієм додаткових труднощів, зобов'язань кожного з членів сім'ї так і державних структур. Вже досить чітко прослідковується, що такий соціальний інститут відмирає. В сьогоднішній сім'ї більше негативного ніж позитивного. Поза сім'єю чоловік, жінка, діти мають свободу, щастя. Вони мають ці відчуття. Всі прикροщі, нервози, психози виникають в сім'ях, які викидають свій біль і гнів в суспільний дух, в космос. Соціальна політика держави в сім'ї є ознакою краху у процесі збереження цього інституту. Якщо це була потреба в цьому держави, то держава має дбати і про духовне наповнення цих міні суспільних сімейних відносин.

Можливо, для декого це сімейне ярмо важке, але в ярмі дві дірки (одна для чоловіка, друга для жінки), і якщо з ярма випадає одне, то майже все навантаження в сім'ї лягає на того, хто залишився в ярмі з сімейним возом. Тобто, сімейне ярмо розподіляє однакове навантаження на обох при створенні сім'ї і вдвох краще і легше тягнути цього воза. Удвох і далі ми завеземо свої дари – дітей, щастя, любов, доброту, злагоду, а якщо і причепиться якась біда, то і її вдвох легше тягнути, чи загубити.

В сім'ї рано, чи пізно ми перестаємо спостерігати любов, то по великому визначенню її там і не було, бо більшість сімей утворюються не за покликом душ, а в результаті очікуваної вигоди, по мотивах, заради грошей, влади, статусу, фізіологічного потягу, заради суспільної нікчемної змагальницької потуги – то тут любові ніхто і не зустрічав.

Страстна людина дивується, як може відчуття статевого потягу зникнути? Але розуміючий суть речей розуміє, що відчуття не зникають, але стан духу може бути таким, що ніщо не похитне його, бо він може знайти спосіб насичення свого ества, замість цієї превалюючої психічної енергії іншою енергією.

Статева енергія загнана суспільством в приховуване становище і воно спричиняє цим боротьбу статевого потягу, домагання і задоволень. Ми не шукаємо способів перенаправлення даної енергії. Перенаправлення енергії статевого потягу носить в більшості випадків тимчасовий характер, але небезпечно саме його пригнічення, бо чим більше ми її придушуємо, тим більше опір природи людини. Він просто абияк стримується через страх перед пеклом і жадібністю до раю. Але все, що придушене зі страху і жадібності, збережеться. І не тільки збережеться, але і стане неприродним, збоченим і проникне в більш глибокі області свідомого і підсвідомого. І тоді викоринити це стане дуже важко. Ум не придушить енергію тіла. Якщо ум придушує енергію тіла, то з кожним разом її треба більше і більше. Тому перенаправлення енергії зміною виду діяльності допомагає просто тимчасово не думати. А давайте подумаємо, пофантазуємо про міжстатеві захоплення - і як виявляється, ми цим можемо займатися не

більше двадцяти хвилин. То давайте такі уявні захоплення продукувати за такий же проміжок часу вранці, ніж протягом дня епізодично. Та ще й іноді доводиться з хіттю споглядати за об'єктами можливих сексуальних фантазій. Такі цілеспрямовані заняття сексуальними фантазіями є нудними і потім ум відмовляється будувати такі фантазії через сприйняття міжстатевих відносин як повсякденної рутинної роботи. Згодом ми перестаємо мати задоволення від фантазій, то ми перестаємо думати і про самі бажання таких тілесних задоволень. І це все відбувається в нашому мозку. Наш ум теж цього поінформований.

Для усвідомлення своїх можливостей в управлінні такими енергіями розглянемо роботу інших центрів мозку. Ми не фахівці від медицини, а по сприйняттю і відчуттєвості проявів людської діяльності. Адже життя сприймається по діяльності і ніхто не цікавиться центрами людського мозку, бо міняти спосіб життя ми можемо від сприйняття проявів у фактах і подіях і найцінніше в усвідомленні причин - це є прямий шлях до змін в кращу сторону. Це посилює кожній людині. Пізнавати центри людського мозку можуть не всі.

Ліва півкуля мозку, де розміщені центри інтелекту, логіки, ума, а права півкуля - за межами ума, і його дія інтуїтивна, вразлива, романтична і дуже витончена, але не раціональна в цьому пристрасному світі.

Зрозумівши цей поділ, ми зрозуміємо багато речей. Чим бідніша людина, тим менше вона інтелектуально - і, може бути, що це і є причина її бідності, але у неї більше можливостей спілкуватися з космічними енергіями. Її душа не так давно прибула звідти, а по-друге, це її рівень розвитку і якщо вона усвідомлено сприймає суспільство, то такі люди найбільш щасливі - вони не обтяжені суспільними установками. Оскільки така людина менш інтелектуальна, то вона не може змагатися в світі інтелекту, розрахунків і вигод. Вона менш чітка в тому, що стосується мови, ума, користолюбства, - вона майже дурень. І це так в основному сприймає упереджене суспільство, але вона себе такою не вважає. Може бути, саме в цьому і є причина її бідності. Але так не є.

Тоді чому така частина людства задоволена своєю долею в житті. Вона щаслива жити. Подальша еволюція такої душі в тілі насичується інтелектом, розрахунком і вона займає інший соціальний статус. Це якщо ум у такому єстві займає чільну роль. Ліва рука пов'язана з правою півкулею - інтуїцією, уявою, міфом, поезією, релігією, і ліва рука дуже засуджується. І це неусвідомлений прояв про наявність в нашому єстві багатосторонньої душі. Близько десяти відсотків дітей народжується лівшами, але їх примушують переучуватися в правшу. Навіть серед нас тут можуть бути лівші, але ми можемо цього не усвідомлювати. Ми можемо писати і працювати правою рукою, але, може бути, нас до цього просто примусили в дитинстві.

Це трюк суспільства: як тільки ми починаємо діяти правою рукою, починає функціонувати ліва півкуля - змінилася природа прийому космічної енергії. Але у нас є можливість повернутися до відновлення повноцінної роботи правої півкулі по тих ознаках в інтуїтивних відчуттях, в такому романтичному сприйнятті світу ... Суспільство намагалося придушити розвиток правої півкулі перенавчанням писати правою рукою. На роботу в державні органи таких людей не брали - вони в ім'я порятунку життя, в ім'я збереження справедливості могли діяти від своєї сутності. Для прикладу почитайте інструкції по підбору кадрів в спеціальні служби (КДБ) і там лівша не міг претендувати на роботу в цих структурах.

Людина в пошуку, або в стані прийняття статевої енергії готова на все, хоча в інших життєвих енергіях вона шукає легший шлях, шлях пристосування, або згоди з соціальними та біологічними установками і реальностями. Але усвідомити суть статевої енергії не так просто і вона є таємниця. Найчастіше людина намагається її перенаправити на фізичну працю - і це збагненно кожному, але проблема не знімається. Добре, коли вона врівноважується між людьми фізіологічно в сім'ї, а таке явище рідкісне. Однак, коли вона забирає собою майже весь думковий проміжок і словниковий запас, шукаючи способу задоволення статевої пристрасті, то тут слід шукати причину і способи вирішення даної проблеми. Так, це вже проблема. Причини кожен шукає сам, або за допомогою духівника, але із способів найбільш ефективним є залучення себе в творчу працю, в творчий пошук тієї ж причини, чи інше творче улюблене заняття, яке ми з любов'ю і задоволенням виконуємо, яке дає нам відчуття радості і щастя. Люди, які не займаються улюбленою роботою, то вони не посилюють у Всесвіт енергію щастя, любові. Просимо зрозуміти природу такого процесу. Шукаємо радість життя у всьому. Приймаємо її такою як вона є в події і це вводить нас у стан умиротворення, радості. Зовні це проявляється у випромінюванні краси такого стану, як радість. Бо почавши процес негативу з злості, гніву, і якщо ми з самого початку не усвідомлюємо цей життєвий процес, то він закінчиться матеріальною енергією з втратою ознак духовності в ній, аж до переміщення ядра такої душі в найпростіші життєві форми у вигляді бактерій, вірусів, піску ...

Про ставеву стриманість треба сказати докладніше, занадто багато місця приділено цьому питанню сучасним мисленням, а інший свідомо береже її, то вразимося, наскільки відчуття духу другого розвивається чутливіше. Якість робіт стає зовсім іншою, і кількість задумів та ідей зростає. Бо той, хто неусвідомлений по життю і зайнятий в думках і словах про плотські втіхи, то вся життєва енергія сюди і прямує.

І якщо усвідомили, то зберігаємо сім'ю, або розлучаємося на позитиві. Вчимося цього пізнання любові, бо тільки вона справедлива і правильна - як той Океан, а наші життєві річки всі різні в яких ми можемо очищатися чи зібрати ще більше бруду біля енного міста. Вибір за нами в нашій пристрасі. Життя триватиме: з нами чи без нас, але від нас залежить його якісна і кількісна наповненість. Не дивимося на інших і не беремо приклад з інших бо ми не пізнали своєї річки, а іншу річку і поготів нам не пізнати. Тільки доживши до Океану ми зможемо пізнати. Для цього буде потрібно не одне життя.

ЧИ Є ЛЮБОВ ФУНДАМЕНТОМ СІМ'Ї ?

То чи спільне проживання є тим змістовним наповненням, яке ми маємо на сьогодні і чи все це є фактичним життям в сучасних реаліях? То чи звела нас на таке проживання любов? Чи це була спільна ілюзія, чи це була химера любові, чи пародія на неї??? Чи є любов фундаментом сім'ї і чи сім'я є основою життя. Давайте прослідкуємо певні життєві процеси, як кістяк сенсу.

Життя разом означає, що ми завжди починаємо спочатку, постійно намагаємося познайомитися. Знову і знову ми представляємо один одному. Ми намагаємося побачити багато сторін особистості один одного. Ми намагаємося проникнути глибше і глибше у внутрішні царства почуттів один одного, в глибокі тайники істоти. Ми намагаємося розгадати таємницю, яку розгадати не можна. Це радість любові: усвідомленого дослідження себе в іншому, як в дзеркалі, споглядального вивчення проявів, пізнаних відчуттів в довірі. Досліджуючи когось усвідомлено, ми будемо досліджувати і самого себе. Проникаючи глибше в іншого, дізнаючись про його почуття, про його думки, про його глибинні течії, ми будемо дізнаватися і власні глибинні течії. Закохані стають один для одного дзеркалом, і тоді любов перетворюється в такий золотий життєвий шлях: довіри, дружби, злагоди, щастя, як проявленої молитви у пізнанні любові.

У шлюбі обидва її учасники стають сліпими один до одного. Тільки подумати: скільки часу пройшло з тих пір, як ми дивилися в очі дружині-чоловікові? Може бути, роки. Хто дивиться в очі дружині-чоловікові? Ми вже прийняли це не дивлення як належне, виходячи з того, що знаємо її-його; що ще тепер ми можемо побачити? Незнайомі люди цікавлять нас більше, ніж ті, кого ми нібито знаємо, - ми знаємо всю топографію їхніх тіл; знаємо, як вони відгукуються, і знаємо, що все, що сталося відбуватиметься знову і знову. Це як би повторюється рух по колу. Це не так, не зовсім так. Ніщо не повторюється; все кожен день відкривається новим. Старими стають лише наші очі, старими залишаються лише наші нами створені умови і певні сімейні традиції, як передумови вчорашніх ілюзій, і на нашому дзеркалі збирається пил, і ми втрачаємо здатність відображати один одного. Тому будьмо разом, прочитавши ці рядки разом. Усвідомили? Протираємо дзеркала, миємо очі. Продовжуємо досліджувати і йти в глиб один одного, знаходячи нові способи, любити один одного, знаходячи нові способи, бути один з одним. Бо кожна людина - така нескінченна таємниця, невичерпна, незбагненна, що неможливо сказати, що знаємо все. Фактично, чим більше ми знаємо, тим таємничим стає інший, бо пізнання шириться не по прямій, а різновекторно. Наше пізнання, як той процес шліфування ізумруду, чим ми відкриваємо все інші і новіші красиві кольори і відблиски нашого життя. Так що можливості пізнання і пошуків розширюються. Тоді любов - постійні пригоди.

Певні розбіжності є наявними в кожній сім'ї. Практикуємо і дивимось, що ми по маленьку починаємо займати позицію головного в сім'ї – зупиняємось і не мішаємо підрости людині, що знаходиться рядом біля нас протягом життя. Це потрібно для нас і для того, хто рядом. Нас болтами не скручували, а зійшлися по добрій волі. Тоді буде згода і довіра в мирських справах і в духовних. Це і дає можливість рости нашому почуттю, яке ми називаємо словом – любов. Коли любов у сім'ї, то і тілесні міжстатеві втіхи не є головними, бо вони насичуються цими відчуттями.

Не вартує спішити женитись, чи виходити заміж, бо спішка породжує напруженість, тоді ми перестаємо чути одне одного, бачити потреби одне одного. Кінець кінців ми розриваємо зареєстрований шлюб, чи акт таїнства – вінчання, вірності, поваги, любові. Спішимо небезпечно. Деякі рекомендації пошуку пари при виникненні потреби душі зустрічаються в лекціях Г. Торсунова. Тому то, вузли любові мають бути живими, не морськими, тобто такими, що не розв'язуються. Любов вічна.

«Коли я була маленькою, почула фразу «З чистого аркушу»...Мені стало цікаво. Я спитала у мами, як це розуміти? Вона взяла чисті листки паперу, фарби і щіточку... і говорить:

— Дивись, на твоєму прикладі розкажу. Дівчина— це чистий аркуш. Юнак — художник. Але і художники різні бувають. Любитель візьме аркуш, почне наносити один колір, не проміє щіточку, візьме другий. Фарби зіллються, все буде сірим, некрасивим. Він зіжме аркуш і викине, потім візьме другий. І так декілька разів.

А є художники справжні. Вони не поспішаючи будуть брати один колір і наносити його на аркуш. Дадуть просохнути. Нанесуть другий. Райдуга получится яскрава, насичена. Вона йому сподобається. Він збереже такий малюнок.

Але знову ж. Один художник купить дешевий альбом в найближчому магазині. Другий буде шукати сувій якісний, може тиждень ждати, місяць, може на другий край за ним поїхати.

Не спіши бути аркушем, будь дорогим сувоем, не дозволяй зіжмакувати себе, заливати сірою фарбою, будь райдугою — дочекайся художника».

Буває так, що отримавши інформацію про тілесну, чи духовну красоту майбутнього друга життя, ми і намагаємось використати цей еталон в пошуках його. Шукаємо ідею. Потім досягнувши її і зблизька побачивши, розчаровуємось. Знову вимальовуємо в нашій уяві нову ідею. І так все життя біжимо за примарою, калічачи інші життя і душі. Це є четверта категорія тих молодих людей, що шукають поєднання в статусі сім'ї своїм умом. Шукаємо красиве тіло, обличчя ..., чи прекрасні духовні якості в іншому, бо, можливо, цим ми обділені, чи воно заховано бар'єром ума від нашої душі. Згадаймо правило дзеркала. Бачення себе в іншій людині, як в дзеркалі, то це і є підказкою – подивись уважно в себе і не будуй ілюзій. Саме такий пошук ведеться через бачення себе в зовнішніх проявах - риси обличчя, поведінка і т. д. Довжина носа, чи широта рота фізіологічно може нести інформацію про пропорційність до інших частин тіла. Цей абсурд для люблячої людини немає ніякого значення.

«Одного разу до мудрого старця прийшла жінка і сказала:

— Ти два роки назад засвідчив шлюб між мною і мужем. А зараз розведи нас. Я не хочу з ним більше жити.

— Яка ж причина твого бажання розвестись? —поцікавився мудрець.

Жінка так пояснила:

— У всіх чоловіки своєчасно повертаються додому, мій же муж постійно затримується. Із-за цього дома кожен день сварки.

Старець здивовано запитав:

— Причина тільки в цьому?

— Так, я не хочу жити з чоловіком, який має такий недолік – відповіла жінка.

— Розвести-то я вас розведу, але при одній умові. Повертайся зараз додому, спечи велику смачну хлібину і принеси мені. Але коли будеш пекти хліб, нічого не бери для цього в домі! Сіль, воду, яйця і борошно попроси в сусідок. І обов'язково поясни їм причину свого прохання, — сказав мудрець.

Жінка пішла додому і взялась за справу. Зайшла до сусідки і сказала:

— Сусідочко, позич мені склянку води.

— У вас, що, вода закінчилась? Хіба у дворі не має криниці?

— Вода є, але я ходила до мудрого старця, щоб пожалітися на чоловіка і попросила розвести нас, — пояснила жінка. І як тільки вона закінчила, сусідка полегшено зітхнула:

— Ех, якби ти знала, який у мене чоловік!

І почала жалітися на свого мужа.

Після цього, жінка пішла до другої сусідки, щоб попросити солі.

— У тебе, що сіль закінчилась, просиш всього одну ложку?

— Сіль є, але я пожалілася старцю на чоловіка і попросила розірвати шлюб, — говорить та жінка, але не встигла вона закінчити, як сусідка здивовано сказала:

— Ех, якби ти знала який у мене чоловік! — і почала жалітися на свого мужа.

Так, до кого ця жінка не заходила б, щоб попросити продукти, то від усіх чула скарги на чоловіків.

Накінець вона спекла велику смачну хлібину, принесла мудрецю і подала зі словами:

— Дякую тобі, спробуй мій труд разом зі своєю сім'єю. Тільки не думай розлучати мене з мужем.

— Чого, що сталося, дочко? — спитав мудрець.

-Мій чоловік, виявляється, найкращий за всіх! — відповіла вона йому».

Напишемо ще про одну смішну ситуацію. Хоча подібні ситуації трапляються і з чоловіками.

«Прийшла жінка до священника сповідатися. Посповідалася і просить його розірвати шлюб між нею і мужем, бо останнім часом став пізно приходити додому, приходив часто п'яним, обзивав вульгарними словами і навіть намагається побити. А священник питає:

- Чого ж ти за такого заміж йшла?*
- Бо дурна, мабуть, була.*
- Ото іди і дякуй Богу, що тебе дурненьку заміж взяв».*

Можна з'їсти недоварений борщ, і сьогодні пожити без вкрученої лампочки... але, як засвідчує практика, таких нюансів стає все менше і менше. Так відбувається, коли у нас гармонія між душею і тілом, так відбувається зрівноваження мирських потреб, прав і зобов'язань в сім'ї. Давайте вчитись зупинятись і йти разом з усіма по життю відповідально і усвідомлено, надбуваючи духовних якостей.

Є така мудра мирська поговорка, що складаючи копійку до копійки виходить гривня. Так є, коли ми продукуємо в сім'ї, в трудовому колективі позитивні якості один плюс другий, плюс третій..., що ми можемо отримати? – щасливі задоволення і в цьому сенс життя-буття, а коли навпаки – всі страдають: і чоловіки, і жінки, і діти, і колеги, бо ми з сім'ї, чи з колективу носимо негативні емоції, негативні переживання. Просимо усвідомити суть наших слів і нашої поведінки.

Мати буде любити нас незалежно від того, любимо ми її чи ні. Це односторонній рух, вона буде любити нас природно. Але тепер нам необхідно шукати жінку, яка не любитиме нас природно. Уже нам необхідно любити її. Якщо ми будемо вимагати любові, то нам слід давати любов. Хто нас цього навчав? Де витоки любові? Що це таке? З матір'ю це було по-іншому: ми всі отримували напевно, але з іншою жінкою так не буде, нам необхідно заслужити любов цієї жінки. Ось чому існує постійна боротьба: чоловік хоче, щоб його дружина була зовсім як його мати. Але чому їй слід бути йому матір'ю? Вона не мати, вона йому дружина. І вона в такому точно положенні - вона хоче, щоб її чоловік був їй батьком. Який сенс цього? Материнська любов не обумовлена. Її нам дають, нею діляться. Батьківська любов не обумовлена - він любить нас просто тому, що ми його дитина, її немає необхідності заслужувати. Але коли ми йдемо в світ, то нам необхідно по суспільній необхідності створити видимість: заслужити любов чоловіка, любов дружини, тобто надіти маску. І в будь який момент її можна позбутися. Страх і небезпечність ... шлюб входить в життя тому, що закохані настільки відчувають себе в небезпеці, що хочуть офіційної санкції. І уряд їх захищає, суспільство їх захищає. А інакше, яка потреба в шлюбі? Якщо дійсно є любов, у нас немає необхідності вступати в шлюб. Навіщо? Є страх, що сьогодні любов є, а хто знає про завтрашній день? І якщо любов піде, що ми тоді будемо робити? Хто нам її поверне? Коли це закон, суд, уряд стали явними охоронцями невидимого? Тоді ми ймовірно можемо піти в суспільний суд і вимагати повернення любові, бо без неї неможливо жити - ми страждаємо.

Наприклад, ми закохуємося в жінку, то яке відношення це має до суспільства? Це чисто приватне явище, що не входить в компетенцію громадських відносин. Якщо дві людини погоджуються бути єдиними в любові, суспільство не має в це вникати. Але суспільство входить з усіма своїми інструментами, прямо, опосередковано. Між закоханими стає поліцейський, між закоханими стає суддя. А якщо і цього недостатньо, суспільства створили зверхполіцейського - Бога, який подбає про нас і про настанови «на шлях істинний». Ідея Бога - це ідея цікавої Варвари, який не залишає нас у спокої навіть у ванній, який продовжує підглядати в замкову щілину, спостерігаючи: що ми там робимо. Всі релігійні традиції світу говорять, що Бог постійно спостерігає за нами. Йому що, нема чим зайнятися, окрім як підглядати за кожним, переслідувати кожного, карати? Здається, це всеохоплюючий детектив. Кожна особистість є цим таким «богом» і суспільство відкрито пропагує цю піднаготну суть страху в суспільну мораль. Ніхто за нами не дивиться, крім нас самих.

А тепер подумаймо - через скільки несуттєвих речей люди закохуються! Форма тіла, колір очей ... це несуттєві речі. Тому що, якщо ми живемо з чоловіком, якого полюбили за щось конкретне, то ми живемо все ж з цим «щось», а з людиною, що живемо сьогодні, то вона представляє щось інше і вже більше, щось нове і яке кличе в безмежне і все в нових непізнаних проявах, і ці незначні речі на периферії рано чи пізно втратять свою початкову значимість. І тоді на певному етапі життя раптово один з подружжя здивовується своїм відкриттям: що ж тепер робити? Виявляється предмет любові пропав! Ні, не пропав - його не було.

Захоплення було присутнє ..., але краще, коли початок мав романтичний початок і духовну основу. Бо, зазвичай, до кінця медового місяця закінчується все, тому що людина не може жити з романтикою, бо зазвичай це ілюзії чи очікування їх. Людина ж в житті стикається з реальністю - а реальність зовсім

інша. Коли ми дивимося на людину, то не бачимо цієї людини у всій її повноті, бо ми бачимо лише поверхню. Колір машини в кінцевому підсумку не грає ролі.

Коли двоє людей опиняються разом в одному човнику життя, стикаються їх внутрішні і зовнішні реальності, то зовнішні прояви стають з часом не суттєвими. Що робити з бровами, з волоссям ...? Чим більше ми дізнаємося про іншу людину, тим більше лякаємося, тому що ми дізнаємося про її безумство, а вона дізнається про наше. Такі глибокі дослідження вказують про потребу в житті духовних начал, як об'єднавчих енергій. Інакше обидва відчують себе обдуреними, і обидва зляться. Обидва починають мститися одне одному, починаючи з самих дрібних речей і дій, наче інший їх обдурив, але будьмо свідомі, що інший був на той час готовий до цих обманів, якщо вже так альтруїстично підходити до вивчення взаємовідносин у сім'ї, то цю сім'ю чекає той фінал, коли вчені почали досліджувати красоту троянди, знімаючи листочок за листочком описуючи їх, роблячи аналізи... Вона перестала любити красою і поширювати прекрасні аромати. Ніхто нікого не обманює, хоча кожен виявляється обдуреним.

«- Колись ти мене любив палкіше, - скаржиться дружина своєму чоловікові

- Чому ти так вирішила?

- Згадай, ти мене годинами тримав за руки?

- Але ти забула, що тоді в нас не було опалення!»

Початок відчуттів правильності життєвого шляху часто людиною афішується словами в процесі спілкування в радості з наміром передати словом такі пізнання, а пізнання затверджуються в умілих діях, бо будь яка дія ґрунтується мотивованим наміром і радістю твореного результату, як етапу досвіду і основи довіри до пізнаного. Стан довіри, віри, впевненості дає нам відчуття відкритості нашої душі і єства в цілому для прийняття божественних якостей (любові, доброти ...) і для випромінювання таких якостей нами в навколишнє середовище думкою, словом і справами.

Любов – це мудрість, але ніяк не корисливе використання. Любов – це є гармонія, співзвучність духовних і тілесних ритмів. Тому так рідко ми зустрічаємо пару людей, які люблять саме так – просто і вільно. Це зовнішньо більш подібне на дружбу, повагу, довіру. Так є.

Ми говоримо, що Бог це є любов. Так є. І сюди теж таки це визначення підходить. Ми ж не можемо його любити за те, що він про нас дбає, дбає за нашу безпеку, за наше економічне становище, за наш соціальний статус, бо саме в цих відносинах, саме таке понятійне значення ми вносимо в це слово, бо це і є те корисливе змістове навантаження за цими діями. Тобто тут спостерігаються торговельні відносини – «ти мені, я тобі». Ми в своїй пристрасті думаємо, що любов є якби категорією духовною, але це є помилкова думка, якщо ми так підходимо до її прийняття, бо не раз переконувались, що думка є річ матеріальна через свою зовнішню матеріалізацію. Тобто вона саме так матеріалізувалась у дбанні за нас ... Зрозуміймо, що Бог дбає про наше духовне, про душу, а не про наші придбані речі протягом життя, бо це була перш за все потреба ума, тіла. Саме так ми маємо розуміти, думати, бо ми знаємо, що любов – це стан душі, який проявляється, як і все духовне в матеріальних речах: в сяйві очей, в посмішці, в творчій суєті, в рхливості ...

«Ах, Любов! Я так мрію бути такою ж, як ти! – Захоплено повторювала Закоханість. – Ти набагато сильніша за мене.

- А ти знаєш в чому моя сила? – Спитала Любов, задумливо похитавши головою.

- Бо ти важливіша для людей.

- Ні, моя дорогенька, зовсім не тому, - зітхнула Любов і погладила Закоханість по голові. – Я вмію прощати, ось що робить мене такою.

- Ти можеш пробачити Зраду?

- Так, можу, бо Зрада часто йде від незнання, а не від злого наміру.

- То ти можеш пробачити Зраду?

- Так, бо зрадивши і повернувшись, людина отримала можливість порівнювати, і вибрати краще.

- Ти можеш пробачити Брехню?

- Брехня – це менше зло, бо часто буває від безвиході, усвідомлення власної вини, чи небажання робити боляче, а це позитивний показник.

- Я так не думаю, бувають просто брехливі люди!!!

- Звісно бувають, але вони не мають найменшого відношення до мене, бо не вміють любити.

- А що ще ти можеш пробачити?

- Я можу пробачити Злобу, так як вона короткочасна. Можу пробачити Різкість, так як вона буває попутницею Гіркоти, а Гіркоту неможливо передбачити і проконтролювати, так як кожен може засмучуватись по своєму.

- А ще?
- Ще можу пробачити Гнівливість – старшу сестру Гіркоти, так як вони часто витікають одна з однієї. Я можу пробачити Розчарування, так як часто за ним іде Страждання, а Страждання очищує.
- Ах, Любов! Ти дійсно дивна! Ти можеш пробачити все-все, а я при першому ж випробуванні потухаю, як догорівший сірник! Я так завидую тобі!!!
- І тут ти не права. Ніхто не може все пробачити. Навіть Любов.
- Але ж ти тільки що розповідала мені зовсім інше!!!
- Ні, те про що я говорила, я насправді можу пробачити і пробачаю безконечно. Але є на світі те, що не може пробачити навіть Любов. Бо це вбиває почуття, роз'їдає душу, приводить до Нудьги і Руїнації. Це чинить таку біль, що навіть велике чудо не може її вилікувати. Це отруює життя оточуючим і змушує входити в себе. Це ранить сильніше Зради і зачіпає гірше за Брехню і Гнів. Ти зрозумієш це, коли зустрінешся з ним сама. Запам'ятай, Закоханість, самий страшний ворог Любові – Байдужість».

Тому Бог посилає нам любов і ми її сприймаємо, як стан душі, а не як певне становище тіла в суспільних відносинах. Коли ми в такому духовному світі любові, то ми в стані гармонії, то ми і бачимо світ в рожевих окулярах, тобто, все навкруги сяє і випромінює доброту і красоту в життя кожної людини. Це є тінь гармонії. Красоту побачили, гармонію відчували. Саме злиття цих двох дій веде до того, що ми влюбляємось, закохуємось і ми з сьогоднішнього дня наповнюємось відчуттями найкрасивіших, найдобріших, найщиріших ..., хоча до цього могли зустрічатися, а може і тривалий час були одне в одного в полі зору. Істинна любов сильна і живе між двома людьми при спільному житті в одній сім'ї, або без такого і є подарунком Бога для двох. І таку любов леліють обидва і вона наповнює обох. Не даремно це символічне слово наповнене таким смислом - лю-бо-в: люди бога відають-знають. А він їх провідусь. Як прекрасно!

Розгляньмо і інше бачення стану душі – любов з першого погляду, з першого відчуття співзвучності. Можливо, дехто заперечить, що любов сліпа – ні вона побачила, вона відчула свою єдність. І якщо це дійсно стан душі, а не тільки слово, що появилось слідом за бажанням, то це дійсно божественне послання любові на двох. Найбільшою мудрістю людини є збереження цього стану в подальшому. Про таких людей говорять, що вони живуть душа в душу, тобто душі злилися в одну, одночасно маючи два тіла.

Якщо зробити відступ і подивитись на все наше оточуюче життя, то створення сім'ї відбувається після процесу реєстрації шлюбу. Про цей факт оголошується в релігійних і громадянських традиціях – ми стаємо однією сім'єю, але не факт, що ми є сім'я.

Спільне життя - це є різновид життєвої гри. Ми є гравець зі своїми машинами, будинками, важністю, що іноді розпалює сварки через хитаючу власницьку неврівноваженість. Але якщо при сварці один з подружжя не усвідомлює нікчемність автомобіля, як причини сварки на тлі повсякденного, злого життя, то сім'я розпадеться. При розпаді все ж слід визнати, що залишаючи предмет роздратування, то цим у нас є можливість не згоріти остаточно біля сімейного вогнища передчасно. Слід відпустити хватку за предмет і з вдячністю залишимо образи і матеріальні позови, то нам життя подарує такого супутника-супутницю, який і буде гідним установкам нашої душі. Але якщо не залишимо, то життя з новим супутником повториться за колишнім сценарієм. Ось таке просте розуміння даної проблеми, чи ситуації. У житті все просто, але іноді ми самі створюємо труднощі, лабіринти, тяжкості не по нашим потребам. Більшість людей тримає образ, чіпляється за матеріальні, нібито спільно нажиті предмети і не звільняють місця для нових подарунків від Сущого. Все, що не робиться, то все робиться на краще. Прийміть в життя цю підказку і ви це відчуете на практиці. Удачі Вам!

Одна із самих основних речей, які слід усвідомити, - то це коли ми любимо людину, то любимо тому, що ця людина недоступна, за невідому таємницю, або передбачувану очікувану вигоду. Тепер ця людина доступна і ми думаємо, що таємниця розкрита. Ні, ми її ще не починали пізнавати. Навіть такий життєвий приклад, нам хотілося розбагатіти, тому що ми були бідні і все бажання розбагатіти виникало з бідності. Тепер ми багаті, і нам все одно реальні шанси визначені нами.

Те ж саме відбувається з нашою, так званою, любов'ю. Ми женемося за жінкою, а жінка продовжує відступати, бігти від нас. Ми все більше розпалюємось і біжимо за нею щосили. А це просто частина гри. Кожна жінка інстинктивно знає, що їй слід тікати, щоб погоня тривала довше. Звичайно, вона не втече настільки, щоб ми зовсім забули про неї, - вона залишиться в полі зору, інтригуючи, заманюючи, хвилюючи, закликаючи, запрошуючи - і все ж тікаючи. Таким чином, спочатку чоловік женеться за жінкою, а жінка намагається втекти. Як тільки чоловік ловить жінку, відразу ж ситуація змінюється.

Тоді чоловік починає тікати, а жінка за ним гнатися: «Куди ти? З ким ти розмовляєш? Чому ти запізнівся?»

Тому якщо ми чекаємо, спостерігаємо, думаємо і аналізуємо - чи дійсно ця жінка-чоловік закохані в нас чи тільки грають в гру, то ми не зможемо любити жодну жінку-чоловіка, тому що любов - це гра. Погралися і розійшлися по своїх домівках. Так, іноді є потреби - іноді людям самотньо і вони шукають когось, щоб заповнити цю самотність. Вони називають це любов'ю. Вони зображують любов, тому що це єдиний спосіб підманити іншого. Інший теж називає це любов'ю, тому що це єдиний спосіб підманити нас. Але хто знає, любов це чи ні? Фактично, любов - це тільки гра.

Прямо зараз ми так стурбовані, читаючи ці рядки: чи любить нас інший, але насправді це питання виникло тому, що ми не впевнені в своїй власній любові. Це перше. Ми навіть не впевнені в своїй власній гідності. Ми не можемо повірити, що хтось може дійсно нас любити - адже ми не знаходимо в собі нічого. Ми не знаходимо нічого за що нас можуть полюбити і це показує, що ми не любимо навіть себе, то як ми можемо любити когось іншого? Це здається нереальним, це здається неможливим. І тільки здається. Бо в цьому випадку ми є дзеркалом і цих якостей бракує тому, хто вживає ці слова про любов. Її ще немає, але вона може прийти.

Ось основна підстава вивчати себе, пізнавати себе в інших і давати можливість іншим пізнавати нас. До цього ми запрошуємо в кожній книзі, яку б сторону життя ми б не взяли пізнавати. Починаємо очищуватися духовно, починаючи з добрих справ, і тоді у нас появиться можливість усвідомлено підійти до пізнання інших і себе.

«Ми від нудьги страждаємо...
Наосліп судимо когось.
Не кохаючи – стрічаємось,
Не зустрічаючись – кохаємо.
Ми мовчимо із гордості,
Говоримо зі злості...
По краю прірви ми йдемо,
Обходячи новини не свої...
Ховаємось як діти,
Злимося – наче звірі...
Та все-таки
Не кохаючись – стрічаємось,
А кохати – все-таки лякаємось...» А.Волошина.

Притча у викладі Ошо.

«Мати-християнка вчила своїх дітей:

- Служи іншим: служіння - це релігія, Бог створив тебе для того, щоб служити іншим.

Маленький хлопчик запитав у матері:

- Я можу зрозуміти, що Бог створив мене, щоб служити іншим, але от питання: навіщо Бог створив інших? Щоб служити мені?

Це здається дуже ненауковим: «Я тут для того, щоб служити іншим, а інші - для того, щоб служити мені». Чому я не можу задля власної вигоди, а ви собі? Адже я міг би подбати про себе краще, ніж хтось інший може подбати про мене, а ви могли б краще подбати про себе, ніж я коли-небудь можу подбати про вас. Я вчу служінню собі. А потім, як наслідок з'явиться турбота, повага і любов до інших, тому що до мене приходить усвідомлення, що в інших таке ж життя, як і в мене».

Так, не існує способу бути впевненим в іншому. Тому ми створюємо певні обставини в можливості оволодіти іншими через страх, а тоді випрацьовуємо умови гарантій, які теж не дають гарантії їх дотримання. Зачароване коло. Спочатку будь впевненим в самому собі. І людина, яка впевнена сама в собі, то вона впевнена і в усьому іншому світі. Впевненість, досягнута в своєму власному глибокому внутрішньому ядрі, стає впевненістю у всьому, що ми робимо, і в усьому, що з нами відбувається. Ми так приймаємо світ. Якщо хтось нас любить, ми це приймаємо, бо любимо себе. Ми задоволені самим собою, хтось інший нами задоволений - прекрасно! Це не входить нам в голову, це не робить нас егоїстом. Нам просто радісно з самим собою; хтось інший теж знаходить, що ми приносимо йому радість, - і це прекрасно! Поки це триває, то проживаємо цю суспільну вигадку якомога красивіше і знаємо, що вона не буде тривати вічно. Це теж створює проблему. Коли любов закінчується, то ми починаємо думати, що вона була помилковою - і саме тому скінчилася. Ні, не обов'язково. Може бути, в ній було якесь мерехтіння істини, але ми обидва не змогли утримати і зберегти це мерехтіння. І так зароджується неспокій, а потім недовіра. Пропала любов ..., а можливо, то була тільки її іскорка і ми її загасили? Так, є можливість справжнього кохання, але це трапляється тільки, коли в нас немає

необхідності в комусь - і в цьому складність. Коли в нас немає потреби в комусь то, тоді, коли ми абсолютно самодостатні, коли ми можемо бути один і залишатися абсолютно щасливим і адекватним від наявних своїх можливостей, то любов можлива. Але і тоді ми не можемо бути впевнені - чи реальна любов іншого, бо ми можемо бути впевнені тільки в одному: чи реальна наша власна любов. Як ми можемо бути впевнені в чомусь про інше? Але тоді немає і необхідності. Ця тривога про те, чи реальна любов іншого, просто показує одне: що наша власна любов нереальна. Інакше, яка різниця? Навіщо про це турбуватися? Насолоджуємося нею, поки вона триває, будемо разом, поки можемо бути разом. Це химера, це суспільна вигадка, але цей вимисел нам необхідний. І вся проблема в тому, що обоє, знаходячись в сім'ї вже прив'язалися одне до одного, тому що були один одному невідомі і їх пізнавальні пошуки сприймалися грою і їм подобалася вона і їх обох влаштовували результати цієї гри.

Невідоме було привабливим, незнайоме було теж привабливим. Тепер ми, обоє, добре знаємо одне одного. Ми багато разів займалися сексом, і тепер це стає майже повторенням - щонайбільше звичкою, розслабленням, але романтики більше немає. Той же сніданок, теж: «На добраніч». Нам стає нудно. Чоловік став звичкою, жінка стала звичною річчю нашого життя. Ми вже не можемо жити одне без одного через цю звичку, і ми не можемо жити разом, тому що немає ніякої романтики. Як то кажуть: карти розкриті. Кульмінація такого спільного життя показує - було це коханням чи ні. І не обманюємо себе, бо в цьому пізнанні бачиться повна ясність. Якщо це була любов, або хоча б частина була любов'ю, ці речі пройдуть. Тоді нам слід зрозуміти, що це природні речі, як той дощ в обідню пору. Тоді злитися нема на що. І ми як і раніше любимо цю людину. Навіть якщо ми пізнали одну грань цієї людини, то ми все одно любимо його чи її. Фактично, якщо є любов, то ми любимо далі цю людину, тому що знаємо її. Якщо любов є, вона виживає. Якщо ми любимо людину і живемо з нею все життя, то буде рости величезна близькість, і любов буде давати нам більші і більші глибокі одкровення. Справа в тому, що людина по суті пошуковець нового невідомого і незнайомого. Однак це не можна назвати ні любов'ю, ні життям, коли ми продовжуємо занадто часто змінювати партнерів. Це все одно, що постійно пересаджувати дерево з одного місця на інше; тоді у нього немає ніяких коренів. Щоб виростити коріння, дереву необхідно залишатися на одному місці. Тоді коріння ростуть глибше; тоді дерево стає сильнішим. Близькість хороша, залишатися відданим красиво, але основна потреба - любов. Якщо дерево пустило коріння в такому місці, де ґрунт складається з одних каменів, то вони вб'ють дерево. Краще пересадити його. Тоді не наполягаємо, що воно має залишатися на одному місці. Залишаймося вірним життю - пересади дерево, тому що тепер воно йде проти життя. Буде життя, то буде і любов.

Якщо ми залишаємося вірним любові, то найкраще залишатися з однією і тією ж людиною, якщо відносини ґрунтуються на любові - добре, тому що близькість зростає. Але в багатьох випадках люди живуть разом, але ніякої любові між ними немає - ми просто живемо разом. І коли ми живемо разом, ростуть певні відносини, і це відносини просто спільного життя, не любові. То й не приймаємо помилково це за любов. Маючи дуже багато міжстатевих зв'язків з багатьма партнерами, то ми вбиваємо любов, саме тими негативними енергіями, які виходять за межі цих писаних і не писаних сімейних відносин. В багатьох випадках люди бояться надовго залишитися з одним партнером, тому що це стає відданістю. І тому в суспільстві появилася певна розбещеність, і під ім'ям свободи любов може опинитися майже роздавленою, вмираючою від голоду. Просто нікому буде стяжати духовні якості, перебуваючи в таких сімейних відносинах. Тривале проживання без любові веде до збільшення відповідальності - це обмежує свободу і породжує зло. Те й інше вбиває любов.

Любов намагається зруйнувати свободу і ті, хто любить свободу, бояться любові.

Любов ніколи не володіє, і любов'ю ніколи не можна володіти. Справжня любов веде нас у свободу. Якщо ми любимо, то ми робимо іншого вільним. Любов - це щедрість, що не є експлуатація. І, фактично, любов ніколи не думає, і в термінах краси чи потворності. Фактично, немає нікого красивого і нікого потворного. Потворна людина може комусь підійти - і тоді потворна людина красива для цієї людини. Краса - це тінь гармонії. Фактично ми не закохуємося в красивих людей, бо процес прямо протилежний - дзеркальний. Коли ми закохуємося в якусь людину, то ця людина здається красивою. Саме любов вносить ідею краси, а не навпаки.

Якщо відчуттів любові немає, а близькість зникає, порушуються умови взаємовідносин - і у нас є можливість змінювати умови договору чи розірвати в повному обсязі всі відносини з компенсаційними витратами чи без таких ... , то це набагато краще, ніж бути розсадником негативу для обох, для дітей, для оточуючого середовища. В обох випадках все добре - позиції визначені. І подальше прохання - розлучаємося на позитиві: просить сторона - поступися, навіть своїм, бо воно повернеться до нас іншим способом і не у вигляді зламаного стільчика.

Не перестаємо повторювати, що стан любові рідкісний прояв. Це не романтика, це не дружні відносини на засадах взаємоповаги. Любов йде прямо до людини і заглядає в її душу. Ми показуємо цю вершину, бо до неї ми всі спямовуємося і всі до неї рано чи пізно прийдемо своїм єством. Це високе

положення любові в яке ми рано чи пізно увійдемо. Більшість людей залишаються обмеженими першим станом. Дуже рідкісні люди входять в другий, і рідкісне явище третій. Тоді любов між чоловіком і дружиною - це свого роду співналаштованість з внутрішньою сутністю іншої людини - але тоді все зовсім по іншому. Кожне устремління може дорости, має в це вирости, але в дев'яноста дев'яти випадків любові зі ста вона не доростає до цієї точки. Такий результат проведених експериментів. І це прекрасний результат. Тоді є шанс по іншому подивитися навіть на відносини в яких часто спалахують ворожі події. Пізнаємо причини і вчимося їх усувати, то шанси відродити любов є майже у всіх.

Будь ласка, використовуйте всі сто шансів для себе в пізнанні любові, у прийнятті її в сімейні відносини. Якщо вже не під силу, то виходимо гідно і давши весь позитив тому, хто ще має претензії. Так є шанс в цьому продовжити любити і бути коханим - адже в світі так багато неодружених. Іншому з його неусвідомленими претензіями доводиться тягнути своє існування і далі. Це теж є дослідженнями психоаналітиків. Скільки не женись, не виходь заміж, то пік відносин завжди має такий же претензійний результат. Безлад і проблеми такі великі при розриві взаємовідносин, що руйнують все. Але знаємо, що вся негативна енергія взята з відносин в нас і залишиться для руйнування інших, по новому створюваних сімейних відносин.

Важко пізнати свої проблеми прямо, дуже легко дізнатися їх в стосунках. Таким чином, слід зрозуміти всі ці проблеми відносин, усвідомивши їх природу - що глибоко всередині загадкою залишаємося ми самі, а інший - є просто нашим дзеркалом. Так є.

Слід зрозуміти, що у будь якої людини немає необхідності чіплятися. Людині слід бути пильною і усвідомленою. Якщо наша любов складається з цих звичок, уподобань, очікувань, то вона зникне. Вона не варта того, щоб про неї турбуватися. Але якщо вона справжня, тоді вона виживе у всіх труднощах. Якщо любов є, то все дозволено. Якщо любові немає, ніщо не дозволено. Якщо ми не любимо свою дружину, то не торкаємося її, тому що це вторгнення. Якщо ми не любимо жінку, чогось не спимо з нею - це проти любові, а це - вищий Дух. Тільки коли ти любиш, дозволено все. Таким чином, просто спостерігаємо ... і відчуваємо душею.

Ошо говорить: « Будь вірним любові і не дбай про партнера. Один у тебе партнер чи багато, справа не в цьому. Питання в тому, чи вірний ти любові. Якщо ти живеш з жінкою, або чоловіком і не любиш їх, ти живеш в гріху. Якщо ти з кимось перебуваєш у шлюбі і не любиш цю людину, і все ж продовжуєш з ним, або з нею жити і займатися любов'ю, ти здійснюєш гріх проти любові.

Ти вибираєш всупереч любові на користь соціальних зручностей, комфорту, формальностей. Це так само неправильно, як те, якщо ти підеш і згвалтуєш жінку, яку не любиш. Ти йдеш і насилуєш жінку; це злочин - бо ти не любиш цю жінку, і жінка не любить тебе. Але те ж саме відбувається, якщо ти живеш з жінкою, яку не любиш. Це згвалтування - соціально прийняте, звичайно, але згвалтування - і ти йдеш проти бога любові».

ВБЕРЕЖЕМО ЛЮБОВ, ТО ЗБЕРЕЖЕМО ВСЕ

Справа не в любові. Любов була, є і буде. Справа в нашій усвідомленості на даному етапі життя. Для цього є ряд повчальних знань, які дає людство. Той, хто шукає знайде, але не шукаючий не знайде і буде повторювати ті самі помилки раз за разом. Можливо, це може бути тільки ситуацією, в якій наша усвідомленість буде рости, і ми будемо більш пильними щодо самого себе. Може бути, ця любов зникне, але наступний прояв любові буде кращим і ми будемо вибирати більш свідомо і по інших критеріях, навчаючись стяжати інші духовні категорії. Або, може бути, ця усвідомлена любов змінить свою якість в нашій готовності прийняти її в наше життя. Таким чином, щоб не трапилося, людині необхідно залишатися відкритою і не нести образ на когось і іноді на себе. Обиди, гнів не помічники, вони руйнівники любові, бо можуть наплодити таку кількість негативу у злобі, що ми згоримо і не будемо представляти ніякого інтересу для всезагальних енергій життя. Така настроєність може спровокувати деградацію душі. Про тіло ми не говоримо – воно уже практично випало із живодайного процесу Всесвіту. В кращому випадку наша замкнутість, наша відмова від розуміння життєстверджуючої сили любові вводить в більш повільну стадію знищення любові - байдужість. У таких відносинах не братимуть участь серце і душа.

Байдужість - це фальшива монета, бо вона тільки зовні виглядає як неприхильність. Але знаємо, що тут ще шанси є і цей лід байдужості при усвідомленні вічності любові і брєнності тіла, і егоїстичності ума, має шанс розтанути. Не втомлюємося шукати. Можливо не в ній самій, а через її сестер – доброту, радість, творчу роботу, бо і вони насичені любов'ю. Так усвідомлено ми по крихах можемо допустити в наше життя цю прекрасну якість.

В злобі і в байдужості ніщо не може зростати. Ми просто стискаємося і повільно вмираємо, відмовляючись від радості життя, ми встаємо на шлях, що веде до смерті. Це особливо видно у світі чернецтва. Вони не дають відчуття духовного сйива, вони не поширюють аури радості, щастя, доброти,

вони не виглядають більш живими, ніж ми і фактично вони виглядають менш живими, покаліченими, паралізованими. Безумовно, вони себе контролюють, але не перебувають у глибокій внутрішній дисципліні, але вони себе контролюють, але вони не свідомі ... слідує певним установкам, які дало їм суспільство, але все таки вони не усвідомлені, все таки не вільні, все таки вони не індивідууми – вони думають, що втекли від життя, любові життя. Вони, можливо, не знають, що життя є духовна категорія і технічна втеча є відмовою від свого покликання, як людини: свідомо стяжати Духовність світу. Вони не знають, що Дух творить життя. Вони живуть так, ніби вже лягли в могилу і просто чекають смерті. Їх життя стає похмурим, монотонним, сумним - це свого роду відчай. Вони зневірилися приймати життя таким яким воно є, вони бояться життя і такий спосіб життя показує їх нелюбов до Бога. Такий же вигляд має людина в миру, яка відмовилася від любові чи збайдужіла до неї. Подивіться і побачите. Допомогаймо їм в довірі до життя, бо і воно ще жевріє в нас завдячуючи всезагальній любові, любові від оточуючого середовища.

Раз відмовляємося до уготованого нам життя, то ми не можемо любити, а Любов - це Бог. Душа є любов, щастя, доброта і їх показником, проявом є радість. Радість - це енергія, з якої зроблена наша сутність. Тому кожен раз, рухаючись по шляху духовного зростання, ми будемо ставати більш і більш повним радості, насолоди, задоволення без будь яких на те суспільних причин і наслідків. Якщо ми рухаємося в неприв'язаність, в стан не володіння, то любов буде зростати, радість буде рости, і тільки ці звички і усталені відносини будуть відпадати - бо прив'язаність до них, намагання зберегти їх приносять страждання, тому що вони приносять кайдани в спільне життя, бо вони руйнують нашу свободу, свободу переміщатися в любові, свободу входження любові в наше життя. Тож знаємо, що любов - це не прив'язаність. Любов не знає ніякої узалеженості, традицій, звичаїв, суспільних установок, а те, що знає прив'язаність, - не є любов. Це прагнення володіти, панувати, чіплятися, страх, жадібність - це може бути тисячею і однією річчю, але не любов'ю. Під назвою любові демонструються інші речі, під назвою кохання ховаються інші речі, але на коробці приклеєний напис - «Любов». Любов - це те, що дано нашому єству з душею, тобто перш ніж в нашому житті з'явилися прагнення мати, володіти, панувати ...

Свідомо не поводитимось з собою, з іншою людиною як із засобом вирішення своїх проблем, як із річчю, яка необхідна саме нам. Поводимось з кожним так, немов би він сам по собі є самодостатнім, - тоді ми не станемо чіплятися, тоді ми не прив'язані. Ми любимо і наша любов дає свободу іншому, бо ми вільні самі. Тільки в свободі зростає наша душа. Тоді ми відчуваємо себе дуже, дуже щасливими. А звідси і доброта в діях, турбота про інших...

Якщо ми відчуваємо себе щасливим, якщо все оточуюче нас, робить нас щасливим, більш бадьорим, більш спрямованим, більш живим, більш відповідальним за своє тіло, більш відповідальним за своє життя і життя інших, ніж раніше, тоді це явний прояв щастя. Тоді ніякого страху немає. Що б не говорили писання про радість життя, про щастя, це не критерій, якщо тільки наше серце не починає битися від щастя. В ту мить, коли ми народилися, то в нас був поміщений тонкий індикатор - щоб ми завжди могли дізнатися, що відбувається, щоб ми завжди могли відчути, чи щасливі ми чи ні. Ніхто не питає, як дізнатися, щасливі ми чи ні. Ніхто цього не питає. Так бажали бути щасливими, але ми несвідомі того, що ж таке щастя. Коли ми нещасні, то ми це знаємо і коли ми щасливі, то ми це знаємо. Це внутрішня цінність, яку ми відчуваємо душею – цю легкоту життя, цю легкоту правильного прийняття рішень, цю легкоту в діях. Це відчуття додаткової енергії, це таке відчуття, як би нам хтось допомагає. Ми це знаємо, ми народжуємося, знаючи це, і це відчуття легкоти, радості є внутрішнім показником правильності життєвого шляху, і це не допустить в нашому житті нічого фальшивого.

У любові є три умовних вимірювання чи категорії і ми їх розглядаємо не в осуд і не як істину, а щоб побачити природу таких людських взаємин, які ми називаємо любов'ю. Перший вимір - тваринний: це тільки хіть, фізичне явище, на якому ми тільки що зупинилися. Інший вимір людський: тут любов вище похоті, вище сексу, вище тілесної чуттєвості. Це не експлуатація іншого як засобу. Перше було тільки експлуатацією, а інша сторона використовувалася як засіб. У другому вимірі інший не використовується як засіб, інший тобі дорівнює. Інший настільки ж сам по собі як самодостатній, як ми самі, і любов не експлуатація, але взаємний духовний обмін - радіщами, успіхами, музикою, перемогами і поразками, життєвими проблемами ... Це взаємна щедрість постійний обмін різними подарунками. Перша категорія сповнена енергетики власництва, друге його позбавлено. Перше створює рабство, друге дає свободу. І третій вимір любові - божественність, є якістю богоподібних: коли об'єкта любові немає, коли любов взагалі не відносини, коли любов є станом нашого єства. Ми просто люблячий - не закоханий в кого небудь зокрема, але просто в стані любові, і що б ми не робили, то все це робиться з любов'ю; кого б ми не зустріли, то зустрічаємо його з любов'ю. Навіть на дерева ми дивимося повними любові очима; навіть слухаємо спів веснянки з закритими очима в радості.

Якщо життє разом не з похоті, то наша любов буде ставати глибшою з кожним днем. Хтивість зменшує все, тому що біологію не цікавить, чи залишимося ми разом чи ні. Весь її інтерес у відтворенні. Ми можемо продовжувати виробляти дітей без всякої високої любові, але знаємо, що зачаття завжди відбувається в присутності між цими людьми позитивних якостей - чи то доброти, чи то милосердя, чи то добролюбів, або зі стану бажаного прийняття жінкою. Кожен раз, коли тварини займаються сексом, вони виглядають дуже сумними, відчуженими. Чомусь не спостерігається, щоб тварини кохалися радісно; їх немов змушує це робити якась невідома сила. Це не їх власний вибір; для них це не свобода, це рабство. Це робить їх сумними. Така ж картина і в порнофільмах і ми більш ніж переконані, що і в першій категорії сімейних відносин така ж ситуація.

Спогади Ошо. «Я подорожував з Делі в Шрінагар. У моєму купе з кондиціонером було тільки два сидіння, і одне з них було заброньоване для мене. Прийшла пара, красива жінка і молодий, красивий чоловік. Обидва вони не могли розміститися в цьому маленькому купе, тому чоловік залишив жінку і пішов в інше. Але він приходив на кожній станції, приносив солодощі, фрукти, квіти.

Я спостерігав всю цю сцену. Я запитав цю жінку: - Скільки ви одружені?

Вона сказала: - Близько семи років.

Я сказав: - Не брешіть мені! Ви можете обдурити кого завгодно, але тільки не мене. Ви не одружені.

Вона була вражена. Почути таке від незнайомця, з яким ви не обмінялися жодним словом ... який просто спостерігав. Вона сказала:

- Звідки Ви знаєте?

- Немає нічого простішого, - сказав я. - Якби він був вашим чоловіком, він би зник, і якби він з'явився знову на станції, на якій вам виходити, це було б успіхом!

Вона сказала: - Ви не знаєте мене, я не знаю вас. Але те, що ви говорите, правда. Він мій коханець. Він друг мого чоловіка.

- Це схоже на правду ... - сказав я ».

Коли ми разом, нехай будуть свої секрети. Іноді чоловік повертається пізно, то немає необхідності в тому, щоб дружина запитувала, де він був, чому він прийшов пізно. У нього є власний простір, він - вільна індивідуальність. Дві вільні індивідуальності живуть разом, і ніхто не вторгається в простір іншого. Якщо дружина приходиться пізно, то не слід її питати: «Де ти була?» І вона теж має власний простір. І такі ситуації відбуваються кожен день, в тій чи іншій сім'ї. Через дрібниці люди сваряться, але глибоко в собі, по суті, вони не готові дозволити один одному мати свій простір. Інший приклад, у людей різні смаки. Нашому чоловіку може щось подобатися, а мені ні. Це не означає, що це є причина для початку сварки, тому що ми чоловік і дружина, і нам необхідно любити одні і ті ж речі. І всі ці питання ... вони знають, і що всі ці відповіді фальшиві, брехливі, але продовжать ставити і продовжують відповідати. Це обман. Обман, як подібні питання і відповіді, які зароджуються при відсутності любові, за відсутності довіри. Це робиться для заповнення того простору для дій, це відсутність довіри. Що це за любов? Якась постійна підозрілість, постійні ревності. Якщо дружина бачить нас з якоюсь іншою жінкою, - але ж ми просто сміємося, розмовляємо, - цього досить, щоб зруйнувати весь наш вечір чи й більше. Ми вдома вже каємося в цьому, бо це занадто велика ціна для невеликого сміху. Якщо чоловік бачить дружину з іншим чоловіком, і вона здається радісною, щасливою, то цього достатньо, щоб створити сцену ревностей. Навпаки, радіти треба, коли нашого чоловіка-дружину хтось приваблює, бо все таки він-вона завжди залишається з нами. Це прекрасно, що нам вдалося прийняти і створити з такою людиною сім'ю. Це велике відкриття, що нас люблять по справжньому і цим пізнанням вміємо ще більше давати енергії любові зі свого боку. Чим більше ми даємо один одному простору, тим більше ми разом. Чим більше ми дозволяємо один одному волі з довіри, тим більше ми близькі. Зовсім не близькі чоловік і жінка, коли вони в стані ворогування в життєвому просторі сім'ї, але при любові вони, як близькі друзі залишаються ними і на більш широких просторах. Це прекрасно!

Любов є дихання. Дихання - це життя тіла, а любов - це життя душі. Вона набагато важливіше дихання у своєму покликанні. Коли чоловік іде, то ми наполягаємо на тому, щоб він не сміявся ні з ким іншим, в крайньому випадку, з іншою жінкою. Він не може бути люблячим ні з ким іншим. Двадцять три години він як би повинен стати таким, як той, хто не любить нікого і нічого, а потім одну годину, в ліжку з нами, він просто буде прикидатися люблячим. Так ми вбиваємо паростки любові - вона більше не тече. Це все одно, що якщо ми будемо говорити чоловікові, якщо він кудись іде: «Не дихай більше ніде. Прийшовши додому, можеш дихати, скільки хочеш, але тільки поряд зі мною. Зовні затримуй дихання, стань йогою. Я не хочу, щоб ти дихав десь ще». Якщо двадцять три години він повинен залишатися йогою, стримувати любов, то чи не думаємо ми, що він зможе раптово розслабитися на одну годину? Це неможливо. Ми руйнуємо цього чоловіка, ми руйнуємо цю жінку, і тоді ми одне одному

набридаємо, нам стає нудно. І кожен починає відчувати, що його не люблять, і ми починаємо відчувати, що більше не так щасливі, як раніше. Але ж все це ми самі створили своїми руками.

Також знаємо, що в житті завжди приходить момент, коли один з партнерів не хоче сексу. Це відбувається в більшій чи меншій мірі з кожною парою. Коли один з партнерів не хоче сексу, інший чіпляється за нього більш ніж будь коли. Інший починає відчувати, що якщо сексу не буде, відносини зникнуть. Чим більше ми просимо зайнятися сексом, тим більше партнер буде лякатися. Відносини зникнуть не тому, що зник секс, але тому, що ми продовжуємо вимагати, і він відчуває, що його постійно пиляють за уявну можливу втрату відносин. Навіть його фізіологія відмовляється займатися сексом. Це і його душа бажає перейти в іншу фазу взаємин - в дружбу. Скоро прийде і у нас таке бажання. То спокійно сприймаємо такий стан і якщо ми такі бажаючі, то бажаємо зберегти дружбу, бо з'явиться гнів, з'являться інші нещастя у відторгненні в уже зовсім зрілі роки. Будемо мудрішими і будемо нові взаємини поваги, залицання, погладжування, милування, в спільних прогулянках, у спільній роботі навіть в дрібницях. Бо навіть уявне відторгнення створює холод в інших сферах життєдіяльності без слів. Нам погано, то погано буде і партнеру. Іноді йому не хочеться займатися сексом - він може або примусити себе до цього і відчувати себе погано, або, якщо він зробить все по-своєму, він буде відчувати себе погано, тому що робить нас нещасним і він відчуває себе винуватим.

«Петька прокинувся і захотів сходити полегшитися по важкому. Вибіг з хати: ніч, присів за рогом, коли чує голос Чапаєва: «Встати ім'ям революції». Петька схопився і пішов в сад. Знову присів і знову голос Чапаєва: «Встати ім'ям революції». Ординарець Петька пішов на голос і постала перед ним картина в місячному світлі. Василь Іванович сидів на голій Анці - в лівій руці на долоні лежало його чоловіче достоїнство, а в правій руці він тримав наган, спрямований на це достоїнство».

Одне слід зрозуміти - що секс не має нічого спільного з любов'ю. Найбільше, це початок. Любов більше сексу, вище сексу. Любов може далі цвісти без сексу. Слід разом перенести цей критичний час, зберігши дружню взаєморозуміючу любов. Вона почне цвісти.

Ми народжуємося сексуальними істотами і в цьому немає нічого неправильного. Це просто спосіб народитися. Бути людською істотою означає бути сексуальним. Бо коли ми були зачаті, то наші батько й мати в цей момент не молилися, не слухали проповідь священника - вони творили молитву любові. Вони не були в церкві, вони займалися плотськими втіхами. Навіть подумати про те, що наші батько і мати займалися сексом для нашого зачаття важко. Так, вони займалися сексом і їх сексуальні енергії зустрічалися і сплавлялися одна з одною. Перша клітина нашого організму була результатом сексу, а потім з цієї клітини виникли інші. Але кожна з клітин залишилася в своїй основі сексуальною. Ось чому так багато топографічних точок на нашому тілі, бо все наше тіло сексуальне і відродилося воно з сексуальних клітин.

Любов так дорогоцінна, що її слід обережати від будь-яких забруднень, псування, будь яких отрут. Відносини отруюють її. У той момент, коли любов стає стосунками, вона стає ярмом, тому що є і очікування, і вимоги, і крах надій, і зусилля з обох сторін переважати. Це стає боротьбою за владу. Взаємовідносини - це щось правильне, по крайній мірі, для багатьох людей. Але любов як стан єства, душі і тіла - зовсім інша справа. Воно означає, що ми просто любимо. Наша любов просто як аромат квітки, який просто ділиться ним. І в цьому також немає бажання очікування якоїсь нагороди. Цей поділ собою і є нагорода. Коли любов стає для нас як аромат, тоді в ній є величезна краса і щось таке, що набагато вище так званого людського. У ній є щось божественне. Навіть якщо ми торкаємося до мертвого предмету, такого як стілець, наша рука виливається любов'ю, не має значення до кого. І цей стан ми можемо назвати замилюванням. Стан любові не адресний. І ми можемо бути в стані любові, але тільки якщо ми викинули старі уявлення про взаємини. Любов - це не відносини.

Шлюб сам по собі - проституція. Якщо я довіряю своїй улюбленій, то чому мені слід на ній одружуватися? Сама ідея шлюбу є прояв недовіри. А те, що виходить з недовіри, не може допомогти нашій любові рости глибше і вище. Любов справжня тільки тоді, коли вона дає свободу. Людина стає зрілою в той момент, коли вона починає більше любити, ніж мати необхідність в любові: вона починає виливатися, вона ділиться; вона починає давати. Але в житті спочатку акцент ставиться на тому, щоб якомога більше отримати. У другому випадку акцент ставиться на тому, як віддавати, як давати більше і як віддавати, не ставлячи умов. Це зростання і до нас приходить зрілість. Любов - це розкіш. Це достаток. Це означає мати так багато життя, що ми не знаємо, що з цим робити, тому ми ділимося. Це означає, мати так багато пісень в нашому серці, що нам доводиться співати їх - незалежно від того, чи є хто небудь, щоб слухати їх, чи ні.

Людина не може бути щасливою без свободи, а наша стара і сучасна сімейна структура зруйнували свободу. І оскільки вона руйнує свободу, то вона руйнує і щастя, вона зруйнує і любов. Це спільне

проживання було свого роду мірою виживання в екстремальних умовах чи знаходження під домашнім арештом. Саме так, бо так чи інакше, це забезпечує умови для тіла, але руйнує душу. Тепер в цьому немає необхідності. Нам необхідно захистити і душу. Це набагато істотніше і набагато важливіше, коли ми вже усвідомили себе, знаючи себе, чи маючи в собі багато подібного з духовних якостей, які ми означили в цій серії книг.

Любов - це дар, але не щось таке, що трапляється в майбутньому; це дар, який вже стався разом з нашим народженням, як та посмішка в дитячому віці. З самого початку дитина хоче плакати, сміятися. Коли дитина народжується, то перша суспільна дія, якій вона вчиться - це посмішка, цей перший суспільний прояв і через посмішку вона стає частиною суспільства. Це видається дуже природнім, спонтанним. Вона з радістю і любов'ю приймає цей світ. Інші речі прийдуть пізніше - коли вона посміхається, це перший проблиск її буття в цьому світі. Коли мати бачить, що її дитина посміхається, вона стає неймовірно щаслива - тому що ця посмішка енергетично поширюється на неї. Мати просто тріпотить. Ніхто не говорить - не плаче, всі посміхаються. Починає дитина плакати і це є ознакою відходу божественної енергії любові й починається період блокування джерел щастя. Дитина перестає посміхатися і вже в першому класі викликати посмішку в неї проблематично, а побачити природню - приблизно таку як від двох років до п'яти, дуже й дуже важко. Так само з початком пізнання сексу ми щасливі, бо пізнання сексу дає відчуття закоханості, дає ознаки любові. Так і саме так, бо любов дає початок сексу. Однак коли любов починає проявлятися і будуватися на сімейних, суспільних відносинах, то її іскорки покидають нас. Ми більше не щасливі, ми не пломеніємо любов'ю. Ми стаємо нещасні в цій рутині життєвих відносин

Бути значить любити. Бути здатним дихати значить бути здатним любити. Любов подібна диханню. Без дихання тіло вмирає; без любові вмирає душа. Всі ці перешкоди: ревності, почуття власності, прихильність, очікування, бажання ..., і наш страх закономірний, бо якщо все це зникне, то залишиться тільки любов, але не те що ми називали любов'ю, вкладаючи в її смисл зазначені відчуття. Це ревності, почуття власності, ненависть, гнів, насильство; це тисяча і одна річ, крім любові. Фактично, коли ці почуття власності, ці ревності, ці очікування зникають, то зникає не любов - зникаємо ми, зникає наш ум з його егоїстичними намірами і діями. Це тіні его. Саме его починає відчувати ревності, почуття власності - бо его може існувати тільки у власності. Чим більше ми володіємо, тим більше посилюється наше его, тим більше посилюється наша уявна міць і значимість. Любов ніколи не знає нічого подібного - подібно до того, як сонце нічого не знає про темряву, то так і любов нічого не знає про его. Але любов не зможе створити в'язницю - і якщо любов створює в'язницю, ненависті не залишається жодної роботи. Любов приносить свободу, любов дає свободу. Це не власництво. Оскільки ми залежимо від іншого, виникає почуття власності - зі страху втратити якими свою власність. Наприклад, наша жінка може нас кинути, наші діти можуть вирости і залишити нас, наш чоловік може від нас піти. Так зі страху перед майбутнім ми рухаємося до прийняття в своє життя відносин, які визначені у слові - власництво. Так ми починаємо оточувати кайданами людину певними обмеженнями, заборонами, страханнями, а ми ж думали, що любимо.

Любов досить рідко видиме явище. Це більше стан душі, через що ми рідше його бачимо в проявах, а тільки відчуваємо. Коли наша душа освітлюється до світу любов'ю, тоді вона затверджується невимовним явищем краси.

Кохання у духовному розумінні передбачає зустріч двох, як з Богом і на підставі співдружності в нашому соціальному розумінні. Але раз Бог багатолікий, а це так і є, що підтверджують його прояви пред очі людини в різних предметах і подіях, бо його океанічна енергія і можливості неосяжні і вона наповнена безліччю доданків носіїв духовного, то і ми стверджуємо на цій основі - як любові багатовекторної, і вона можлива в такому розумінні.

За допомогою любові можна вирішувати будь-які питання, а якщо ми в стані любові, то всі справи наші вирішуються з любов'ю і як би самі по собі, як би нас ці люди, обставини вже чекали до наших життєвих ситуацій. І в цей стан слід увійти в чистоті своїй. Наприклад. Любов спрямована на позитивне, то і отримуємо позитивний результат у тому вигляді в якому у нас є потреба, а не в тому, що ми забажали. Але якщо ця любов спрямована на отримання негативного результату або слідства, то це показушна любов ума і очікуваного важко отримати, бо з любов'ю здійснюються тільки благі справи. А тілесні виверти у вигляді підлещування, підлабузництва, вигоди ума дають такий же зовні видимий поверхневий результат. Іноді ми в стані любові, радості стикаємося у своїй діяльності з об'єктами насиченими негативом, то все одно ми можемо позитивно на них впливати і розуміємо цю ситуацію так, як ніби ми в неї і спеціально спрямовані. Буває, що негативно налаштований об'єкт не в стані прийняття любові і неусвідомлено вводиться в стан війни, бо його страх від чогось невідомого напружує його і ще більше негативно нагнітаючи ситуацію.

Інший приклад. У пошуку шляхів увійти в стан достатків для благих намірів шляхом крадіжки, або випромінюючи любов направляючи на вилікування хвороби без встановлення причин захворювання (тобто минувши процес очищення), то тоді наша енергія кохання залишає нас, але запалююча енергія негативу, яка і підживлює можливості здійснення крадіжки або породжує страждання в хворого із заздрості до нас насичених любов'ю. Краще всього, перебуваючи в стані радості, любові направити свої благі наміри на інші позитивні справи, бо коли нас відвідала думка про нестачу грошей, чи ми відчуваємо при відвідуванні хворого його зневіру і злість, то зупинімся. Направляючи свої дії в стані радості на ті позитивні справи, які йдуть зараз в нашому житті з вдячністю, як би підсилюючи їх і ця любов направиться Всесвітом саме на достаток, чи для вилікування хвороби (це два приклади і так до них слід ставитися), бо наша душа бажає зрівноважити психічну енергію, ввести нас в умиротворений ритм життя. Ось чому люди, відвідуючи хворих, мудро ведуть розмову на інші теми, які завершуються позитивним підсумком, а не про болячки тіла, сімейні негаразди, смерть. Є такий житейський приклад: якщо даємо щось з якимось економним відчуттям собі, то це в нас уже є та жадібність, яка є в нашому житті і така ситуативна практика однозначно буде обмежувати приплив достатків. Людина думає, що це економний режим, але якщо навіть в нас зародилося відчуття в бажанні морозива - відчуваємо, але обмежуємо себе в умі про економію грошей на інші речі, то і це теж прикриває краник припливу. Прислухаємося до відчуттів, а достаток приходить відразу ж, бо кран не закривали - ми залишилися в стані прийняття. При нашій налаштованості на потік достатків у нас з'являються випадкові збіги і ми входимо в ситуації, які дуже близько до появи реального достатку, в крайньому випадку з'являється можливість, як підтвердження, що ми на вірному шляху, бо достаток вже в дорозі до нас. Нам залишається це усвідомити і очиститися для прийняття. Буває ж, коли приходить розуміння, що щось, якась дрібниця не дала завершити прекрасне діяння і це наше щось і є тією нашою неготовністю до прийняття.

Так, протягом життя, ми можемо заощадити якісь статки, але ми втратили набагато більше. У нас богата душа з великим енергетичним потенціалом і її носію дається матеріальне мирське багатство, але суспільний вплив на початку життєвого шляху через наш ум аргументує правильність нашої економії. Якщо ми зрозуміємо і усвідомлюємо цю життєву установку Духу, то життя наше наповнюється відчуттями наповненості нашого життя і ми в подяці сприймаємо саме ту матеріальну наявність, яка вже є. Ці слова не привід до нічого нероблення, а саме усвідомлене спостереження за відчуттями підштовхує наше єство до нових виниклих намірів і потреб. Життя не стоїть на місці і ми не можемо зупинитися, інакше смерть духовним поступам, а за ними і мирським.

Не слід думати, що економією вирішимо проблеми через матеріальні потреби, то це не так. Ми зупинилися на символічному слові ощадливості і його наповненні смисловим значенням і значенні цієї якості в нашому житті. «Хай буде по вірі твоєї». Кинулися на бажане, то здавалося б, де береться сила, яка дає впевненість, що ми на правильному шляху. Гарний настрій - повірте, дає впевненість. Бо це дає відчуття позитивні, значить ми робимо богоугодні справи. Будь-яка довіра є добра справа, бо довіру до себе дає впевненість у своїй правоті і приходить енергетична допомога, за рівнем довіри. Така впевненість сприймається Всесвітом і від такого розуміння є крок до пізнання істини, можливо, на іншому рівні. Пам'ятаємо, що невпевненість, недовіра містить у своїй основі страх.

Фактичне злиття починається з побаченої краси: яка проявляється в духовних якостях, чи в окремих частинах тіла. І то, можливо, з якоїсь маленької дольки з прекрасних властивостей, чи вчинків і відчуті доброти. Завершується цей процес злиттям сім'я. Ми розглядали висновки психологів про причини зниження сексуального потягу в молодих людей більш легкими психічними енергіями в процесі споглядання за обопільним половим бажанням показати свою сексуальну привабливість однієї чи іншої статі. Демонстрація привабливості (міні спіднички, широке декольте...) особливо сильно проявляється в жінках і також має коріння в дитячій сексуальній пригніченості. У психічно здорових єствах сексуальна привабливість іде через енергетичні відчуття, що підтверджується експериментами навіть без споглядання і дотику, тобто на якійсь відстані. Ми бажаємо бути любимими; це основна потреба – природна. Але вона може бути повернута в оманливому напрямку. Наприклад, потреба любити, потреба бути любимим може відчуватися як оманлива потреба, якщо ми стараємося своїми діями привернути увагу на себе. Ми бажаємо, щоб інші звертали увагу на нас із-за модних костюмів, маминої машини, щоб ми могли стати членом санітарної трійки, вожаком, забіякою – одним словом, політичним лідером, але істинною основою потреби є потреба бути любимою. Постережіть. Такий процес щастя, задоволення одне одним триває біля місяця (т.з. медовий місяць). Дві душі з'єдналися, два тіла з'єдналися. Гармонія, благодать. Далі наші уми починають придивлятися, винохувати, вислуховувати і відповідно до якихось еталонних зразків, чи бажань, що склались в сім'ях батьків, друзів, в релігійних і суспільних традиціях, у вчитаних романах, чи побачених сюжетах в кіно. Виявляється є розбіжності в поглядах на сім'ю, на життя. Коли є мудрість, є довіра однієї людини до іншої, то проходить процес пізнання, розуміння цих відмінностей і бажань і знаходиться позитив у таких відчуттів, як стан душі. Це

є інша категорія людей після тих, що живуть душа в душу все життя. Інші розривають ці вуз(л)и і починають пошуки умом, але не душею. Своє життя нівечимо і іншому створюємо непосильну ношу. Якщо пошуки негативу починаються з себе, то, можливо, ми знаходимо – і то є шанс перебувати в описаній першій категорії. А якщо пошуки починаються з когось, в першу чергу в комусь, то потім все таки повертаємось до нового невдалого старту, або рабськи співіснуємо певний час, чи до смерті одного з співмешканців. Це є несення визначеного посланого хреста не в ногу. Ви пробували вдвох носити щось довге не в ногу? Це є теж певним суспільним безвідповідальним еталоном і певною третьою категорією, хоча такий поділ на категорії досить умовний, бо скільки пар, то стільки ж видів відносин. На суті третьої найпоширенішої категорії нашої життєвої правди ми зупинимось пізніше.

Любов одна на двох буває рідко, але всі розуміють, що так воно є. Цей стан знає кожна наша душа і до такого стану періодично є поклики суцього. Це звісно потрібно вміти і бачити, як зайти в такий стан співзвучності однакових ритмових мелодій любові і щастя. Але в більшості своєї пристрасності, знаючи, продовжуємо існування в сім'ї на засадах бажань, попередніх співставлень і корисливих очікувань, чи подавлення одне одним.

В більшості життєвих ситуацій ми чекаємо певних кроків і в собі подібного, а подібний чекає адекватних вчинків від нас. Буває чекають 70 років і не дочекавшись ... Проживши і не пізнавши радості життя. Очищаймось від чекання, робимо перші вчинки, яких самі чекаємо. Саме таким шляхом з любов'ю по життю ми творимо своє життя прекрасним і оточуючий світ красивим і добрим. Випромінюймо ці відчуття на других, у Всесвіт.

«Попав один мудрець на небеса.

- Як прожив ти своє життя? – спитав його ангел.

- Я шукав істину, - відповів мудрець.

- Це добре! – похвалив мудреця ангел. - Розкажи, що ти робив, щоб знайти істину.

- Я знав, що мудрість, зібрана людьми, записана в книгах, і я багато читав, - сказав мудрець, і ангел посміхнувся.

- Небесну мудрість передає людям релігія. Я вивчав святі книги і ходив в храми, - сказав мудрець.

Посмішка ангела стала іще світлішою.

- Я багато подорожував в пошуках істини, - продовжив мудрець, і ангел благосклонно кивнув головою.

- Я любив бесідувати і сперечатися з іншими мудрецьми. В наших суперечках народжувалась істина, - додавив мудрець, і ангел знову кивнув головою.

Мудрець замовк, і обличчя ангела раптом потьмарилося.

- Хіба я щось робив неправильно? - здивувався мудрець.

- Ти все робив правильно, але ти нічого не сказав про любов, - відповів ангел.

- У мене не було часу на любов, я шукав істину! - гордо заявив мудрець.

- Там нема істини, де нема любові, - з сумом скрикнув ангел. - І найглибша істина народжується лише із глибокої любові».

Пізнання істинного шляху, смислу життя побачиться, відчується кожним, починаючи з любові до всіх. Спробуйте – запрошуємо. Щасливої подорожі Вам!

Але це можливо лише тоді, коли ми пізнали зовсім іншу якість любові, не з потреби, а з уміння, бажання поділитися, вміння прийняти у своє життя, то це вже є інше життя. Любити - означає ділитися переповнюючою нас радістю. Ми так сповнені радості, що не можемо її стримувати і виникає потреба нею поділитися. Ми ще більш радісні, коли нашу радість приймають інші. В нас виростає таке відчуття вдячності, як задоволення, що наші дари прийняті. Ми щасливі! Ми любимо!

Фактично, люди дуже бояться комусь сказати: "Я тебе люблю". Але вони легко можуть сказати такі слова про машину, про собаку. Чому так? Бо це не вимагає відповідальності, не вимагає відданості (як щось віддати). Тут напрошується таке красиве слово як симпатія, яка виростає на спогляданні чогось красивого, на сприйнятті вухами чогось милозвучного. Оголошуючи, проявляючи свою симпатію, то тут ми перш за все заявляємо про наявність чогось в собі, а не в іншому, бо ми помітили в тій людині те, що є в нас (принцип дзеркала), а любов - це дарування своїх якостей. Між симпатією і любов'ю є величезна різниця. В симпатії немає відданості, любов же - це відданість. Саме тому люди мало говорять про любов, а в симпатію вкладають весь смисл свого кохання, проявляючи свої емоції в поцілунку, в сексуальності, в даруванні квітів ... Симпатія не любов, але й вона може нас наближати до пізнання любові, в прийнятті краси, до приємних відчуттів. Любов є первинною, а за нею йде відданість, симпатія з її красивими очима ... в даний момент відчуттів і сприйняття. Вони ходять разом - є любов, то є й вони, а немає любові, то і вони відсутні.

Часто запрошуючи вчитися позитивних якостей, в тому числі і вчитися мистецтву любові, то в першу чергу слід навчитися мистецтву видаляти все, що перегороджує шлях любові. Це негативний процес, це процес очищення. Це все одно, що копати криницю: ми продовжуємо видаляти багато шарів землі, каміння, скель, і раптом раптово з'являється вода. Вода була завжди - вона текла під землею. Тепер ми видалили всі перепони, і вода доступна. Так і любов: любов тече в глибині нашого ества. Вона вже тече, але на її шляху стільки скель, стільки шарів землі із обумовленого пристрасного суспільства, які слід видалити для пізнання любові.

РОЗЛУЧЕННЯ

Якщо любов бачить, що жінка з кимось щаслива, і це має її тішити, тому що любов хоче, щоб жінка була щаслива. Любов хоче, щоб чоловік був радісним. Якщо він просто розмовляє з якоюсь жінкою, і йому це приносить радість, його дружині слід бути щасливою, і не йдеться ні про яку сварку. Вони разом, щоб зробити життя одне одного щасливішими, але триває прямо протилежне. Здається, дружини і чоловіки разом, немов для того, щоб зробити життя один одного нещасними і зруйнувати їх. І причина в тому, що вони не розуміють смислу любові. Люди не усвідомлюють, що вони не знають, що таке любов. Любов ніколи не підозрює, любов ніколи не ревнива. Любов ніколи не втручається в свободу іншого. Любов ніколи не нав'язує нічого іншого. Любов дає свободу, а свобода можлива, тільки якщо в нашому бутті разом є довіра.

У родині любов рано чи пізно зникає. Перш за все, її могло взагалі не бути з самого початку. Може бути, це був шлюб з певної суспільної вигоди - заради інших мотивів, заради грошей, влади, престижу. Тоді діти народжуються з шлюбного ложа, в якому більше від смертного одра, - діти народжуються не з любові. З самого початку вони виявляються кинутими. І цей стан нелюбові в сім'ї робить їх притупленими, нелюблячими від відчуття нелюбові. Вони отримують перший урок життя від батьків, а батьки не люблять один одного, і замість любові відбувається постійні ревності, сварки і гнів. А діти продовжують бачити потворні обличчя своїх батьків. І батьківський усвідомлений обов'язок одного перед другим полягає в тому, щоб не жити в нещасті, інакше нещастя залишається в родині.

В такому середовищі сама надія дітей руйнується. Вони не можуть повірити, що в їх житті трапиться любов, якщо її не сталося в житті батьків. І вони бачать і інших батьків, і інші сім'ї. Діти дуже сприйнятливі; вони постійно все бачать і помічають. Коли вони бачать, що немає ніякої можливості любові, вони починають відчувати, що любов буває тільки в кіно чи в книгах, куди вони і спрямовують свою енергію знань абстрактно, навіть забуваючи, що вони живі і можуть самі бути учасниками таких любовних переживань. При читанні вони не досягають вершини сексу - оргазму. Енергія не пройшла, думка не відключилася, молитва не відбулася, зустрічі двох душ не було і канал звужується, енергія проходить не вся і її частина йде на зворотну сторону любові - ненависть, гнів, які загоряються в інших життєвих відносинах своїм негативом в наявних реаліях життя.

«Син запитує батька:

- Тату, а чому дівчата виходять заміж?*
- Бракує досвіду.*
- А чому розлучаються?*
- Бракує терпіння.*
- А чому знову йдуть під вінець?*
- Бракує пам'яті».*

Бачити, що любов відбувається, - це єдиний спосіб дозволити їй статися в нашому власному житті. Якщо ми бачимо, що батьки глибоко люблять один одного, живуть у великій любові, піклуються одне про одного, співпереживають один одному, поважають один одного - тоді ми бачили, як відбувається любов. Виникає надія. Ми утверджуємося в цьому досвіді. Сімя любові падає в наше серце і починає рости. Так ми знаємо, що це трапиться і з нами. Але якщо ми цього не бачили, то як ми можемо повірити, що це трапиться і з нами? Якщо цього не сталося з нашими батьками, то як це може статися з нами? Фактично ми зробимо все для того, щоб цього з нами не трапилося, - інакше це видається нам, як зрада батьків. І все, що діти бачать вдома, це нещастя. Іноді чоловік і дружина займаються сексом, але кожен раз, коли вони це роблять, то це завжди особисто. Діти про це нічого не знають. Діти бачать тільки злі сумні обличчя і такі ж відносини - чи то до сексу, чи після нього. Коли мати і батько займаються сексом, то вони це роблять за закритими дверима. Вони поведуться тихо, щоб не дозволити дітям дізнатися, що таке любов. Діти бачать тільки їх конфлікт - як вони сваряться, пиляють, б'ють один одного, грубим чи тонким способом ображають один одного, принижують один одного. Діти безперервно бачать, що відбувається.

«Чоловік сидить у вітальні і читає газету; до нього підходить дружина і дає йому ляпаса.

- За що це? - Запитує обурений чоловік.

- За те, що ти паршивий коханець.

Через деякий час чоловік підходить до дружини, яка сидить і дивиться телевизор, і дає їй гучний ляпас.

- За що це? - Волає вона.

- За те, що ти знаєш різницю, - відповідає він.»

Це триває і триває, і діти постійно спостерігають, що відбувається. І це життя? А хіба для цього призначене життя? Хіба для цього ми покликані в цей світ? Вони починають втрачати надію. Перш ніж вони увійшли в життя, вони вже зазнали поразки, бо вони прийняли свою поразку. Якщо їхні батьки, такі мудрі і сильні, не змогли добитися успіху, то на що можуть сподіватися вони самі? Це неможливо. Сваритися прийнятно. Ти можеш убити, це дозволено. Фактично, коли двоє людей сваряться, навколо збирається натовп, щоб побачити, що відбувається, і всі цьому радіють! Нікому не можна дозволяти сваритися на людях. Це непристойно; насильство непристойне де б ми його не бачили. А як може любов бути непристойною? Але любов вважається непристойною. Нам доводиться приховувати її в темряві. Нам доводиться цілуватися, займатися сексом, а то і зробити комплімент, то так, щоб про це ніхто не знав. Нам доводиться робити це так тихо, крадькома ... Навіть, коли ми займаємося сексом, то бачимо, що після цього чоловіка більше нічого не цікавить. Його інтерес був зосереджений тільки на певній потребі; потім він повертається і засинає, не піклуючись про те, що відбувається з жінкою. Чоловіки теж відчувають себе обдуреними. Вони мало-помалу починають підозрювати, що жінка любить їх заради чогось іншого - заради грошей, влади, безпеки. Це може бути чисто економічний інтерес, але не любов. Природно, ми не можемо цим дійсно насолоджуватися на повну котушку. І люди не усвідомлюють, що таке любов. І у дітей особливо немає ніякої можливості дізнатися, що таке любов.

«Захаріас Вернер, поет-романтик, став священником, і колишній сумнозвісний грішник заповнив в 1809 році церкви Відня полум'яними проповідями про тілесний гріх. Одного разу в неділю він читав величезному зібранню проповідь про «цю крихітну частинку плоті, цю найнебезпечнішу приналежність людського тіла». Дами почервоніли, панове зблідли, коли він детально описував всі жахливі наслідки її неправильного використання. Його проникаючі наскрізь очі метали іскри, коли він наочно показував, що до чого. До кінця своєї проповіді він, спершись на кафедру, став кричати до своїх слухачів: «Сказати вам ім'я цього крихітного шматочка плоті?» Настала мертва тиша. З дамських сумочок були витягнуті нюхальні солі. Він перехилився ще далі і його голос зріс до хрипкого крику: «Показати вам цей крихітний шматочок плоті?» Жахлива тиша. Не було чути ні шепоту, ні шелесту молитовників. Голос Вернера став тихим, і лукава посмішка ковзнула по його обличчю. «Пані та панове, ось воно джерело вашого гріха», - і він показав їм свій язик».

Ви можете весь час думати і думати про те, чого немає. Немає брудних анекдотів, є тільки брудні уми. Гумор і молитва - два аспекти одного і того ж спектру. Сміх не є нерелігійним. Сміх - один з найбільш розвинених явищ людського життя. Жодна інша тварина не може сміятися; сміятися може тільки людина. Будь яка сльоза закінчується сміхом. Можливо не таким глибоким, як би від самого живота, але досить приємним і полегшувальним. Що здавалося б простий сміх, а яке очищення слідує після нього.

Не зовсім добру послугу в руйнації сім'ї належить побічно і державі. Молоді сім'ї не беруть відповідальності на себе морально і матеріально, а держави і політики в цьому побічно їм допомагають тим, що привчили їх до отримання подачок для певного існування, як біологічних істот і є тією морквинкою на видимій, але недосяжній відстані для віслюка в спонуканні обертати манеж у закачуванні води. Держава очікує від сімей робочих здорових рук в дітях - слухняних і працьовитих.

Якщо діти в деяких сім'ях народжуються не від любові. То і відсутність любові між батьками не продукує цього блага дітям. Їх ніхто не любить. Батьки намагаються, відмовляються від підтримки дітям, коли ті потребують допомоги. Вони мало турбуються про них саме в період формування індивіда. Це фактично дошкільний період. Батьки прямо заявляють, що це обов'язок держави виховувати їх дітей в садочках, школах, вузах, забезпечувати матеріально, особливо в слабо розвинутих країнах до яких належить і Україна. Що можуть наслідувати наші діти від такої поведінки батьків, із їх сварок, яких вони є свідками і слухачами цих ревнощів, звинувачень, злоби ... Нас навчали і ми звикли до того, що дозволяємо собі таке при дітях і навіть при інших людях, а не щиро показувати їм якість життя, проявляти до них турботу, приділяти належну увагу, погратись з ними, попестити, поцілувати, в тому числі, жінку, чоловіка - то це страшно, бо осудять інші ... Природу осуду ми розглядали раніше. Що

тоді принесуть такі діти в своє доросле життя? ... ? - Ці шаблони, техніки, методи, лайки, мордобой, які продукує сьогодинське «кіно-музично-літературне мистецтво». Бійки, вбивства ми дивимось по телевізору, смакуємо, коментуємо, всмоктуємо в наше єство і так само діємо на вулиці. Коли двоє б'ються, то збирається юрба – смакує, коментує ... Всім подобається. Але проявити ознаки любові – це вже неприйнятно. Діти так це і засвоюють: що міжстатеві втіхи – це грязно і потрібно цим займатись на смітнику, під огорожею і т.д., а ще «краще» в стані алкогольного угару, бо тільки тоді діти можуть бачити своїх батьків в повній розслабленості їх дії. Це найкращий метод навчання: роби, як я. Бідна держава є від бідності духовної її політики і самих керманичів, хоча цю категорію енергії вони отримують від нас, від більшості. Однак не будемо применшувати роль особистості політика, яка є ядром цього суспільного негативу.

Слід визнати, що все таки сім'я, хай і не повна, займається вирощуванням тіла, але станом душі турбується мало. В більшості своїй, ми аргументуємо такий стан речей відсутністю умов. То хто створює умови? – самі ж і суспільство, і державний апарат. Ростає негатив, росте і позитив. Йде процес врівноваження енергій. Тепер серед молоді є затребуваність на духовні якості. Тому дорослі свідомі цього, бо розчарувались самі в своїх мирських бажаннях і допомагають леліяти ростки духовного в дітях. Це радує батьків і нас. Це є відчуття щастя і гідного задоволення за свою турботу і допомогу в формуванні індивіда. Ми всі самі маємо показувати турботу одне до одного, до дітей, показати прояви любові і поваги.

Статеві стосунки починаються в юнацькому віці і є початком знайомств з таким великим почуттям задоволення, яким не так просто управляти. Міжстатеві задоволення є частиною любові і поки існує любов між двома людьми, то ці радості є освяченими. До цього періоду батьки вже подбали і навчили юнака, або дівчину брати на себе відповідальність і в цій сфері життя, навчили свідомо розуміти, що в житті можна отримувати задоволення і в інших видах діяльності, і ще більш сильні і тривалі в часовому проміжку. Так плекаємо відчуття найбільшого задоволення, коли ми радіємо життю постійно і всюди. Наповнюємо себе і все навколо відчуттями щастя.

Ми прагнемо жити в кращому світі, в якому більше розуміння, любов буде по всіх усядах. Діти будуть бачити, що таке турбота. Діти будуть бачити, яку радість приносить турбота про когось. Любов буде більш загальноприйнятною і доступною. Якщо двоє людей, які займаються сексом, то не слід турбуватися про те, щоб про це ніхто не дізнався. Вони можуть дозволяти собі сміятися, співати, кричати від радості, щоб вся округа знала, що хтось когось любить, хтось когось ... Фотографії голих людей зникнуть. Не виникатиме потреба читати «Плейбой», «Камасутру». Вони просто показують голодуючий секс, голодуючу любов. Світ стане майже не сексуальним, таким він буде люблячим, природним.

На даний момент ми проти пізнання сексу, сім'я проти усвідомлення ролі сексу на шляху до любові, наше суспільство проти любові, наша держава проти любові.

Справа в тому, що суспільство позиціонує стан любові з візуалізацією і сприйняттям плотських стосунків і материнської, батьківської, дитячої любові у прояві дій матеріального забезпечення і наповнює цей словесний символ таким змістовим наповненням. І така любов є абстрактною дією і персоніфікована, аж до сприйняття Бога, як персони, сприймаючи його фізичну присутність на Небі і Землі.

В миру любов персоніфікується, або отожднюється до однієї особистості, предмету і у виправданні вносить поняття різниці ступеня і кількості любові, забуваючи, що вона необмірна і неосяжна, тим самим підводячи до думки, що Бог безособистісний і сама любов безпредметна, але тільки в ідеї погоджуються з їх можливістю присутності, вводячи пояснення стану любові в уявну фантазію ума. Так не є. Бо кожне наше єство протягом життя у хвилини горя, чи радості стверджує про її наявність. У такі моменти наш ум не маючи такого впливу на енергетику душі, має можливість споглядати, чути прояви любові у відчуттях тіла і душі. Побувавши в стані любові, неможливо вже забути і жертвувати такими відчуттями любові до ближнього, до окремих духовних устремлінь в ім'я пошуку істини, краси, доброти. Слід зупинитися на першому, бо істина, краса, доброта має чистоту і не може за своєю суттю вимагати жертви. Люди можуть допомогти собі, допомагаючи ближньому. Ці слова наповнені змістом і практичною порадою. Випробуйте за певний строк і Ви побачите наяву, що допомагаючи іншим, Ваші справи робляться швидше і якісніше.

Любов не керує, вона наповнює нас радістю, умиротворенням, розбурхує з надлишку енергії, позитивно впливаючи на наші дії. І наша сутність знає куди і кому її посылати й бажати. Іноді кажуть, що чого тільки не зробиш за реалізацію поцілунку в губи - навіть втративши голову від цього. Справжня любов не дозволить втрачати голови і не буде прагнути її показати в реалізаціях. Для неї достатньо

відчуттів і знань, що вона наповнила нас і всіх навколо, бо ж є відчуття, що вже всі знають про нашу любов і ми від такого усвідомлення іноді бентежимося.

«Сільський фермер вирішив, що настав час одружуватися, і ось він осідлав свого мула і відправився в місто, щоб знайти дружину. Минуло небагато часу, і він зустрів жінку, з якою одружився. Разом вони піднялися на мула і поїхали назад на ферму. Через деякий час мул уперся і відмовився рухатися далі. Фермер зліз, знайшов велику палицю і став бити нею мула, поки той не пішов.

- Раз, - сказав фермер.

Ще через кілька миль мул знову уперся, і вся сцена повторилася знову. Отримавши палиці, мул знову пішов, і фермер сказав:- Два.

Ще через кілька миль, мул уперся в третій раз. Фермер зліз, велів злізти дружині, вийняв пістолет і вистрілив мулу в око, уклавши його на місці.

- Яка дурість! - Закричала дружина. - Це цінна тварина, а ти його вбив тільки тому, що він привів тебе в роздратування! Це нерозумно, жорстоко ... - і вона деякий час продовжувала в тому ж дусі. Коли вона замовкла, щоб перевести подих, фермер сказав:- Раз.

І кажуть, після цього вони прожили в щасливому шлюбі все життя!»

Життя може нам відкритися тільки в момент певної зрілості. Ми не досягаємо зрілості.

Що ж таке зрілість? Просто досягти сексуальної зрілості не означає стати дорослим. Сьогодні психологи кажуть, що вершина розвитку ума середньої дорослої людини залишається в межах тринадцяти чи чотирнадцяти років. Фізичне тіло продовжує рости, але ум зупиняється у віці близько тринадцяти років. Не дивно, що ми поведимося так нерозумно. Ум, який не виріс, обов'язково в кожен момент буде робити щось неправильне. Незрілий ум завжди перекладає відповідальність на іншого. Ми помічали таке за собою? Так, і багато разів.

Ми відчуваємо себе нещасним і думаємо, що це тому, що хтось інший створює нам неприємності. Ким би не був інший, це ми самі, тому що інший - це тільки дзеркало, яке відображає нас. Говорячи «зрілість», ми маємо на увазі внутрішню цілісність. І ця цілісність приходить, тільки коли ми припиняємо робити відповідальними інших. Не кажемо, що відповідальне суспільство, не кажемо, що відповідальні батьки, не кажемо, що відповідальні економічні умови, не перекладаймо відповідальність ні на кого. Відповідальні тільки ми. Починаємо змінюватись усвідомлено. Слід бути готовим до розуміння спочатку деяких труднощів.

«Хтось запитав Муллу Насреддіна:

- Чому ти виглядаєш таким сумним?

- Моя дружина наполягла, щоб я кинув палити, пити і грати в карти. Я все це кинув.

Питаючий сказав:

- Напевно, твоя дружина тепер дуже щаслива.

- Як би не так, - сказав Насреддін. - Тепер вона не може знайти нічого, на що поскаржитися, і вона дуже нещасна. Вона починає говорити, але не може знайти, на що поскаржитися. Тепер вона ні в чому не може мені дорікнути, і я ніколи її не бачив такою нещасною. Я думав, що, коли я відмовлюся від усіх цих речей, вона повеселішає, але вона стала більш нещасною, ніж будь коли раніше».

З іншого боку, на початку усвідомлення з нами дещо трапляється, зокрема, ми опишемо суть цієї типової ситуації в людському середовищі. Іноді добре мати деякі недоліки, бо це допомагає іншим бути щасливими. Якби існував дійсно ідеальний чоловік, дружина пішла б від нього. Як можна керувати ідеальним чоловіком? Тому, навіть якщо нам не хочеться, продовжуйте робити щось неправильне, щоб дружина могла вами управляти і відчувати себе щасливою! Це ж стосується і жінки. Там, де є ідеальний чоловік, обов'язково буде і розлучення. Знайдіть ідеального чоловіка, і ми не зможемо його виносити, тому що його буде ні в чому дорікнути, і ми не знайдемо, що сказати.

Нашим умам хочеться скаржитися, щоб нам давали послаблення, звільняли від будь яких обов'язків. Щоб нас любили, а ми будемо любити, коли створяться умови. Це дозволяє нам добре себе почувати, тому що тоді ми не відповідальні, то ми звільнені від тягара. Але це звільнення дається дуже дорогою ціною обом і всім. Насправді ми не звільняємося від тягара, ми опиняємося більш і більш обтяженим. Ми стаємо рабами одне в одного, а в цілому ми існуємо в рабському середовищі з рабською психологією.

Давайте вчитися виходити з цього, і нам це вможливість кожному. Поступово. День за днем. Якщо це сім'я, то всі разом. Завжди пам'ятаймо: коли ми з кимось разом, це може бути в останній раз. Не витрачайте його на дрібниці, не створюйте дрібних проблем, конфліктів, в яких немає нічого важливого. Коли наближається смерть, ніщо більше не має значення - яке значення матиме, що він сказав те чи

інше? І, може бути, він зовсім не мав на увазі те, що нас образило і це може бути наша власна інтерпретація. У дев'яносто дев'яти випадках зі ста це наша власна інтерпретація.

Згадаймо притчу про зламаний сірник.

Любов завжди красива спочатку, тому що ми не вносимо в неї своїх руйнівних енергій. Спочатку ми вносимо в неї позитивні енергії - обидва партнери збирають позитивну енергію і для позитивного, і все просто приголомшливо. Але потім, мало-помалу, негативні енергії починають накопичуватися. Не можна їх стримувати вічно - це вантаж. І як тільки ми вичерпуємо запас позитивної енергії ... який дуже невеликий - а негативний дуже великий і тяжкий, то через деякий час починає переважати в наших відносинах негатив. Ми навіть не можемо зрозуміти - звідки він взявся? З маленьких дрібниць, з відсутності накопичення позитиву (навіть з відсутності ласкавого слова, поцілунка).

Іноді закохані обіцяють всілякі речі, яких не можуть здійснити. Тоді приходять розчарування, відстань стає більшою, починається сварка, конфлікт, боротьба, і життя, яке мало б бути щасливішим, просто перетворюється в довге нескінченне нещастя. Досить часто всередині себе ми думаємо одне, зовні висловлюємо щось інше. Тобто ми не одне органічне ціле. Розслаблюємося і пізнаємо суть нашого такого роздвоєння, яке створило в нас суспільство. Говоримо, робимо те, що не гидко нашому єству.

А зійшлися на таких чудових стосунках, але чомусь вони зайшли в глухий кут. Якщо бути пильним і усвідомленим з самого початку, відносини можна врятувати. Таким чином, вливайте в них свої позитивні енергії, але пам'ятайте, що рано чи пізно почне з'являтися негатив у незадоволеннях, у роздратуваннях, у неспокої. Коли з'являється відчуття негативу, то його потрібно вивільняти на самоті. Іноді кожен з молодят йде до своїх батьків, в те середовище, де він дозрів в позитиві; іноді ми йдемо на лоно природи, як би для прогулянки, деколи неусвідомлено ми приймаємо рішення сходити в театр, а деколи наш ум для «розрядки» веде нас в бар, в це місце, де людина в будь-який момент може створити ще більше негативу – це негативне місце, бо сюди часто ідуть для звільнення від негативу, але тут ми не можемо розслабитися, бо знаходимося в залежності від інших (потрібно дотримуватися певного етикету, щось просити в когось, очікувати проявів уваги чи самому приймати в них участь – а душа потребує елементарного спокою, елементарного усамітнення, яке так чи інак налаштує на усвідомлення і розуміння своєї участі в побаченому негативі. І такий підхід звільнить – нам полегшає, а це ознака про те, що ми знову відкриті для входження в наше життя позитиву.

Позбулися негативу, набралися позитиву, то діліться взаємно - примножте! Люди продовжують уникати шлюбу, люди продовжують його відкладати. Коли одного разу вони знаходять, що неможливо його уникнути, - лише тоді вони розслабляються. Якщо ми поза ним, шлюб може виглядати, як прекрасний оазис в пустелі, але як тільки ми наближаємося, оазис починає вмирати і зникати. Як тільки ми створюємо сім'ю, то вона перетворюється у в'язницю, - але пам'ятаємо, що ця в'язниця виникає не з іншого, вона виникає зсередини нас. Обидва приймають участь в будівництві камер для себе, для дітей і будуємо стіни в'язниці, намагаючись відгородитися від суспільства, від любові, від Бога.

Як тільки ми усвідомили, що в нас виникло бажання будувати в'язницю, то зразу ж шукаємо причину в собі. Причину - це сказано досить вульгарно. Бо суть у відчуттях неспокою, незадоволеності. Виникли розбіжності між нашим духовним джерелом і суспільним умом в очікуваннях від когось дій, які б нас влаштовували, а той інший, можливо, і не знає про наші очікування. Покажімо в забрудненні першими позитивні речі в слові, в діях. Навіть в тих діях, які не стосуються певного моменту подразнення нашого его.

Таке розуміння деяких життєвих ситуацій, свідками чи учасниками яких ми буваємо і допоможуть нам усвідомлено бачити можливості збереження сім'ї, чи нашої неготовності бути відповідальним бути разом, або це буде процесом несення цього негативу нашою душею в інше життя. Слід розуміти, що цей негатив виник у цьому житті саме для нашого свідомого прийняття і свідомого мудрого вирішення.

Деколи ми, коли є свідомими спостерігачами за своїм життям, є здивованими, що в нас все в житті благополучно складається, то тепер знаємо, що попереднє тіло, його усвідомлений ум у злагоді з душею створили нам ці умови. Бережімо такий стан усвідомлення і таке розуміння приймаємо в творенні позитивних енергій для себе в подальшому і вже іншим.

Розлучення це не вихід, розлучення, це випробування свого ума. Цей хрест ми маємо нести. Він перестане бути важким, коли ми почнемо робити усвідомлені кроки до позитиву, бо спільне проживання і є тією перешкодою духовного зростання. Ми не можемо в пристрасі сказати, що ми справедливі, добрі, люблячі, а інша сторона все псує – ми зібралися для проживання, щоб допомогти одне одному і в цьому місії нашої зустрічі і місії всього життя тілесного.

Якщо ми не можемо цього зрозуміти, то все ж слід пройти в розлучення, щоб не плодити ще більше негативу, бо це шлях руйнації душі, шлях руйнації подальшого життя, то краще розійтися і постаратися зберегти добрі стосунки на основі того доброго, що однозначно було в нашому спільному проживанні. Такий підхід потрібен особливо, коли є спільні діти. Це робиться не для задоволення свого его, не для

того, щоб показати свою правоту і доброту іншим, бо діти виживуть і біля того з батьків з ким залишаються жити. Це робиться для душі, для тих духовних енергій, які наповнюють наше життя, життя того з ким ми проживали і життя спільних дітей. Знаймо що таке розуміння і такі дії будуть основою, щастя цих дітей і вони найперше неусвідомлено принесуть ці відчуття щастя саме нам, так як ми найближче знаходимося від них в цих енергетичних потоках. Це нам шанс розвиватися духовно, це нам шанс прожити залишок життя щасливо, і не залежно чи це буде спільне чи окреме проживання.

Доброта і мудре розуміння наповнить нас любов'ю.

ВЧИМОСЯ ЛЮБИТИ

Очищуємо наш ум від всіх чужих ідей, від усього запозиченого, від усього, що прийшло з традицій, звичаїв, від усього, що дано нам іншими - батьками, вчителями, викладачами університетів. Спрямовується в пошуки по розширенню пізнаного зернятка істинного розуміння свого життя. Ми починаємо вчитися любити. Ми починаємо бути настільки чутливим, що навіть найменша травинка набуває для нас безмежне значення. Наша чутливість відкриває нам, що ця маленька стеблинка трави так само важлива для сутності, як і гігантська зірка; без цієї стеблинки існування було б меншим, ніж воно є. І ця крихітна стеблинка унікальна, вона незамінна, вона має свою власну індивідуальність. І таке споглядання і відчуття дають нам можливість також бути індивідуальністю. І ця чутливість принесе нам новий вид любові - любові до дерев, до птахів, до тварин, до гір, до річок, до океанів, до зірок. У міру того, як зростає любов, як сприймається краса, у міру того, як зростає дружба, життя стає багатшим ... Ми набуваємо таку легкість сприйняття і відчуття своїх дій, що ми як би літаємо.

Ми починаємо відчувати свою божественність. І чим більше ми починаємо відчувати, що як би приходимо до якогось наповнення, то тим більше ми виявляємо, що любов росте поруч і всередині нас. Вона як та піна росте вгору і вшир - такі відчуття. Їй немає необхідності бути визнаною: вона не зажадає визнання, вона не зажадає посвідчень, вона не потребує того, щоб її відчували, ніхто не визнає її, ніхто не відчуває себе щасливим, захопленим через неї - любов буде продовжувати струмувати, тому що в самому струменінні ми відчуваємо величезне блаженство, ми відчуваємо величезну радість. У самому перебігу створюється враження, що як би через нас і в нас тече ... енергія. Ми можемо сидіти в порожній кімнаті, і ця енергія тече і наповнює порожню кімнату такими милостивими енергіями. У кімнаті крім нас нікого немає - стіни не скажуть "спасибі" - нікого, щоб визнати, нікого, щоб випробувати це. Але це зовсім нічого не означає. Наша енергія звільняється з нас, як з невичерпного джерела, а й тоненькими струмочками входить в нас, ймовірно, з Космосу, розбухаючи до величезних розмірів, струмує ... ви відчуваємо блаженство. Тіло в якому є щось приємне і подібне маленькій напрузі. Ми, як квітка життя, щасливі, розуміючи, що аромат вивільнено вітрами. Їх неможливо утримати в собі і не слід про таке думати, бо відразу такі відчуття починають затухати. Просто радіємо, піднімаємо руки і летимо ...

Ми молимося Всесвіту, бо молитва квітка любові і потім виявляємо, що звідусіль до нас стікаються струмки любові. Ми буквально наповнюємося всім позитивним. Але якщо ми боїмося любові ... як боятися її майже всі, то вона небезпечна. Ні, це не вона небезпечна - це небезпечний наш такий стан страху і ми тоді непередбачувані. Ми таким же чином боїмося Космосу, Всесвіту, Бога, Себе. Це чиста аналогія. Майже всі люди знаходяться під впливом страху, якщо любов чи інша позитивна якість увійде в наше життя. Чому ми так себе поводимо? Так і у такий спосіб, суспільство століттями змусило нас сильно боятися любові і життя заобобами, канонами релігійних традицій, суспільними законами. Суспільство вважає, що любов небезпечна. Так воно і є. У любові ніколи не знаєш, куди нас несе, або куди вона нас занесе. Любов - це свого роду прекрасне безумство, але, тим не менш, безумство. Ми фактично без ума і в цей момент наша Душа співає дифірамби молитви, гімни життю.

Розвиток чутливості починаємо з грубого - нашими органами відчуттів, але більш усвідомлено. Наприклад, відчуйте промені сонця у себе на обличчі - саме промені, а не масу. Вчимося відчувати початок їх тонкого дотику. Вони б'ють вас. А як навчитися відчувати любов? Багато хто страждає. Тисячі людей в глибоких болях. Це страждання - заради любові. Одні хочуть любити і бути коханими, але проблема в тому, що, якщо їх люблять, то вони не можуть цього відчути. Якщо ми не можемо відчувати сонячних променів, якщо ми не можемо відчувати дощ, якщо ми не можемо відчувати нічого з того, що нас оточує, то ми не зможемо відчувати таких глибоких речей, як любов чи співчуття; це буде дуже важко. Ми можемо відчувати тільки гнів, насильство, смуток, тому що вони теж такі грубі і неоковирні.

Знову вчимося повернути собі чутливість. Пограймо трохи! Бути грайливим значить бути релігійним. Сміймося, плачмо, співаймо, робімо що завгодно - спонтанно, всім серцем. Розслаблюємо тіло, розслаблюємо дихання і продовжуємо рух так, немов би ми знову дитина. Іноді живемо тотально в

тілі; на певний час забудьмо про душу. Живімо тотально в тілі - тому що, якщо ми не можемо відчувати навіть тіло, то не зможемо відчувати і душу. Пам'ятаймо це. Повернімося в тіло.

Знаходимо заново відчуття - менше мислення, більше відчування. Живімо більше серцем, менше головою. Де б ми не були, будьмо чутливі, і ця чутливість принесе плоди.

?????

Не існує якоїсь окремої енергії, як сексуальна енергія. Енергія єдина і однакова. Секс - це один з виходів, один із напрямів її, це одне з застосувань енергії. Життєва енергія єдина, але вона може проявлятися в різних напрямках. Секс - одне з них. Коли життєва енергія стає біологічною потребою, то ми цю форму її прояву називаємо сексуальною. Та ж сама енергія є духовною, коли вона спрямовується до божественного. Секс - це природний, біологічний прояв енергії, і найнижчий її прояв. Секс природний, тому що життя не може існувати без нього, а нижчий тому, що це основа в пізнанні, а не вершина. Коли секс стає всім, життя проходить даремно. Це можна порівняти з закладанням фундаменту, коли ми тільки те й робимо, весь час тільки закладаємо фундамент, але так і не приступаємо до будівництва будинку, для якого призначався фундамент.

Секс - це можливість для перетворення життєвої енергії в любов. Любов може виникнути з похоті. Якщо ми уникаємо сексу, то будемо уникати і самої можливості любові. Любов - це не хіть, це правда, але любов не позбавлена похоті - це теж, правда. Сам по собі він не поганий, але коли він стає всім, коли він стає єдиним виходом для життєвої енергії, тоді секс перетворюється на руйнівну силу. Секс може бути тільки засобом, а не метою. І засоби мають сенс тільки тоді, коли досягається вершина. Якщо зловживати засобами, то знищується весь смисл. Якщо секс перетворюється в основу призначення життя, тоді засоби стають метою.

Ми не знаємо, чого ми прагнемо; ми не знаємо, що є нашими реальними, дійсними потребами. І тоді ми продовжуємо погоню за неправильними цінностями, оскільки серце, яке може відчувати і може дати нам смисл і вказати напрямом того, що є нашими дійсними потребами. Коли почуття подавлені, то ми створюємо символічні потреби. Ми, наприклад, можемо їсти усе більше і більше, набиваючи себе їжею, і ми можемо й не відчувати, що ми вже наповнені. У людини є потреба в любові - це не є потреба в їжі. Але їжа й любов глибоко пов'язані, тому, коли потреба в любові не відчувається чи подавлена, то виникає неправильна потреба в їжі, і ми продовжуємо їсти. Зникнення любові вносить у наше життя роздратованість, ненависть

Секс створює основу для здійснення біологічного життя на Землі, для її продовження. Це засіб і його не слід перетворювати в ціль. Як тільки секс стає метою, втрачаються духовні якості. Якщо він є засобом відчуття усвідомленого стану єства і приємного усвідомлення, то ця енергія перетворюється в сходинку для підйому душі. Сама по собі енергія нейтральна. Коли вона виражається біологічно, - це секс. Коли вона виражається в емоціях, то вона може ставати любов'ю чи ненавистю, або гнівом. Коли вона виражається інтелектуально, вона проявляється в науці, літературі чи будь якій творчій діяльності. Коли вона рухається по тілу, вона стає фізичною, коли вона виходить зі стану Душі, то вона проявляється і застосовується умом в духовних якостях нашого єства. Різниця полягає не у відмінності енергії, а у вмінні застосування її проявів.

Секс не пригнічують, його усвідомлено перенаправляють. Ми відчуваємо появу нової свіжої енергії в тілі і ум організовує її застосування. Є тільки непрямі методи, коли ми зовсім не займаємося в своєму умі ідеями сексу, а скоріше шукаємо способи відкрити двері до божественного. Коли відкриті двері до божественного, тоді всі енергії всередині нас спрямовуються до них. І ці перші відчуття є підказкою для усвідомлення і нової можливості для відкриття дверей, щоб вона повніше наповнювала нас і одночасно, в такому розумінні, починаємося займатися творчою працею в своїй професії, або, як зараз модно сказати, своїм хобі, своєю улюбленою справою, яке приносить набагато триваліші задоволення від тривалості самого заняття, а потім і від споглядання, і від колись очікуваної реалізації чи життєвої потреби. Ця тривалість і створює відчуття задоволення. І секс поглинається.

Коли можливо підносяче задоволення, тоді всі нижчі форми блаженства втрачають будь який сенс. Ми не придушуємо їх, не опираємося їм. Вони просто відпадають самі по собі. Просто відкрилася можливість більшого блаженства і автоматично, мимоволі, вся енергія потекла в новому напрямку. Наприклад, якщо у нас в руках каміння, і ми раптом знаходимо діаманти, то ми навіть не помітимо, як упустили камені. Вони самі впадуть, як нібито ми їх і не несли. Ми навіть не помітимо, як ми від них відмовилися, як ми їх викинули. Ми навіть не зрозуміємо, як це сталося. Ми це зробили на рівні підсвідомості, як би автоматично, спонтанно. Відкрилося більше джерело радості, яке поглинуло джерела меншої радості і вони вичерпалися самі по собі. Так творча праця захоплює наше єство, що відпадають всі спрямовані дії до сексу і проти сексу. Їх просто поглинули нові енергії.

Будь яка негативна дія по відношенню до сексу не перетворює енергію. Навпаки, вона породить всередині нас конфлікт, що дуже руйнівне. Коли ми боремося з енергією, то ми боремося з самим собою. Ніхто не може перемогти в цій сутичці. Дуже небезпечно, коли ми умом зосереджені на сексі і у

нас відсутня можливість зайнятися сексом, то помічаємо, як він проявляється в іншому відкритому прояві - гніві і люті без підстави і видимих причин. Ми не можемо стримати цю енергію і саме придушення після сплеску гніву у відмові протилежної статі зайнятися сексом призводить нас в стан війни і війни в самому собі і війни з оточуючими. Виграти битву зі своєю власною енергією неможливо. Ми програємо її. Це, в результаті, стане нашим способом життя. Ми будемо сваритися зі своїм партнером, а потім знову миритися, потім знову воювати, і знову миритися. Любов, в кращому випадку, буде тільки мировою угодою. Ми не в змозі відчувати жодних дружніх почуттів, ніякого співчуття. Замість цього - тільки жорстокість і насильство, ми весь час будемо відчувати себе обдуреним. Ми обидва перетворюємося на рабів. Секс вже не зможе розвинутися в любов, він так і залишиться просто сексом. Але природа бажання зайнятися сексом захована десь глибоко - і нас постійно тягне зайнятися сексом: просто фізичним без усвідомлення, а при усвідомленості ми готові для пошуку причин того, що ж нас приваблює в сексі? Бо після закінчення сексу, зазвичай ми починаємо сприймати грязьоту самого акту, пригніченість від фізичної нереалізації, від плотських виділень, виділень поту і слини. Після кожного акту оргазму людина відчуває себе висушеною, спустошеною. Це тому, що людина бажала чогось ще, а не просто фізичного задоволення. По суті, те, що ми відчуваємо як сексуальну привабливість, абсолютно не є сексуальною привабливістю. Відчувши зв'язок з божественним в момент оргазму, коли проходить відключення ума і спостерігається втрата контролю за часом хоч один раз, то людина прагне до цього при кожному сексуальному акті. Так, що цілком ймовірно, його тягне саме цей пізнаний стан блаженства. Так, ми всі прагнемо до Бога і в багатьох випадках не знаємо як.

*«... Хоча поки є тіло,
до сексу не замовлена дорога».*

Багато людей починають нервувати в питаннях сексу, якщо їх пригнічують в спробах пізнати. Тоді вони придушують свою сексуальність, бо вони починають у всьому сумніватися – всі ніби подуріли, всі про секс говорять, як про щось непристойне, вульгарне. Тоді шукачі (а це починається неусвідомлено з дитячих років, а з юнацьких років починаються цілеспрямовані пошуки) не знають, що правильно, а що ні, що можна робити і що не можна, оскільки їм не дозволяли самим прийняти рішення в найголовнішому питанні, а це питання фундаментальне, так як воно стосується самого життя. І якщо дітям надати сексуальну свободу і секс сприймати як звичайну сторону життя - а так воно і є насправді, - то вони почнуть виявляти впевненість і в інших справах, адже вперше їх не будуть придушувати. Саме придушення створює проблеми, боязкість, нерішучість ... бо глибоко всередині вони ведуть постійну боротьбу зі своєю природою. Батьки в багатьох випадках готові називати кардинальні зміни в поведінці дітей переломними періодами в психіці дитини. Можливо і так. І такі періоди найбільш проявлені у шукачів – це рушії життя. З ними нам слід більше працювати, допомагати їм в пізнанні. Не допомагаючи і ще в додаток забороняючи, то цими діями ми втрачаємо дітей і друзів. Юнак чи юнка, які вперше пізнали секс, то вони вперше і сміливо можуть проявити свою самостійність у всіх життєвих питаннях при їх вирішенні. І це прекрасно.

Пригнічуючи секс, то ми стаємо більш сексуальними; все наше життя стане забарвлене сексом. Ми будемо думати завжди у прив'язці до сексуальності, нічого іншого. Пригнічуючи суспільно секс, то з'являється проституція, і з'явиться неминуче. Чим більше суспільство пригнічує, тим більше в ньому буде повій; пропорція завжди залишається незмінною до тих, хто публічно чи не публічно відторгує чи пригнічує секс. Ми можемо полічити своїх черниць і ченців, і ми дізнаємося, скільки в країні виявиться повій чоловічої і жіночої статі. Їх кількість буде в точності такою ж, тому що природа підтримує рівновагу. Зростає тяжіння до сексуальних збочень ..., тому що сексуальна енергія знаходить собі дорогу, власну дорогу. Це створює або невроз, або лицемірство. Те й інше є ознакою захворювання суспільства. Бідні стають нервовими, в постійних проблемах, багаті стають лицемірними.

«Кажуть, що коли Мойсей в гніві розбив вщент таблички з Десятьма Заповідями, кожен кинувся до нього, щоб схопити шматок. Звичайно, багаті і політики виявилися першими. Вони отримали всі хороші шматки, на яких було написано: «чини перелюб», «обманюй», «вкради». Бідні та інші отримали шматки, на яких було написано: «не», «не».

Секс слід приймати таким, який він є. Бо ми стаємо стурбованими сексом тільки тоді, коли надаємо йому духовну значимість, створюємо навколо сексу різні філософії, якими виправдовуємо своє прагнення зайнятися сексом щоб там не стало. Ми ж настільки хитрі, що створили помилкову любов, яка виникає не після сексу, а перед ним. Ось чому ми відчуваємо, що коли секс задоволений, любов проходить. Таке розуміння сексу дає зрозуміти природу руху до любові істинної і першою підказкою є ті відчуття блаженства, задоволення і дружельності, які залишаються після усвідомленого сексу. Продовжуємо і продовжуємо їм займатися, якщо він приносить нам задоволення, бо секс дозволяє

нам входити в новий вимір, невідоме, нечуване, неймовірне і нас поглинає більш глибоке блаженство. На цьому шляху ми зустрінемо щось настільки блаженне, що секс зблякне і відпаде сам по собі. І тепер наша енергія не буде текти в цьому напрямку сексу. Тоді, енергія перестане текти в сторону сексу сама по собі. Енергія завжди тече в напрямку блаженства. Оскільки секс є - блаженство, енергія спрямовується до нього, але якщо ми шукаємо ще більшого блаженства, то блаженство виходить за межі сексу, більш задовольняючого, глибокого і завершеного. Після таких статевих актів ми підтримуємо дружні стосунки. Помітили! Не сексуальні, а дружні, у взаємоповазі. Це нова сходинка до стану любові. В такому стані слід усвідомити, що це відбувається вже зустріч душ. Стверджуємось в цьому пізнанні сексуального досвіду, як потяг тіл, та досягаємо такий досвід у притягненні душ. Ібо соїтіє душ створює умови з'єднання з загальним Духом. Це вже прямий діалог душ з Богом, це Молитва. Адже по суті, кожен шукає самого себе через молитву. Пізнання себе відбувається тільки через пізнання інших. Інші є відображенням нашої істинності. Свій будинок слід знайти, стукаючи в усі інші двері.

Фізична любов, психічна любов і любов духовна є як би трьома умовними категоріями, через відокремленості на цьому шляху першої категорії, але вступивши на цей шлях вони пізнаються і відкриваються в їх єднанні. Усвідомлення свого молитовного стану є підтвердженням пізнання любові духовної, за межами якої вже немає досвіду, тому що немає того, хто відчуває. Крапля стала океаном!

Усвідомлений секс поряд з добродіяннями і милосердям в своєму розвитку і пізнанні завжди ведуть до блаженства душі і тіла. Блаженство є станом молитовним, є станом Божественним, є станом Бога. Така молитва є дверима до Океану.

Секс більш повно і більш проявлено приводить нас в стан блаженства. Ось чому стільки уваги йому надається - незалежно: грішник ми чи праведник. Ми прийшли не боротися за те, щоб до нас прийшов Бог чи щоб нам прийти до нього в стані постійної боротьби, в стані постійних обмежень. Ні, ми йдемо до нього спокійно через пильність і відчуття в спробах і досвіді, бо цей шлях через пізнання шляхів перебігу божественних енергій. І в людині найбільш проявлено ми відчуваємо і споглядаємо плинність енергій в сексі. Нам ці двері легше відкривати. Здається вона саме тому так об'ємно і повно наповнює наше життя. Так влаштував Сущий. То не опираємось йому. То не придушуємо секс. Не відторгуємо його. Не вносимо в міжстатеві стосунки важливості, переваг, значущості, бо вони будують стіну его і в однієї зі сторін виростає насіння страху. Такий перекіс створює сухість у відносинах і сам секс стає механічним, байдужим. Навіть тіла в ньому не беруть участі, не кажучи про душу. Секс - це просто біологічна основа існування життя, основа продовження Життя. Не надаємо йому духовного чи антидуховного значення. Просто усвідомлюємо сам факт сексу. Подібно до того, як у нас є руки і очі, то так у нас є і секс. Коли ми приймаємо його як біологічний факт, тоді він перестає займати наш ум.

Адже ми не заперечуємо проти своїх рук і очей, то також не заперечуємо проти сексу. Питання про те, як чинити з сексом? Бездумно і безглуздо відноситися дієво до сексу. Це - природна даність. Ми прийшли в життя через секс, і в нас закладена програма продовження життя через секс. Ми є частиною великої безперервності, бо наше тіло колись помре і тому в ньому закладена програма створення іншого тіла, яке б замінило наше. Смерть неминуча. Тому секс став примарним і затребуваним. Ми не будемо тут вічно, нас слід замінити новою біологічною особою. Секс набуває таке значення, тому що на ньому наполягає природа, без нього не буде продовження людини. Якби він був довільним, то на землі нікого не залишилося б. Секс так привабливий і всепоглинаючий, і сексуальний потяг такий нездоланний, тому що вся природа вимагає цього. Без нього не може існувати життя. Секс настільки обов'язковий і вільний, це така нездоланна сила, що її неможливо трансформувати, поки не зустрінешся з божественним, поки не пізнаєш його, не спрямуєшся на досягнення божественного. Для такої людини секс перестає існувати так, як він існує для нормальних людей. Це не означає, що відкинувши секс, людина з'єднується з божественним. Такий зворотний зв'язок не існує. Навпаки, у вас з'явиться до нього ворожість, бо таке відчуття, що як би він вас обдував. Він панує над вами, він став нашим паном, який перетворився для нас у необхідність. Ми стали рабом, тому що не можемо жити без сексу. І не можна проявляти дружніх почуттів до того, хто зробив нас рабом. Людина, яка знайшла діаманти, викидає каміння, які вона до цього несла, але викинувши каміні, і не знайшовши діаманти, то вона виявиться ні там, ні тут. Ми пригнічені від такого повороту справ. Ми не можемо знайти собі місця - отримана енергія розпирає нас. Секс буде рватися назовні, і ви влаштуєте собі пекло, ми втрачаємо розсудливість і не можемо повернутися до каміннів. Секс має залишатися на шляху до духовного і далі, як гармонія життя, як частина життя, як частина любові.

«Баба з дідом вирішили згадати молодість. Домовилися про побачення. Дід витратився – купив квіти, прийшов у призначене місце. Чекає. Дві години минуло, баби немає. Три години. Чотири...

- *Повертається дід додому, а баба сидить, чай п'є.*
- *Що ж ти, стара, не прийшла?*
- *А мене мама не пустили...»*

Проблема сексу так важлива для всіх релігійних шукачів по тій причині, що він привабливий, природний і безпосередній. Він став критерієм, за яким судять, чи досягла в даній людині енергія божественного, чи ні. Але це не критерій, а як виявляється можливість пізнання божественного. Ми знайомі з сексом з самого народження. Ці Знання прийшли разом з Душею. Коли секс пригнічується, він стає потворним, хворим, невротичним. Він стає збоченням.

Секс - це біологічний факт, і в ньому немає нічого поганого. Тому не боремося з ним, інакше він перетвориться в збочення, а збочений секс це не крок вперед, а духовне падіння, це крок до божевілья, це шлях до деградації навіть особистості. Коли ми вже не в силах його більше пригнічувати, він вибухає - і в цьому вибуху ми втратимо будь яке людське обличчя. Тепер, пізнавши природу течії енергії в нас, то ми маємо можливість розпоряджатися нею на благо. Бо такий сексуальний нервоз не дасть нам йти до божественних якостей в будь яких видах людської діяльності. Ми є сукупністю всіх людських якостей, всіх можливостей, а не тільки сексуальних. І живемо ми не тільки сексом. У нас досить великий діапазон різних занять. Хоча нормальний секс це здорове явище, але коли його неприродно пригнічують, він стає болючим. Будь яка заборона завжди в людині збуджує нездоровий інтерес.

Ось як діють привабливі заборонені речі. Якщо секс заборонений, він стає магнетично привабливим, тому що все, що дозволяється неусвідомлено, стає частиною ума із-за певної відомості чи наявної інформації. Спробуймо зрозуміти це.

Все, що дозволяється, стає частиною ума і вже як би програмується. Ми очікуємо того, що будемо займатися сексом з нашою дружиною чи з нашим чоловіком, і це стає частиною ума. Але в ту мить, коли ми починаємо цікавитися чужою дружиною, це перестає бути частиною ума. Це перестає бути запрограмованою дією, і це дає нам певну свободу, відчуття свободи, почуття того, що ми вириваємося з соціальної пастки, обумовленості, з того суспільства, в якому все затишно, все комфортно, але все мертво своєю передбачуваністю. Ми глибоко цікавимося чужими жінками. Якийсь чоловік, може бути, повністю переситився своєю дружиною, і він шукає якогось способу знову стати живим, ожити, і тоді він починає цікавитися чиясь дружиною. Але питання не в певній жінці і не в певному чоловікові. Питання в тому, що заборонено, в тому, що не дозволене, в тому, що аморальне, придушене, тому що все це не належить нашому уму, і тому це те, чим наш ум не наповнили. До тих пір, поки людина повністю не увійде в стан усвідомлення, все це буде продовжувати її цікавити, притягувати.

І в цьому безглуздість ситуації. Все це приваблює тих людей, які думають про себе, як про моральних людей. Вони вважають себе пуританами, релігійними, але чим більше вони щось відкидають, тим привабливішим це стає, тим більше притягує нас до себе, тому що це дає нам шанс вибратися з нашої ями, дає нам шанс уникнути соціальної обумовленості. Якщо ми цього не робимо, то суспільство продовжує тиснути на нас, продовжує напихати нас своїми правилами. Навіть якщо ми любимо дружину, суспільство стоїть поруч з нами і спостерігає цим обумовленим нашим умом.

Навіть у нашому усамітненні присутнє суспільство, і так само в усьому іншому, тому що суспільство знаходиться в нашому умі. Це та програма, яка була закладена в наш ум, і в нашому умі вона продовжує діяти. Це дуже хитрий пристрій.

Кожен відчуває в своєму житті таке бажання, хоча б один раз зробити те, що не дозволяється. Кожен хоче сказати «так» чомусь такому, на що він завжди раніше відповідав «ні». Кожна людина хоче піти проти себе, тому що людська особистість - це не що інше, як програма, яку в ньому сформувало суспільство за допомогою суспільної моралі, релігійної етики.

І чим суворіше це суспільство, тим більше можливості того, що людина захоче повстати. Чим вільніше суспільство, тим менше таких можливостей. Можна назвати таке суспільство вільним, в якому ніщо не відкидається, і тоді все заборонене перестає так сильно тягнути до себе. Якщо суспільство виступає проти наркотиків, то наркотики будуть притягувати нас, тому що вони дають нам можливість відключитися умом, а ум наш занадто обтяжливий в своїй самоорганізації, занадто обтяжений суспільними обумовленостями і різними обмеженнями.

Від нормального стану йти до божественного досить легко, але йти до божественного з невротичного стану стає неймовірно важко, до певної міри, неможливою справою.

Якщо ми несвідомо займаємося сексом, тоді ми просто інструмент в руках біологічної еволюції. З природою неможливо вступати в боротьбу, ми її невід'ємна частина. Наше ставлення до сексу може бути дружнім і доброзичливим. Коли ми займаємося сексом усвідомлено, то до нас незабаром приходять відчуття насиченості і ці відчуття знаходяться в нас більш тривалий час. Але при занятті сексом дуже важко бути усвідомленим. Ум відключається, як посередник у процесі усвідомлення. Співналаштуватися на усвідомлення в процесі статевого акту допомагає більш тривала прелюдія, як час

милування красою тіла, красою відчуттів, і сам секс має бути процесом спостереження за відчуттями себе і партнера у співналаштованості, і тільки тоді сам оргазм відбувається як природна дія і ум не відключається, а працює на пізнання і на можливість більш глибокого пізнання. Тоді ум не відключається і запам'ятає ці Божественні відчуття на досить тривалий час і це даватиме йому відчуття насиченості. В такому процесі завжди є можливість ввійти в оргазмічний стан обом. Саме так, насиченості, бо голодний буде шукати будь де поїсти. Під час сексу ми можемо усвідомлено споглядати, розслаблено відчувати, спілкуватися, співналаштовуватися, і в результаті - ми як би в діалозі з чимось божественним. Це глибокий діалог між нами і природою.

По суті, статевий акт - це не діалог між чоловіком і жінкою. Це розмова чоловіка з природою, за допомогою жінки, або жінки з природою, через чоловіка. Це діалог з природою. На ту мить ми опиняємося в космічному потоці, в небесній гармонії, в співзвуччі з цілим. Таким чином, чоловік здійснюється через жінку, а жінка через чоловіка. В цілому такий усвідомлений секс дає відчуття насичення і це є основою для ума не плодити нових фантазій і не шукати нових пригод з конвєсом нових об'єктів для жадання. Це подібно до того, як з дерева опадає сухе листя. Дерево навіть і не підозрює, що падає листя. Точно так і ми не помічаємо, як йде механічне прагнення до сексу. Для нас він втрапить сенс, як основа життя. Ми вище його фізіології. Ми вирости з нього.

Коли дитина виростає, іграшки втрачають для неї будь який смисл. Вона нічого не стимулювала, нічого не пригнічувала, вона просто вирости і подорослішала. Іграшки для неї втратили колишній інтерес. Це дитячість, а вона вже не дитя. Так і насиченість сексом віддаляє нас далі від природи тварини. Бо чим більше сексу між двома людьми, тим менше між ними любові і тому в них вже немає необхідності в прелюдії, в інших перед сексуальних іграх. А любов приходить тільки тоді, коли відходить секс. До цього любов - всього лише заманювання, попередня гра, процес навчання відчувати блаженство. Так, вона невидимо готує ґрунт для статевому акту і є не що інше, як передмова до сексу. Коли двоє закохані одне в одного і між ними немає статевих відносин, їх любов дуже романтична. Але як тільки з'являється секс, відразу ж зникає любов. Секс такий різкий, сам по собі він сповнений насильства. Любові ж, необхідні передмови – симпатії, подібність життєвих інтересів, подібність поглядів на ті чи інші факти, які випереджають прелюдію.

Любов, ту яку ми знаємо - є порівнянням на неприкритий факт сексу. Якщо глибше вдивитися в те, що ми називаємо любов'ю, то ми побачимо там секс, який готується до стрибка. Він обов'язково причаївся за рогом. Любов говорить, а секс готується. Так звана любов асоціюється з сексом, хоча насправді тільки в якості передмови. Якщо трапляється секс, то зникає любов. Ось чому шлюб вбиває романтичне кохання, вбиває наповал. Двоє пізнають один одного, і відпадає необхідність в любові, а випереджає гра, а то і чисто сам секс. Повернення до любові проходить через потяг до пізнання таємниці. Ось чому мудрі люди в сексуальних фізіологічних актах створюють умови таємниці. А вся мудрість проста - так реалізується неписана гра і її тривалість пошуку. Той, хто хоче дізнатися таємницю ще не зрозумів і не пізнав глибини сексу і тим більше блаженства від статевому акту, бо глибина і блаженство приходять через гру, але ніяк через прагнення мати, володіти, використовувати. Гра дає пізнання повноти сексуальних відчуттів.

Справжня любов - це не передмова. Це є аромати пахучої троянди. Вона до сексу і після нього. Любов це не пролог, який наповнюється новими відчуттями дружелюбності, взаємоповаги, подяк, а як епілог, як чуття руху до Божественного. Любов в основному розвивається через секс, але вона виходить за його межі. Якщо розвивається така любов, вона змінює зміст сексу. І тому він не повертається, тому що немає зворотного ходу. Якщо розвивається любов, то зникає секс. Секс, як дія не зникає, а зникає його значимість у житті. Насправді це один із способів дізнатися, що любов отримала повний розвиток. Слід знати, що така любов зустрічається рідко. Рідко - із-за не знання і із-за не вміння. А тому і запрошуємо на пошуки, на досліди цієї таїни – Любові.

Завжди, коли ми любимо, ми радісні. Завжди, коли ми не можемо любити, то ми не можемо бути і радісними. Радість - це функція любові, тінь любові; вона слід за любов'ю.

Отже, вчимося бути більш і більш люблячими, і ми будемо більш і більш радісними. Не турбуйтеся про те, чи повертається до нас ця любов, суть зовсім не в цьому. Радість слідує за любов'ю автоматично, повертається ця любов чи ні, відповідає на неї хтось взаємністю чи ні. В цьому краса любові, і цей результат їй внутрішньо властивий; ця цінність їй внутрішньо властива. Стан радості і задоволення є критерієм чи ознакою явної присутності любові. Вона не залежить від відгуку нікого іншого, вона цілком і повністю наша. І не має ніякого значення, до кого ми відчуваємо любов - до собаки, до кішки, до дерева чи до каменя. Але як би там не було, перебуваючи в любові і в думці, і в слові згадуючи когось, щось, чи то роблячи щось з любов'ю - то нас накриває шквал приємних відчуттів. Це хвили відповіді. Нам стало радісно, тому що ми любили. Радісно тому, хто любить. Він щасливий. Пробуйте!

Вчимося. Просто сядьмо поруч з каменем і будьмо люблячим. Поговорімо з ним трохи. Поцілуймо камінь, ляжмо на нього. Відчуймо себе з ним одним цілим, і раптово ми відчуємо тремтіння енергії,

сплеск енергії - і нам буде безмірно радісно. Може бути, камінь нічого не повертає - або повертає, але справа не в цьому. Ми в стані любові, ми щасливі, ми задоволені життям!

Може бути, ми опинилися в тюрмі, то за одну секунду ми можемо перетворити її в храм. В ту ж мить, як ми наповнюємо в'язницю любов'ю, то це більше не в'язниця. І навіть храм стає в'язницею, якщо в нас немає любові. Тому, кожен раз, коли людина застигає в любові і припиняє її подих, життя втрачає будь який сенс - це той період, який ми називає нудьгою. Але саме це відбувається з людьми - у них панує до такої міри, що впливає навіть на нашу душу, затьмарюючи її своїми бажаннями.

Вчимося. Більше любові й менше сексу. Більше любові, то нею насичуються інші духовні якості людини: щастя, доброта, злагода, достаток. Потяг до сексу перетворюємо в ніжності, ласки і залицяння. Якщо любов веде до сексу, то це добре, але нехай так відбувається не заради самого сексу. У контексті любові секс чудовий як частина любові. Ми займаємося сексом, заснованому на любові. Це не сексуальність, це – єднання.

Якщо ми в процесі сексу блаженствуємо від вивчення, від задоволення процесом і якщо трапляється оргазм і в нас залишаються відчуття піднесеності і бадьорості від нього, то це є показником того, що ми зробили накопичення енергії і надалі ми її застосуємо для позитиву - в нас почнуть успішно реалізовуватися всі розпочаті справи і починають проявлятися нові творчі задуми. Відбувається процес перетворення надлишкової енергії в осмислену. Ось так просто і легко, хоча це один із способів. Це мистецтво! Через те, що ми не можемо насолоджуватися життям, ми гніваємося. Це не хтось творить наш гнів через те, що ми не можемо насолоджуватися. Ми відчуваємо, що перебуваємо у великому нещасті, а хочеться радості - ось чому ми гнівливі. Через те, що ми не можемо святкувати, то з нами не трапляється любов - ось звідси секс. Енергія гніву викидається за допомогою сексу. Негативна гнівлива енергія в сексі не дає можливості відчувати блаженство від самого процесу і його складових. Зазвичай в житті говоримо в негативному тоні про секс, щоб не показати свою сексуальність, бо це не прийнято в суспільстві і в сімейних, нібито таємних, відносинах. Таким чином ми себе позиціонуємо, як противника сексу, кажучи, що секс поганий, бо так говорить весь світ - то знаємо, що тоді ми є в стані сексуальності, пригніченої сексуальності, і після того, як фізичний потяг до сексу пройде, то ми відчуємо себе винуватим через відмову від нього при минулих можливостях. У цих спогадах ми будемо вже тільки міркувати і думати про секс знову і знову, це стане станом ума, але вже не станом тіла. Так що іноді ми будемо фізично сексуальними, а іноді сексуальними умом. Як тільки ми створимо в своєму умі таку різницю в такі роки, то тим більше утверджуємося в роздвоєнні і про будь яку мудрість, розуміння і цілісність нашого єства не може бути й мови і самого прийняття вознесеності відчуттів, як духовних категорій.

Але з цього місця і почнемо пізнавати природу сексу і любові, як основу духовності, як двигун енергій життя. Ці три слова: секс, любов, спільність чи єдність. Секс - це початок любові, перший ступінь сходів. Спільність чи участь в роздаровуванні любові - остання щабель сходів. Любов - це назва сходів. Секс - це серединний щабель сприйняття стану любові нашого єства. Енергія любові була в нас із самого зачаття, потім біологічна зрілість тіла, як би відкрила нові можливості в пізнанні любові – тут починається секс, а потім приходить та духовна наповненість цією якістю – Любовю. Ось наше повсякденне бачення сексу в нашому зрілому житті, як серединності, то починаємо досліджувати всі його сторони до відчуття насиченості.

Поки любов не народиться в нас самих, ми не зможемо нікого зігріти. Спочатку будьмо світлом для самого себе, тоді наше світло почне світити й іншим. Для цього нам необхідно знайти свій світильник, свою Душу.

Коли ми бачимо, що немає ніякої можливості любові, то ми починаємо почувати, що любов буває тільки в кіно або літературі, куди основна маса з нас направляє свою енергію пізнань абстрактно, навіть забуваючи, що ми живі й можемо самі бути учасниками таких любовних переживань. При читанні енергія не пройшла, ум не відключився, молитва не відбулася, зустрічі двох сердець не було і канал звужується, енергія проходить не вся і її частина йде на зворотну сторону любові – ненависть, гнів, яка загоряється в інших життєвих відносинах своїм негативом – аж до розпаду сім'ї.

Секс є основою любові. Саме через секс ми можемо почати пізнавати чудність любові і життя. Бачити, що любов відбувається, - це єдиний спосіб дозволити їй трапитися в нашому власному житті. Все є любов, і любов є все. Від самого грубого до самого вищого, від каменя до Бога - це все любов і насичене любов'ю ...

Ми тільки говоримо про любов; ми говоримо: "Я тебе люблю", але всередині ми хочемо, щоб нас любив інший. Ми таким чином займаємося самообманом, ми чинимо один до одного несправедливо. Ось де коріння образ і гніву, які виходять від нашого еґо. Душа кожної людини - сама по собі омиває

життя нашого єства в цьому проміжку, який ми називаємо життям. Істина в тому, що ніхто з них нікого не любив, бо якщо людина дійсно любить, така сама відповідь є неминучою - вона відбивається луною і повертається. Що ми даємо, то те завжди і отримуємо. І якщо ми в очікуванні любові, то наяву ми її ще не посилали і в нас створюється враження очікування, або якогось проміжку від очікування. Від чого таке враження, що побажавши любові і вона не приходить відразу ж? Якщо не відразу, то і справедливість стане несправедливістю. Це зволікання може бути занадто довгим. Якщо ми любимо сьогодні, а відповідь отримуємо через багато життів, то це і створює відчуття несправедливості. Тому немає ні зволікання, ні несправедливості. Ми маємо це усвідомити. Але якщо ми любимо, то ми негайно отримуємо відповідь, бо отримання відбувається в самому відчутті любові. Відповідь не залежить від іншого, це саме відлуння нашої любові. Це резонанс нашої любові. До нас повертається те ж саме, що ми даємо, якщо прийнято наш посил, то послана нами енергія любові збільшується енергією вдячності, як свідчення про отримання. Ми цю більшість отримуємо у відчуттях припливу іншої кількості енергії і другим показником прийняття зараз чи через багато життів у майбутньому буде наш безтурботний спокій по даному питанню. Знаймо це і діймо правильно, істинно.

Наприклад, ідучи по вулиці лускаючи насіння і несподівано для себе вирішили погодувати взимку голодних горобчиків. Так ми здійснюємо неусвідомлену дію від стану любові. Чи навіть коли людина благо налаштована, має позитивні помисли, побажаннями щастя, щасливої дороги мандрівнику, вдалого дня, побажання у вітанні - доброго дня, благодаріннями, то цим своїм станом вона поширює в простір ці подарунки. Це все різні види подарунків, наповнених любов'ю. Творча праця з любов'ю для сім'ї, для суспільства, безкорислива допомога сиротам, вдовицям, самотнім немічним людям також є одним з видів подарунків Суцього через нас. Фактично кожна людина постійно роздаровує дари і постійно їх приймає: хто віддає-приймає гроші, хто послуговується часом для творення благих справ, хто застосовує для цього свій ум, свою мудрість, хто такими молитвами, хто красою милує, хто зворушує наші приємні відчуття добротою. Так діють всі. Досить є благочестиво давати і приймати дари усвідомлено. Можна сказати не для порівняння, а для розуміння: чим більше ми даємо, тим більше входить в наше життя. Просто знайте це і вчіться цього. Від таких дій ми самі щасливі, нам приємно дарувати просто так. Вдвічі приємніше, коли в наше життя починають входити подарунки, в яких ми маємо чи будемо мати потребу. Це може бути стан радості, блаженство, прекрасне здоров'я, матеріальні достатки, успіхи на роботі. Так діють всесвітні енергії.

Реальність в тому, що ми не любили; наша любов була тільки облудою, обманом. Реальність була в тому, що ми очікували любові. Без любові, просто кажучи про любов, ми хотіли отримати любов. Ми тільки говорили про любов, а у відповідь хотіли отримати почуття іншого, самовіддачу іншого, все його єство, але не змогли. Інший робив те ж саме, знов почав говорити про любов, писати вірші про кохання - але нічим не ділячись, - щоб володіти істотою іншого. Обидва хотіли отримати все безкоштовно, обидва хотіли отримувати, нічого не даючи, звідси конфлікт. Саме тому так звані закохані постійно сваряться. У цьому конфлікті та ж причина - обидва хочуть зробити іншого засобом. А душа іншого народжується як сам по собі смисл, а не як засіб. Кожна людина сама по собі ціль, і вона відчуває себе поневоленим, якщо хтось використовує її, наступає на нього, як ніби він - тільки щабель сходів.

Ми хочемо отримати щось від іншого, ми відчуваємо, що не повні без іншого, ми порожні і самотні без іншого, нам необхідно наповнити себе іншим. Секс - це експлуатація. Ось значення сексу: ми хочемо використовувати іншого як засіб. Чоловік використовує дружину, дружина використовує чоловіка. Вони використовують один одного в якості засобів. Тому виникає стільки гніву: ніхто не хоче бути засобом. Використовувати іншого заради себе - це хіть в процесі від початку до кінця. І тільки маленький момент - момент оргазму вводить наше єство в світ божественного, в світ блаженства. Тому людство любов сприймає, як процес сексу. Секс частина любові, Любов виростає із сексу. В сексі тільки момент оргазму дає нам відчуття блаженства, тоді, як в любові ці відчуття є майже постійними. Людина в стані любові здатна на більші можливості, як той автомобіль при наповненні бака якісним паливом.

Психічна енергія сексуальних утіх вводить нас у стан блаженства, любові і саме цей стан і слід нам прийняти на благо. Людина саме в такому стані найлегше перемагає всі явища темряви. Не забуваймо, що в такому стані лікування тіла відбувається дуже якісно. Люди особливо помічають таку потужну цілющість, бо почався процес виздоровлювання, очищення душі - це теж лікується душа. Наприклад, давайте прослідкуємо за таким явищем - коли ми закохані в людину протилежної статі. То в такому стані ми цю любов навіть неусвідомлено посилаємо в навколишнє середовище. З цього моменту ми можемо спостерігати, що у нас з'являються нові варіанти і пропозиції у проявленій любові від інших жінок чи чоловіків в залежності від того, якої статі ми є самі. Цей проявлений стан божественної любові

в нас і такий наш стан випромінює її, тим самим, вводячи в стан любові цих людей, які висловлюють свою вдячність в любові, як би провокуючи їх на такі дії, бо часто такі визнання неусвідомлені. Це не є випадковим, бо така якість любові є в них, просто ум у своїх вигодах не давав проявитися любові у всій красі.

Після закоханості, романтичної любові між людьми появляється секс. Навіть не після, а в результаті. Секс в більшості випадків - це найнижча форма любові, це коли ми просимо когось віддати все і нічого не даємо самі. Після сексу ми порожні і тут опиняємося в стані факту реалізації бажань ума, як закінченої дії, або... ми порожні і це є той момент, коли ми можемо наповнювати себе і партнера духовними якостями. Участь в любові - це вища форма любові - ми даємо все і нічого не просимо натомість. Лише на граничній піднесеності любові ми віддаємо все і нічого не просимо. Тоді ми робимо іншого любов'ю, а самі стаємо засобом. Ця ситуація дуже добре відображена в цих словах: *«Мені пощастило, бо я можу здатися. Живу я для тебе чи вмираю для тебе, я щасливий. Я буду щасливий в будь-якій ситуації, немає ніяких очікувань. Я вдячний, що ти приймаєш мою любов. Я дав, і ти не відкинула, цього достатньо для подяки»*. Благодаримо за ці слова, за ці відчуття, які є, були і будуть присутніми в нас з цього змісту.

Це цікаво: в сексі ми просимо і не отримуємо, в участі ми не просимо, але отримуємо. Це таємниця життя. Це парадокс життя. Очікуюча людина помирає, не відбувшись, а любляча людина завжди задоволена, в кожному мить задоволена. Тому що життя резонує - ми отримуємо те, що даємо. У цьому світі те, що ми отримуємо, не залежить ні від кого іншого, ми отримуємо в більшості випадків лише те, що даємо самі. Це стосується будь якої якості, кількості як в позитиві, так і в негативі. Якщо ми спробуємо знищити ворожнечу ворожнечею, то ми її не знищимо, але якщо ми відповідаємо любов'ю, вона вже знищена. Так відбувається в Природі, це вічний Бог, це древній, вічний Дух людини. Ніщо не буває по-іншому. Секс означає вимога любові, участь означає шанс пізнання любові. Любов знаходиться в проміжку, де віддають і приймають порівну. Ніхто не відчуває себе задоволеним сексом, а в участі роздаровування людина завжди задоволена. Любов знаходиться в проміжку до сексу і можливо після сексу і ось така обопільна участь, посередині. Є деяка радість, але зберігається і незадоволеність, тому що любов - це наполовину чиста участь, наполовину бажання. Любов складається з обох в рівних пропорціях - тому в ній стільки радості і стільки страждання.

На жаль, дев'ять відсотків людей не пізнають, не приймають, не дарують і не відчувають любові у всій повноті - вони періодично про неї згадують, як щось минуле. Зазвичай ці люди близькі і до духовної деградації. Тільки даючому вона і дається. Джерело і одержувач один і той же. Про дійсну участь не може бути й мови - це віддалена мрія, міраж. Досить велика частина із категорії пристрастних людей помирають в похоті. Яка їхня ілюзія? Їх ілюзія в тому, що вони виявляється любили ..., але хто говорить, що любить ... Подумаймо про це трохи: перш ніж шукати відповіді на запитання, чи отримуємо ми любов, то перш подивимось уважно - чи даємо ми її самі. Якщо ми не отримали її, то напевно, ми нічого не дали. Ми отримуємо тільки те, що дали, і не отримуємо того, чого не дали. Якщо ми не отримуємо, то знаємо, що ми і не давали, але якщо ми, отримали, то знаємо, що ми дали, можливо в іншій духовній якості і досить різноманітними способами: чи в думці, чи в слові, чи в дії.

Говорячи тут про секс, як частину нашого життя, як про елемент пізнання любові, то вивчаймо його усвідомлено, щоб уберегтися в діях від подальшого падіння у своїх зловживаннях сексуальною енергією. Саме те, як ми відносимося до використання сексуальної енергії, до нашого сексуального потенціалу, то цим і визначаємо наш подальший еволюційний духовний розвиток. Якщо ми навчимося розумно використовувати нашу сексуальну енергію, то цим ми усвідомлено виходимо із його тваринної складової і наближаємося до Божественного подіб'я в Людському обличчі. Знаємо, що наша творча мочь, наші творчі здібності і наше здоров'я напряму пов'язані з нашими вміннями управляти нашою сексуальною енергією.

Ми тут неодноразово наголошуємо, що енергію дає нам Бог чи те невидиме джерело, яке ми визначаємо під цим словом і тому ми утверджуємося в думці, що ця енергія є невичерпною. І це дійсно так. Але тут ми маємо знати, що для цього теж потрібні пізнання, як її приймати. Якщо ми цього не вміємо, то ми не зможемо приймати в себе, в свій життєвий простір цю Божественну енергію. Саме через грязноту нашої діяльності, через наші непристойні дії в нас не може надходити енергія. Такий стан речей не дає нам бачити, відчувати духовні якості в інших і в собі. В такому випадку ми у всьому бачимо погане, завжди незадоволені... і це є причиною того, що і людство не може бачити і відчувати прояви Божественних енергій (Бога, його Чудес), аж до можливостей реального переміщення в іншій реальності Всесвіту, де ми реально можемо бачити, відчувати ті факти і події, які ми бачили і відчували

в минулих життях чи в так званому майбутньому. Час в Бога не обмірний, тому чистота людини дозволяє бачити різні періоди подорожі Душі в життях.

Наша байдужість, наші незнання про необхідність в бережному витрачанні енергії, і в тому числі сексуальної, досить суттєво впливають на наш стан здоров'я, на наші можливості духовні, біологічні, психічні і матеріальні в досить різних проявах і на різних періодах нашого життя.

Сексуальна культура має бути частиною загальної культури людства. Ми розуміємо, що тут не можливий одинаковий еталон сексуальної поведінки із-за різності рівнів духовного еволюційного розвитку кожної істоти, тому ми часто чуємо про зниження рівня цієї культурної спадщини і це перш за все є свідченням такого стану самого говоруна, а так як це є поширеними проявами в побуті, в державній поведінці – в її ідеології, в її засобах поширення..., то і нам тепер слід задуматися і устремлятися до стягання духовних якостей для урівноваження цих суспільних відхилень. Помічним у цьому є наше внутрішнє усвідомлення в розумінні суспільних і біологічних спокус. Бажано цю дорогоцінну сексуальну енергію витрачати не на бездумне отримання тілесних задоволень і ублажіння ілюзій ума, а в ідеальному розумінні застосовувати тільки для зачаття дітей, чи від стану пізнання Любові. Тому ми маємо навести порядок в своїх умах, зрозуміти безглуздість його ілюзій в досягненні чогось зверх задовольняючого, а знаймо, що такими бажаннями ума і тіла ми такою ж енергією насичуємо оточуючий простір і цим шкодимо самому найближчому середовищу – подружжю, дітям, їх життєвим установкам і найперш їх духовності. Наведемо такий приклад, який є не випадковим, а повчальним у баченні нашого неправильного відношення до сексу: коли ми, наприклад, бажаємо і займаємося сексом з іншими жінками, чоловіками, то через певний час відповідно ці прояви бажань і дій ми бачимо в невістках чи зятях, вносячи в духовність дітей в їх ества страждання, які притягують інші негативні енергії в проблемах, злоби, обид. Сім'я відчувала наші нерозумні дії до появи невісток і зятів, а потім стала ще їх і спостерігати. Так наші дії, можна так сказати, заражують негативом життєвий простір трьох поколінь. Чи правильно ми діємо, чи ні, то ми це бачимо в своєму житті при наявності проблем, біди і горя при відсутності радості в житті – про це ви тепер можете визначатися кожен в окремість. Бажаємо всім розважливості і розуму!

Секс - це нижча ступінь енергії любові, але досить активна. Чому це відбувається? Ми не хочемо рухатися вище, але і боїмося падати нижче. Для любові не дозріли і чіпляємося за знайомий секс. Все просто в цьому пристрасному житті. Був сексуальний голод, і він задоволений, точно так же, як насичений шлунок не хоче дивитися на їжу. Коли бажання задоволено, інтерес до дружини чи чоловіка пропадає. Коли ми знову порожні, інтерес повертається. Коли для щастя є причина, воно буде миттєвим, і незабаром ми знову будемо страждати. Любов відсутня, але є чудовий секс. Чоловік щасливий, тому що дружина виконує його бажання, всередині він буде нещасний, тому що дружина стає господарем. Господар той, хто тримає в руках причину цього надуманого щастя. Коли є причина, то ми не господар свого щастя. Бо коли дружина захоче зробити чоловіка нещасним, то вона не буде виконувати його бажання і тоді він буде сумний. Тому причина його щастя також завжди буде і причиною його нещастя. Коли є причина, є і залежність. Ніяк неможливо зрушити з цієї першої сходинки. Его знає, воно зробило аналітичний облік і зважило усе за і проти. Більшість людей застряє на ній. Може бути, це перша сходинка, але все ж це любов. Знаємо і іншу сторону цього умовного зростання, тому що багато людей зробили і цю помилку. І помилка в тому, що не можна зупинитися на сходинці сексу, є два шляхи – рухатися вгору чи зійти з цієї сходової дистанції: це, або вирости з сексу в любов, чи усвідомленою безшлюбністю і теж шукати шляхи ввійти в енергію любові. Однак перший шлях є більш життєвим і життєдайним, хоча більш тривалим. Ми можемо взагалі кинути сходи пізнання любові - саме це ми називаємо деградацією душі проявленої в деградації суспільній і тілесній чи свідомим втіканням в монастир.

Не відкидаймо сходи, навіть ненавмисно. Однак і не прив'язуємося до сексу. Бо сама нехороша і сильна прив'язка людини є прив'язка умом. Бути не прив'язаним значить, що людина піднялася над прихильністю. У чому сенс любові? - В тому, щоб піднятися над сексом. Є змагання в бажаннях, в любові змагання немає. Коли ми починаємо підніматися в любові, то нашу увагу повертає не буденне. Сходинки ті ж самі і ми піднімаємося сходами тієї ж драбини. По тих же самих сходинках інші йдуть вниз, але сходинки одні і ті ж. Це теж можливо. Маленька дитина зможе прочитати вірш тільки по буквах, і таким чином краса буде втрачена, тому що краса поезії в її цілісності. Коли ми дивимося на світ з позиції ума, то бачимо світобудову по частинах, по шматках. Мислити - значить аналізувати, розбивати на частини. Саме це робить наука. Душа пізнається не в аналізі думок, але в досвіді любові. Якщо ми любимо, то знаємо, що ця людина - не тільки тіло, а перш за все щось інше. Ось критерій того, чи дійсно ми любимо. Якщо ми бачимо тільки тіло коханої, коханого, сина, дружини чи друга, то однозначно ми не любимо. Той, хто пізнав любов, то зрозумів, що любов - це не тільки тіло; любов

безмежна, безмежно більше тіла. Тіло це тільки миттєве явище; те, що всередині, - вічне, безсмертне. Те, що всередині, це сама суть нашого ества. Це кульмінація свідомості. Але, щоб побачити це, необхідні зовнішні і внутрішні очі, що бачать все ціле. Любов є внутрішнім для нашого тіла, як би ядром, але любов створює простір, який безмежно проникає за межі тіла. Любов бачить ціле - це погляд з висоти пташиного польоту. Точно так же, якщо птах летить в небі і дивиться вниз, він бачить все в усій повноті. Йдучи по дорозі, ми бачимо одне дерево, друге дерево, третє дерево, четверте дерево: ми поділяємо. Летить в небі птах бачить всі дерева в одну мить. Любов дає такий підхід. Ми немов птах, що летить в небі, який з висоти свого польоту бачить життя у всій його цілісності, по всій її довжині. Це переживання Божественного.

Людина, яка знає, знає цілісність існування. Людина, яка знає тільки частини, не може вийти за межі світу. Хоча всі частини належать цілому, це ціле більше, ніж просто повна сума частин. Однак знаємо, то всі частини належать одному цілому, а й саме ціле є більшим за поєднанні всіх своїх частин. Ціле можна побачити по частинах, але воно на цьому не закінчується. Воно всередині частин, але у частин є обмеження. Ціле необмежене, об'єднуюче і в єдності. Наприклад, ми бачимо небо над своїм двором: безсумнівно, небо є, але шматочок його над нашим двором - це ще не все небо. Те, що ми бачимо над двором, теж небо, але небо існує і за межами двору. Те, що всередині нашого тіла, не все Божественне, хоча і ціле і не все небо, - хоча це теж божественне. Душа - це небо, тіло, ум, дії - це теж небо, яке обрамлене двором. Душа частина нашого ества, душа це і духовний простір нашого ества, душа - це і можливість бачення з позицій Сушого.

Вселенський Дух - це коли стіни двору зруйновані і більше не існують. Двоїстість є не-любов, цілісність є любов. Справа в тому, як дивитися на ціле. Щоб дивитися на ціле, нам слід піднятися вище. У стані любові не ходять по землі; вони літають в небі! Щоб дізнатися ціле, нам необхідно відкинути цю звичку - дробити на частини. Пізнання стану недумання є любовь. В нас не залишається ніяких думок. Коли ми глибоко в любові, думок стає менше. Іноді ми сидимо поруч з коханою і відчуваємо, що нас оточує мовчання. Ми стаємо тихими, ніби не залишилося нічого, про що можна говорити. Або - необхідно стільки сказати, але як це сказати? - Це важко вкласти в слова. Здається, що вкласти це в слова було б брехнею. Слова не можуть висловити те, що починає рости, кристалізується всередині. Тому якщо дві людини разом сидять в мовчанні, знай, що вони в глибокій любові. Або, якщо дві людини люблять один одного, то ми побачимо, що вони в глибокому мовчанні. Закохані стають мовчазними. І, якщо ми навчимося мистецтву бути мовчазним, тоді ми можемо бути закоханим. Тоді, якщо ми сидимо в мовчанні поряд з кимось, то до нас швидше приходить любов - ми вже як би з'єднані любов'ю. Як дівчатка, так і хлопчики чомусь закохуються в мовчазних, а не в балакунів. Говорун хороший на пікніку, але не для любові чи життя.

Якщо ми сидимо в мовчанні під деревом, то ми будемо в співпричетності до дерева. Якщо ми сидимо в мовчанні біля річки, то ми будемо в гармонії з річкою, а якщо ми сидимо і мовчки дивимося на зірки в небі, то раптово відчуємо, що з'єднані з зірками - ми відчуваємо їх близькість. Розкрилися якісь невидимі двері, якась завіса зірвана красою, аурою мовчання, можливістю душевного єднання.

Любов бачить ціле. Щоб бачити ціле, то слід підходити до нього в мовчанні, тому що тільки в мовчанні нас приймають в ціле. Краще висловитися ось так: якщо ми хочемо знати Божественне, то нам доведеться бути як Божественне. У любові людина стає Божественною. Тільки в любові зберігається Божественне - всередині і зовні, зверху і знизу - у всіх напрямках. Тоді хвилі зникають, і залишається лише океан. Ті, у кого в житті немає любові чи інших духовних якостей, живуть в світі матерії. Вони сходять з ума через гроші, владу, престиж, успіх, амбіції і тисячі інших видів божевілля - і все ж в їхніх життях немає любові. І через це починає з'являтися все це безумство - суєта суєт. Коли любові немає, ми порожні, і цю порожнечу слід заповнити любов'ю і вмючи, а ми стараємося в суєті заповнити тим чи іншим сміттям. Інакше ми не зможемо жити, інакше життя стане неможливим. На несвідомому рівні ми бажаємо померти і маючи незрозумілу тривогу, страх, то ми ховаємося від них з головою в роботу. Якщо в житті виникає глибока самотність, життя починає згасати. Якщо немає любові, є самотність. Цю самотність можна наповнити тисячею способів. Те, що ми називаємо світом, спрагою світу - що це таке? Це спосіб заповнити цю порожнечу. Чи можемо заповнити її, заробляючи гроші. Перекладати гроші, сортувати монети стає для таких людей єдиною солодкою музикою: тримати в руках гроші, дертися на більш важливі посади здається їм їх єдиним задоволенням. Не досягнувши любові, ми не можемо посунути до Божественного. Але ж всі прямо чи побічно бачать в Божественному своє покликання. І знаємо, що любов є першим пріоритетом у нашому житті. Навіть якщо з'являється секс, то він необхідний, як частина любові. У житті навіть у фізичному зв'язку з кимось вона має бути тільки

відображенням зв'язку наших душ перед самим сексом, не менше. Секс топить любов, але і саму любов рятує секс. Якщо є зв'язок душ, то навіть фізичний зв'язок стає священним - вона слідує за нами як тінь. Якщо фізичний зв'язок - це все також є в нашому житті, а зв'язок душі - це тільки тінь фізичних відносин, то такий зв'язок є наслідком ума і стає фальшивим. Душа закривається бажаннями ума і теж стає брудною умом і святотатственною. Знаємо, як важливий напрямок.

Продовжуємо пізнавати себе глибше. Усвідомлено розглядаємо свої власні ситуації і лише тоді нам відкриваються внутрішні очі. Звичайно, якщо ми запропонуємо свою любов, то буде і можливість бути відкинутим у невмінні дарувати чи від невміння прийняти іншою стороною. Інший вільний. Якщо ми хочемо любити, інший не зобов'язаний любити нас. Ми простягаємо руку знайомства, дружби, але інший не зобов'язаний відповідати на нашу дружбу. Ми можемо йому не сподобатися. Таке часто буває. За цим ховається велике его, тому що ніхто не думає, що гідний любові. Тому коли хтось нас любить, то ми говоримо: «Напевно, той, хто мене любить, нікчемність. Бо ми не гідні слухати такі слова і приймати любов». Ми навіть не усвідомлюємо своєї гідності. Століттями нас вчать подвійності, брехні, самоосуду. Вони як іржа залізо руйнують наші почуття, руйнують основу довіри. Всередині ми відчуваємо таке засудження до себе, ми так переконані, що не вартуємо любові, що кожен, хто нас любить, здається божевільним. І це самоприниження свого ества в оціночній подвійності поширюється на інших. Підкреслюючи в розмові, що чоловік-дружина були чи є вірні, то це пряма ознака, що говорячий не дуже вірить цьому. І взагалі, кажучи, що чоловік-дружина нам вірні, то цим ми видаємо свої підозри. Це відгомін сумнівів. Тому що вірність не знає сумнівів і не думає про вірність. Якщо це справжня вірність, ми про неї не знаємо, то і говорити нема про що. Інакше десь зсередини нас підгризає хробак сумніву від ума.

Ми кажучи про любов, то всякий раз ховаємо в ній отруту. Говорячи про Бога, ми страшенно ненавидимо і засуджуємо інші релігійні традиції - хіба це любов, хіба ця людина знаходиться в стані любові? Вона дуже далеко від Любові. Говорячи про любов до Батьківщини, і ховаємо в ній глибоку хворобу націоналізму і хворобу ненависті до інших народів. Говорячи про любов до сім'ї, а за цим криється ненависть до інших сімей. Ми об'єднуємося в сім'ю, тому що важко боротися з іншими сім'ями в одиночку. Знімаємо цей ярлик - «люблю» і поглянемо, що ж приховано в ньому: ненависть, роздратування, заздрість, ревності, самолюбство, спрага панувати, руйнувати. Чи мовчимо. Любов, як і Бог безмовний в тому розумінні безмовності нашої суспільної мови. Його мова підказок, споглядань, сприйняття і відчуттів. Тому що любов не може бути виявленою дією: до неї не можна прикладати зусилля, любов не можна створити. Можна бути любов'ю, як станом, але любити не можна, бо це вже дієвий стан мимовільного поширення в навколишнє середовище.

Іноді доводиться бачити, що люди, які відмовляються від світу - закоренілі егоїсти. Їх відмова від світу - насправді невдача їхнього кохання. Таку їхню любов спіткала невдача. Вони думають, що нещасливі через інших. Чоловік залишає дружину і відправляється в монастир. Він думає, що його затруднення і нещастя через дружину. Справа зовсім не в ній. Його проблеми і нещастя від того, що він не перебуває в стані любові. У стані любові ніхто не зможе створювати для нас страждань. Це неможливо. Любов не сексуальні чи інші якісь відносини, це стан нашого ества як цілісності. І як би ми її не визначали, то все ж можна сказати, що любов нам невідома в своїй всеохопленості. Так, вона закладена в нас як проект, але проект ще слід реалізовувати. Ось у чому питання. Однак любов нам відома в усвідомленні і невідома від непізнання.

Любов – це відчуття, це є стан душі і то такий, що і душа знає, і тіло відчуває, і ум дає команду тілу нашим органам поводитись так, чи інакше. Це відчуття не підвладне тілу, хоча проявляється через тіло – це є божественне почуття. Бог – це любов і щоб він був з нами, то ми маємо вчитись з ним поводитись, леліяти, ділитись, передавати, віддавати, отримувати, оберігати. Тобто, думати, говорити, діяти, відчувати, як сам бог. Це щось нове, невідоме.

«Запитали мудреця:

- Що важливіше: любити чи бути любимим?*
- Що для птаха важливіше – ліве крило, чи праве?»*

Тому то, коли ми закохуємось, пізнаємо любов, тоді може одночасно зародитися страх, невизначеність, хвилювання, сумніви, напруження ..., а чи правильний ми робимо крок, що впустили ці відчуття в себе, в своє серце і тіло, і чи маємо право думати так, розповідати комусь? Будьмо спокійні. Ми знаємо, що в нас є любов, що в нас є і страх. Зразу ж шукаймо, що породило відчуття любові і що

породило відчуття страху. Ви побачите і будете знати – чи це нікчемне бачення, чи фальшиве і зупиниться. Бо подальші дії у створеній сім'ї в пошуках, оцінці будуть нарощувати великий комок, який може скалічити нас і когось – сім'ї не буде. Зупинімся, заспокоймось. Чи цей чоловік створений для нас, або ця жінка саме є тією, яка прийме цю любов, і чи вона має таке ж почуття до нас. Ми не знаємо. Це ризик, бо питаємо себе, чи це буде на все життя для тіла, чи це певна корислива маніпуляція відчуттями через певні рецептори тіла. Не знаємо. Чого? Бо не довіряємо.

Довіряймо людям і вони відповідатимуть тим же. Навіть якщо ми цей обман бачимо зразу, чи відчуваємо потім, то тим більше ми маємо доступ до Божих скарбничок. Довіра родиться до всього оточуючого, до Бога і якраз через відчуття, що нас щось тягне, притягує ніби магніт металеві стружки. Спочатку, поки далеко, він притягує одну-дві стружки, а коли ми наближаємось, то це подібне на водяний потік, що прорвав греблю і вирвався на свободу. Саме довіра зближує людей і все суще. Можливо хтось по іншому відчув свої відчуття і може по іншому описати, але цінна сама суть довіри. Довіряймо Творцю. Бо ніхто і ніщо не може знищити нашу душу, а тому радуймось кожному подарованому нам дню.

Любов – це щастя, це радість життя, коли ці відчуття з нами, поруч з нами, в нас. Коли вони є на певному проміжку часу, то всеодно ми пізнали ці відчуття і зберігаємо, чи хочемо забути до кінця біологічного життя, або на смертному одрі згадати свої світлі відчуття, та ще й такі, коли вони обоюдні (обоє в одне) – в цей момент нас відвідав не президент, а саме божество.

У своїй страсті після шлюбу вже буває нас не цікавить колір очей, конфігурація тіла, кучерявий чуб ... Ми перестаємо дивитися одне на одного після притухання (мають неприємний запах) почуттів. Захотілось кращого, то трудимось, а не будьмо трутнями. Вчимось дивитись. Любов була і є прекрасним явищем і не залежить від віку. Вона, як троянда, що розцвіла, як граціозність півня, як спів солов'я, як безхмарне нічне тасмнічне небо. Ось з такими характеристиками ми її і носимо в собі до смерті. Вчимося помічати красиве в тілі, в діях, в словах свого попутника життя. Не стримуймо себе. Немає підстав, бо саме цінне залишиться – це життя. Як є життя, то народяться і відчуття. Тільки зберігайте духовні якості і ця духовна якість – любов, завітає до нас.

«Мені теж говорили, що Щастя має бути прекрасним. І з цими словами воно дістало з лахміття дзеркало. Щастя глянуло на своє відображення і заплакало. Любов підсіла до нього і ніжно обняла рукою.

- Що зробили з нами ці злі люди і доля? - схлипнуло Щастя.

- Нічого, - сказала Любов, - Якщо ми будемо разом і станемо турбуватися одна про одну, то скоро станемо молодими і прекрасними.

І ось під Тим розкладистим деревом Любов і Щастя склали свій договір, що ніколи не розлучаться. З тих пір, якщо із чийогось життя йде Любов, то разом і йде Щастя – в окремоті вони не бувають. А люди до цих пір не можуть зрозуміти цього».

Сам факт одруження є стартом певних відносин. Але в більшості випадків із закінченням медового місяця, чи з часу появи першої дитинки, ці почуття (ми так думаємо, думка є плодом ума, а любов народжується в серці, в душі і приходить сама) починають розтавати, як лід на сонці. Тільки й того, що залишається чистенька грайлива на сонці водяна краплина, чи грязна калюжа. Любов залишилася в серці, бо ми її знали і пізнали, і збережемо, можливо не показуючи нікому більше, але той, хто пізнав не забуває. Це був іспит для тіла і його ума і саме вони в основному займалися пошуком любові (їм стало відоме почуття: тіло отримало задоволення, а ум відчуття радості). Так от – тіло з умом і залишило від своїх відчуттів і задоволень грязну калюжу. Дякуємо Небу, що ми пізнали любов. Не добре тому, хто не відчув її і не побачив. Ми вже знаємо яку велетенську силу має ця якість нашого ества. Не дарма говорять: «...гори повертає».

Основна маса людей з метою збереження (це дія ума через думку) почуття бере гарантії в держави через закон, в церкві через таїну, що буцімто вони заховують і збережуть ці відчуття у сейфі, чи в церкві. Це вже є ознака недовіри, чи є ознакою відсутності відчуттів любові, бо пливемо по життю по інерції – до якого берега прибило, то до того і причепилось. Це є початок смерті любові. Ми стаємо невірниками, рабами зобов'язань перед сім'єю, перед суспільством, перед релігійною традицією, бо любов ми не можемо зробити рабом – вона невловима, її не купиш, не доженеш, не вивчиш, не догукаєшся. Може її немає, а може не було і є. Можливо вона скороминуша, не постійна. Вона може накрити нас з головою, торкнутись краєм крила, або і зовсім рядом пролетіти, чи десь мелькнути на горизонті. Можливо ми можемо прожити все життя і не відчутти, що вона є. Але давайте кожен відповімо самі собі – чи були моменти в житті, якими ми були задоволені – однозначно, що були, то це моменти відчуття щастя. Щастя без любові не ходить. Можливо, ми в стані щастя не вживаємо слово «любов», але це якразв щасті людина відчуває себе в такому стані, в стані любові – хочеться всіх поцілувати,

хочеться всім сказати добре слово, бо в такому стані і до нас так ставляться. Тобто, ми всі є носіями цього прекрасного відчуття щастя і любові.

Кожен по своєму її бачить, по своєму відчуває і в різні періоди бачимо нові і новіші її ізумрудні грані. У дитинстві ми на певні речі дивимось так і розуміємо їх призначення своїм розумінням, а через певний час змінюємо думку, бачення, розуміння тієї ж речі. Така ж різна і непередбачувана примхлива любов. Коли її хочемо, чи бажаємо своїм розумінням, то її не видно навіть на горизонті, а коли прийшла, то ми страхаємось. Тоді появляються гнівліві емоції, слова, злі дії і ми забуваємо бачене, відчуте прекрасне. Гнів і зло бере верх. Любов нас покинула, але це є тільки наше почуття і тільки наше: і такі думки, слова і дії є тільки наші. Якщо наші, то ми самі і маємо займатися ними і ми можемо пізнати природу того, де і куди ці відчуття ділися з нашого життя. Вчимося брати на себе відповідальність і не перекладати цей гнів, відповідальність на об'єкт почуття (самі на себе, чи на особу протилежної статі). Це вже може бути початком війни думок, слів і вчинків. Це спалення життєвої енергії. Не воюймо, бережімо енергію, спрямовуймо її на дружбу, на підтримку дітям, тоді це почуття любові буде постійно з нами у спогадах прекрасних миттєвостей відчуттів, як весни життя - бурлящого грайливого джерела. Можливо ці спогади є тією іскринкою, що подихом повітря при допомозі інших духовних якостей знову зможе наша любов запалахкотіти гарячим полум'ям і щоб знову погаснути. Ми вже готові до такого повороту долі. Не будемо прикипати до негативних наслідків, то і матимемо бодрість духу, будемо підніматись і підніматись - чого і чекає від нас душа наша. Природа любові у її вічності - кругом і тут. Просто наш прагматичний ум, або страх робить стіну між душею і нашим єством. Зрозуміли?, то робимо знову кроки для пошуків тих, хто погукає наші почуття: діти, однолітки і т.д. Бажаймо всім любові і вона випурхне з душі нашої перед очі, запульсує в серці. Удачі всім у пошуках.

«Жінка вийшла зі свого будинку і побачила біля хвіртки трьох стариків з довгими білими бородами. Вона не впізнала їх, але сказала:

- Мабуть я не знайома з вами, але ви мабуть голодні. Будь ласка, проходите в будинок і поїжте.

- А чоловік дома? – спитали вони.

- Ні, - відповіла вона, - його немає.

- Тоді ми не можемо увійти, - відповіли вони.

Ввечері, коли чоловік повернувся додому, то вона розповіла йому про сьогоднішню зустріч.

- Иди і скажи їм, що я дома і запроси їх в дім! – сказав чоловік.

Жінка вийшла і запросила стариків.

- Ми не можемо пройти в будинок разом, - відповіли вони.

- Чого це? – здивувалась жінка.

Один зі старців пояснив:

- Його звати Багатство, а ось того – Удача, а мене звати Любов. А зараз сходи до чоловіка і поговори з ним – кого із нас ви хочете бачити у своєму домі.

Жінка пішла і все розповіла чоловікові. Чоловік був дуже радий.

- Як добре! – сказав він, - Якщо вже робити вибір, то давай запросимо Багатство. Хай увійде в наш будинок і заповнить його багатством!

Але дружина заперечила:

- Давай запросимо Удачу.

А дочка, яка до цього сиділа в кутку кімнати, підійшла зі своєю пропозицією:

- Може нам краще запросити Любов? Тоді в нашому домі поселиться любов.

На цьому і порішили. Жінка вийшла і запитала їх, хто з них Любов?

- Заходь в будинок і будь нашим гостем.

Старик, якого звати Любов направився до будинку, але і двоє інших пішли за ним. Здивована жінка запитала цих двох, чого ж вони йдуть, коли запрошена була тільки Любов.

Старики відповіли:

- Якщо б ви запросили Багатство, чи Удачу, то двоє інших залишилися б на вулиці, але ви запросили Любов, то куди вона входить, то туди і ми входимо за нею. Там де є Любов, там завжди є Багатство і Удача!»

Сьогодні в суспільстві створено матеріальні і інформаційні умови, коли симпатія, дружба, спільний інтерес при участі ума створюють умови для шлюбу. І саме в таких парах молодих людей іскра любові жевріє, чи можливо деколи в декого спалахує періодично протягом життя, але це не є раптовий спалах, це не є бездумні кроки, заради яких ми ризикуємо, деколи робимо глупі діла, говоримо непотрібні образливі слова близьким людям із-за їх незгоди і оточуючим, що осуджують нас, бо в них еталони поведінки в суспільстві вже викарбувані, перевірені життям, чи зовсім їм не відомі, але через свій страх втратити товариша і осуджуємо. Хоча це тяж тільки думки, бо ми не знаємо, чи це всеохоплююче

почуття, чи це його частина. Не можна обміряти його розміри, не можна надивитись, не можна надихатись, не можна насмакуватись ним.

Пізнавши ейфорію почуття любові, ми можемо осліпнути, втратити слух, позбутися апетиту, загубити життєві орієнтири. Такий стан людини, яка пізнала любов. Це людина, яка йшла по життю і впала від щастя, чи злетіла в небеса. Деколи ці еталони падіння ми бачимо в кіно, в житті – це сюжет падіння на коліна, як вираження діями своїх почуттів. На шляху опускання, чи падіння в більшості випадків ми зупиняємось на тілесному розумінні, чи тілесних проявах любові, на тілесних проміжностях, хоча в такому розумінні вона і там не затримується навіть на 24 години.

Такі бажання тілесних втіх можуть залишатись. Вони більш постійні, але саме вони не є нашим духовним надбанням на відміну від любові, а є показником нашої фізичної сили, гормонів, способу життя ... А любов – це щось таке, що є, було і немає. Це досить нетривке відчуття, але ця якість є постійною в нашому естві, як стан. Якби тіло його могло втримати, то ми б віднесли відчуття до категорії фізіології людини. І те, що ми буцімто скріплюємо відчуття любові, чи тілесних бажань в церкві, чи в державних органах є обманом самих себе. Любов це є стан душі і тіла, але саме відчуття вводять нас в такий стан. Бути в стані любові, бути щасливим на все життя.

Ми знаємо, що реєстрацією шлюбу у такий спосіб нас обмежують інші своїми узами вірності. Вірність – це служба. Хто кому служить? Але ж душі рівні і любов є якість душі. То хто тоді раб? – тіло, страсть, ум. То рано, чи пізно ми констатуємо, що любові вже немає, а ми словами повторюємо, що є і говоримо про це іншим. В такій ситуації ми вже не можемо жити одне без одного – це входить в звичку, бо обидві сторони постійно, чи періодично задоволені одне одним у спільному веденні господарства, у спільній сімейній колективній ідилії, у двохсторонньому договорі: я тобі те, а ти мені се.

Бо чого ж тоді ми говоримо, що відчуваємо: «ти мене не любиш». Так, це правда. Зникає відчуття любові в одного, то зникає вона і в іншого, але ми продовжуємо чіплятись по інерції, по звичаєвих суспільних правилах, по суспільному статусу до цього слова, бо відчуттів вже немає. Велике щастя людини, коли крило любові торкнулось її і дякуємо тим до кого її ми мали. Не ставаймо ворогами. Любов зникла і все. Ні. Вона в нас є постійно, поки є життя. Вона може повернутися до нас іншою стороною – гнівом. Такий гнів породила наша спільна любов. Поодиноці, чи спільно пошукаймо причини гніву, розгребемо його і знову засяє наша прекрасна любов. Вона легенька, як вітерець весни. Гнів важкий. Ми можемо його довго носити, доки не поруйнує душу і тіло. А буває, що ми не забули гніву і зустріли нові відчуття. В нас вони теж появились. То чим скоріше позбудьмось старого гніву. Нікого не винуватимо, у всіх просимо пробачення за наш виплеск негативної енергії добрим знайомим, друзям і просто бажаймо всім щастя і любові – гнів зникне, бо побачите, що він зародився з малесенької дрібниці одного дня, однієї миті. А жити хочеться, а жити ще довго і не варто за однієї миті кидати все життя коту під хвіст. Заспіваймо: «... я люблю тебе жжизнь, я жжизнь хочу ... Я люблю тебе жжизнь».

Сюди хочеться вставити житейську повчальну притчу:

«- Я хочу розлучитись з чоловіком, - сказала вона, - і я хочу зробити йому як можна болячіше.

- В такому випадку, - порадив їй психолог, - почніть робити йому компліменти. Коли він відчує що ви йому необхідні і вирішить, що ви його любите, то саме тоді подавайте на розірвання шлюбу. Так ви зробите йому дуже боляче.

Через деякий час жінка знову прийшла до психолога і повідомила, що виконувала всі його вказівки.

- Прекрасно! – відповів психолог. – Пора подавати на розлучення.

- Яке розірвання шлюбу? – сказала жінка. - Ніколи! Я люблю його». Гері Чепмен.

Марна справа важити якісь заслуги, якісь пожертви – то все пройдений етап. Зберігаймо чисто дружбу, але не ставаймо ворогами. Та ще й тоді коли є спільні діти. Діти не винуваті. Вони до нас таких ворогів не просилися. Вони зачаті нами в стані любові, чи дружби для всього нашого життя, то залишмо дітям ті відчуття з якими ми їх зачинили. Це стосується обох сторін. Є спочатку гнів між собою, то не скеровуйте його на дітей. Якщо відчуттів немає, то словами, дітьми, грошима нікого не втримаємо. Несімо свій хрест, але пам'ятайте, якщо ми зуміємо позбутись гніву, то життя відродиться щастям. Перевіряємо і згадуємо ці слова, але не колишні відчуття, не минулий гнів. Це є нам життєва підказка того, що ми цього були на той час за станом душі достойні. Тому то, коли ми створюємо сім'ю, то поміркуймо, чи це з відчуття любові, чи це від душі, чи від матеріального, чи від тілесного вони в нас є на цей час, то будьмо свідомі, що такого ми і отримаємо потім. Особливо хочеться наголосити – розходьтесь з миром, зберігайте дружні відносини між собою і дітьми. Як показує практика, то часто густо, ми взявши на себе хрест шлюбу, то і несімо його до кінця днів своїх. Важко – чоловік п'яниця, сімейний дебошир, в жінки сухе серце ..., то будьмо свідомі, що саме так ми спаровані на певний період для розуміння істини, для духовного росту кожним. Час розсудить, Бог відкриє очі на себе і на супутника... Коли ми свій хрест не виносимо до кінця, то цим змушуємо своїх дітей доносити наші

хрести, наші помилки. Їх досить добре видно по дітях – як склалася їх доля. Це спрацьовує поведінкове виховання. Діти всмоктали в себе нашу поведінку всією чистотою, довірою і любов'ю своєю.

Не виніс хрест чоловік, то такий спосіб життя буде нести дочка; не винесла жінка, то цим буде потерпати син від невістки. Природа несення такого способу життя в дітей полягає в тому, що ми своїм способом життя так їх навчили. Внутрішньо їх душа страждає, бо в неї, можливо, інше бачення свого покликання в цьому тілі, а зовні ми спостерігаємо негаразди в їх житті. Вони звикли і усвоїли такий спосіб життя від батьків, від суспільства, а іншого невідомого вже бояться шукати і бояться робити спроби до пошуку ведення іншого способу життя (сімейних відносин) ніж в батьків. Це є ознакою того, що в цих сім'ях (батьківських) переважає ум з його очікуваними мріями, з його минулими страхами. Однак вони зуміли побудувати стіну між собою і душею, щоб душа не мішала управляти тілом, думкою, словами в реалізації своїх бажань, в реалізації своїх ідей. Бо, якщо хоч трошки душа має вплив на наше єство, то ми відчуваємо деколи, що ми не в змозі реалізувати свої бажання, чи ідеї. Народжується сумнів, а потім народжується душевний неспокій від неможливості реалізації задуманого і сумнів у потрібності такої реалізації. Час потім це підтверджує. Однак в дітей є великий шанс прислухатися до душі – і це єдиний спосіб творити свою сім'ю, своє життя в злагоді і в щасті. Тому велике прохання – шукайте собі пару по душі і для душі, то Сухий буде вам у поміч. Буде Любов, то буде Богатство і Удача.

Не страсть керує життєдіяльністю тіла, хоча це сильна енергія і одна із всесильних енергій, але на інше тіло вона не впливає. Така енергія в житті є небезпечною для нашого єства і для оточуючих і, можливо, ця душа після смерті попаде в таке тіло, яке зможе реалізувати такі бажання. Це, зазвичай, тіло собаки. Не дарма про такі риси характеру таких людей ходять на слуху такі порівняння з собаками. Вчені підтверджують, що саме в собак ця енергія є неконтрольованою і вираженою найбільше. А душею страсть тим паче не може управляти.

Стан душі в любові знаходить подібну собі душу. Коли ум говорить і говорять батьки про утворення сім'ї, то спитаймо душі – чи вона готова, чи вона дозріла до стану відчуттів любові ...? – і тоді займаємось пошуками собі подібних. А якщо до шлюбу привела страсть, то скоро вуха, очі, шлунок і інші негаразди стають війнами у разі невиконання вимог страсті. Страсть стає генералом без солдатів - помічників. Один у полі не воїн. Страсть стає борцем, а не добротворцем. Не слід затівати боротьбу з жагою міжстатевих втіх і визнавати в ній, як негативну дію аж до застосування аскез. Тільки вхід в позитивний якісний стан на перших порах може віднайти улюблену творчу діяльність. Дехто застосовує важку фізичну працю. В обох випадках така діяльність знижує потяг до міжстатевих втіх. Цю міжстатеву страсть неможливо просто зупинити і навіть це є безрезультатною небезпечною боротьбою з нею, яка може вирости в ненависть і привести до смерті, через відречення від життя. Добре, коли ми зрозуміємо її силу і міняємо енергію фізіологічну на енергію творчої діяльності, яка б поглинула нас з головою, як часто говориться. Фізіологічною енергією ми можемо керувати, але коли секс увійде в ум, то це вкрай небезпечно. Такий секс періодично задовольнятиме фізіологію тіла, але амбітні надумані бажання, хизування, чи як результат помсти, що є пагубним для тіла і для душі.

Будь яка хіть робить людину рабом. Вона паралізує творчу свободу, вона ненаситна. Вона не є духовною якістю і людина стає падшою духом, твариною з її тваринними і соціально нездоровими бажаннями. Це вже є хвороба. Її слід лікувати. Бережемо те, що ми пізнали, але страсть, чи шлюб не мають стати позитивним ярмом. Може любов постукає у наші серця, а якщо і в інше? То не майте страху любити, творити добро і красоту. Любіть і будете любимими.

Не бійтесь осуду, бо осуд – це те, що хтось хоче робити те саме, але боїться. Чи це не так? Звісно не так. Це наша душа попереджає наше єство осудженнями посторонніх, це нас так напружує наше єство через його страхи, від тієї болі гніву, злоби, які закрили наші відчуття любові. Тепер ми говоримо про любов, як про духовну якість і тільки так потрібно її розуміти. Якщо душа згодна на створення сім'ї, чи готова до інтимних відносин, то це най буде її рішення. Бо рішення тілесне, чи рішення ума мінливі. Це потрібно знати. Шлюб є мирською соціальною дією. Не порівнюймо ці два слова і те, що стоїть за ними. Добре коли шлюб виріс з любові і не досить добре, коли шлюб виріс із очікуваної вигоди.

Життя індивідууму, як носія такої якості, як любов в житті фактично приносить своє життя в жертву суспільства через закони, через відповідальність дітонародження... Але як якість духовна, вона не є явищем соціальним, хоча соціум хоче наповнити її змістом природньої потреби, змістом соціального, тобто таким, що регулюється законом, якого не можна порушувати. Цей закон не є охоронником, чи живильним джерелом шлюбних соціальних відносин сім'ї, не її зміст і суть.

Ця божественна якість подібна до злету вгору, до Небес, у вічність – і так воно є; а опускання її, де вона піддається оцінці, осуду і в кінці кінців приводить до зникнення цих відчуттів єдності – і так воно є. Це і є поєднанням в цій якості двох рівнів – небесного і земного, вічного і тимчасового.

Є підтвердження, є знання, що носієм родових начал була жінка, як продовжувачка роду людського через дар дітонародження. Наша умовність, яка визначається цим словом – матріархатом, має своє змістовне наповнення і підтвердження. В людському середовищі мали місце і факти зачаття дитини в організмі однієї особи, як аналог самозапильних рослин, дерев.

Матріархат був, є і буде природним сущим феноменом, хоча слід визнати, що на сьогодні жіноче містичне покликання певною мірою зовні пригнічене. Хоча внутрішня суть матріархату залишилась зі своїми цінностями, бо і духовний, моральний і матеріальний устрій в сім'ї виходить від жінки-матері. Вона формує сім'ю, формує в ній духовні цінності. Такий процес закладений у всій Природі, такий процес і є домінуючим в людському суспільстві. Сьогоднішня матеріальна сторона формування взаємовідносин між жінкою і чоловіком у створенні сім'ї юридично превалюється за чоловіком, але фактично домінантом є жінка. Ця духовна якість любові є домінуючою у взаємовідносинах в жіночому началі. Як би чоловіки не хотіли це змінити – силою, законом ... Міцна моногамна сім'я можлива по благодаті духовній.

Психологічна природа шлюбу в її ініціативі належить жінці. Не буде її згоди – шлюбу не буде. Вона є ініціатором шлюбу в матеріальному світі. Як би чоловік не бахвалився, але від нею створених умов чоловік погоджується на шлюб. Якщо чоловік говорить першим про шлюб, то ним керує страсть і він має надію, що саме узаконення шлюбу дає йому можливість володіти тілом жінки, але володіти ним він теж може тільки за її згодою, чи її готовністю, бажанням. Любов є духовною категорією і поява відчуттів можлива в обох індивідів, чи по окремоті, а страсть, дружба, повага, відповідальність, турбота, задоволення, цікавість є її матеріальними проявами, її похідними. Маючи такі матеріальні начала, ми вкладаємо їх в слово: у відчуття (почуття) любові. Є страсть, задоволення, повага, дружба до жінки-чоловіка, то ми говоримо, що любимо. Шануємо, поважаємо, завдячуємо, задоволені батьками, то ми говоримо, що їх любимо. Любуємось красою дитини, є приємна відповідальність, задоволення по результатах турботи про неї, то ми говоримо, що любимо її. Є задоволення від роботи через споглядання краси витвору, через її корисність результату, то ми говоримо, що це улюблена робота. Будьмо свідомі, що це тільки зовнішні прояви любові, а за ними стоїть велике почуття. Так ми деколи працюємо, граємось з дітьми, чи допомагаємо їм, приходимо до батьків, зустрічаємо старих друзів, займаємось тілесними втіхами і якщо це робиться без відчуттів, то тут немає радості, задоволення, творчості, то тут немає любові. А любов може існувати і без цих зовнішніх проявів і не є обов'язковим говорити слова, чи виконувати певні дії. Якщо між людьми вона є, то буде життєва гармонія взаємовідносин.

Усвідомили?, а тепер зрозуміймо, що природа дає ініціативу жінці в матеріальному світі – вона виконує не менший виробничий суспільний продукт ніж чоловік; від неї залежить вибір фізіологічного партнера для тілесних втіх, а саме основне, як особини природи – це для продовження роду людського в їх дітях, бо кожна мати в своїх дітях хоче бачити здорове і сильне потомство; від неї залежить моральна, соціальна атмосфера в суспільстві; від неї залежить мир і злагода в сім'ї. Маючи таку велику перевагу в природньому, психологічному, матеріальному світі, їй приходится і нести за це більші фізичні, моральні, психічні і духовні навантаження. Хоча чоловік комфорту в сім'ї, то має догоджати жінці через допомогу у веденні господарства, в приготуванні їжі, у вихованні дітей, в постачанні матеріальних благ.

Відторгнутий чоловік – п'яниця. Пияцтво від гіркоти життя - від хворого ума. Це ум намалював це горе в нас.

Жінка рідко впадає в п'янство, як одна із основних ознак, що вона робила вибір собі мужа – явно, чи не явно. Природа п'янства мужа полягає в «сухості» серця жінки. В чому ж проявляється її сухість? – у відсутності на час шлюбу, чи в подальшому духовних якостей, а саме основне – любові. По – друге, створення сім'ї відбулося на очікуваних вигодах, на біологічних, чи суспільних потребах (майбутній чоловік живе у заможній сім'ї, має автомобіль, має роботу, хорошу професію, підходить до ідеалу, баченого в кіно, або вже всі однокласниці замужем ... а любов навіть у нас не визріла, через те нас і не помічають - заспокоймось). Якщо ми полюбили машину, то потрібно заробити грошей і попросити в батьків для покупки машини – купити її і любити її. Для чого входить в інше життя зі своїми меркантильними корисливими очікуваннями і ламати чийсь життєвий устрій.

Одне з подружжя стало п'яницею, тобто зламалось духовно і тілесно і саме воно потребує підтримки, допомоги духовної і найперш духовної. А дружина, чи муж для того і даються в таку пару і саме для надання такої допомоги другим, для укріплення душі його. Це найперша милостиня хворому від допомагаючого і робиться вона з любов'ю, милосердям, добротою – то і результат не забариться. Ця хвороба виліковна і ця хвороба є хворобою обох, хоча пити може один.

Природа для врівноваження і рівності дала чоловіку більшу фізичну силу, а матеріальний світ через суспільство поставив у видимість його главенствующої ролі в сім'ї і в суспільстві, закріпивши законодавчо, але фактично сила проявлена жінкою і теж законодавчо (закон – це писаний суспільний

договір між чоловіком і жінкою, між групами людей у всіх їх видах діяльності) – закріпила в шлюбі і в охороні його, в охороні сім'ї, в охороні дитинства ... Ми уже знаємо, що людина є носієм жіночих і чоловічих начал і тільки зовнішні відмінності вказують на стать. Поспостерігаймо і побачимо, що в природі жіночі особини поза людиною є у своїй життєдіяльності превалюючими в основному своєму призначенні – в продукуванні потомства належать саме жіночим особинам і серед тварин і серед рослин. Скільки б кобель не бігав, він без згоди суки не отримає свого. Сука носить їжу потомству... У квіточці – доки не дозріє маточка, опилення не буде ... І душі наші поперемінно можуть поселятися в чоловіче, чи жіноче тіло.

Реєстрація шлюбу, вінчання є винаходом суспільства, як певне обмеження з рядом заборон, норм і утруднень. І розірвати шлюб є цілим процесом з дотриманням певних процедур для бунтівного духу людини. Є спротив одного з подружжя, суспільства при розірванні шлюбу, але обидві сторони бачили цю процедуру в батьків, в сусідів, в друзів, по телевізору... і, знаючи вже природу шлюбу, то які можуть бути претензії, образи? – подумайте, може у нас була якась певна мета, то розуміймо, що коли ми досягаємо мети, то наш ум шукає іншу мету. Так у всьому, не тільки в шлюбі. Бо жити в лицемірстві, в притворстві, імітуючи любов, а серце її не чує, то краще розійтися і залишити те в собі, що звело нас до шлюбу і після шлюбу. Якщо це не любов, а дружнє співжиття, то і це прекрасно, аби між нами був лад, взаємоповага, дружба, щастя ... Кожен із нас шукатиме в інших саме ці хороші сторони, які ми знаємо з попереднього шлюбу і то є шанс відкрити серце для любові, коли вона постукає до нас знову. Коли ми імітували любов, чергуючи зі сварками, образами, то і в іншій людині ми бачимо ці ж якості. Буває, коли любов постукає в наше серце, то ми будемо дивитись в дверну щілину і не відкриємо дверей зі страху. Відчуття обиди, створеними умом на уявних фантазіях і очікуваних діях, як, зазвичай, когось, але не себе, з планами помсти на основі зазвисті, гордині, надуманої своєї значимості і тому подібне не буде умовою відкритися душі для любові.

Жінка ображає чоловіка, якого любила, а чоловік ображає жінку, яку кохав і все це перед дітьми, сусідами, в суді. В кожній людині є щось позитивне, є щось негативне. Розійдіться на позитивному ґрунті, бо на цьому ж ґрунті і сходились. Ще більшим негативом буде осуд, образи, бійка, опущені очі, гнів ніж розірвання шлюбу. Зазвичай, від першої сварки до розірвання шлюбу скільки того зла ми вивертаємо на те добре і любляче, і радісне, що було поміж подружжям. Давайте згадаємо про новорічний вечір в ресторані і безліч лампочок ... Найкраще для нас, в нашому розумінні, можливо, дружба, взаємоповага нічого не вартує для нашого друга. Та хто ми такі, щоб вирішувати, що для нього найкраще - чи то друг, чи дружина, чи діти, чи батьки. Ми і себе не кожен знаємо, що нам потрібно і для чого ми живемо. Для чого? Для духовного росту, для наближення нашої душі до божественності. Якби так, то ми в процес розірвання шлюбу не ввійшли б. Ми б не ввійшли б в процес реєстрації самого шлюбу.

Ми себе не хочемо пізнавати, вивчати і вирішуємо «проблеми» аби як, найлегшим шляхом, не шукаючи корені цих проблем, а до чужих нам взагалі байдуже.

Любов – це таїна, це відчуття, яке словами ніхто не описав, хоча багато з тих, хто відчув дотик її крила, намагаються описати. Можливо, як спогад. Бо той, що перебуває в стані любові, любить, той не розкажує – вона в ньому діє.

І, зазвичай, наш людський ум хоче впізнати цю таїну. Люблячі одне в одному хочуть взнати секрет душі, що приводить тіло в неопишуємі відчуття безмежності неба, легкості польоту птаха, невимірної сили, блаженства, радості, бо не пізнали любові до кінця. Це ознака роботи ума і початок притухання духовних відчуттів. Через це люблячі, чи краще сказати, які пізнали ці відчуття постійно перебувають у стані напруження, війни, думаючи, що одна із сторін приховує цей секрет, не бажає поділитись сокровеним, але будьмо свідомі, що такі думки в нас продукує наш ум із побаченого, почутого, прочитаного в суспільстві, в сім'ї батьків, друзів. Це ж не ділиться словом, ці відчуття передаються через погляд, дотик, поведінку тому і тоді, коли інша сторона готова до прийняття. Бо той, хто не готовий прийняти, може сказати про поведінку іншого дивною, що він якийсь чудакуватий.

Цей стан неможливості зрозуміти цю таїну, як жінці, так і чоловіку, і є тим, що дає простір для фантазій ума, розкриває в кожному нові можливості, нові потенціали, нове розуміння всесвіту. Саме такий стан душі і тіла ми символічно називаємо любов'ю, бо тут немає кордонів, немає пояснень. Зазвичай, сприймаємо цю таїну як належне нам відчуття. Ми не можемо побачити корені цих відчуттів. Коли ми усвідомлено дивимось в себе, пізнаємо себе, то зникає наш егоїзм, наш допитливий диявол. Однак, коли ми хочемо пояснити ці відчуття, на тих подібних прирівнювальних словах і діях, які нам відомі, якими ми намагаємось охарактеризувати цей стан душі і тіла, то ми через ум отримуємо задоволення для тіла через сприйняття пояснення цього стану, як цілком зрозумілої речі (чи то слово, чи

дія) – тоді таїна «розкрита» і ум «торжествує» свою «перемогу», а відчуття згасають. Ми вже розглядали результат пошуку краси в троянді...

Ми захотіли таїну пояснити меркантильними, приземленими поняттями і словами і перевести її в практичне застосування. Цим ми задоволили наше его, цим ми побачили корисливу вигоду і в результаті загубили любов. Зазвичай, так здійснили обмеження притоку духовності і ум поспішає укласти шлюб, який дає змогу сторонам здійснювати їх бажання.

Можливо, слід відкинути пошуки, копірвання в пізнанні цієї таїни, а сприйняти і леліяти такою, якою нам вдалось її відчувати. Саме в такому стані і говориться, що для любові не потрібні слова, пояснення.

В кожній релігійній традиції червоною ниткою, як змістом і символом життя людського стверджується, здавалось би, проста істина – роби іншим те, що хочемо, щоб робили нам. Про це, зокрема, говорить і Ісус Христос, наголошуючи про ці найголовніші заповіді для людини: «полюби Господа Бога всім серцем твоїм і всією душею своєю, і всім розумінням твоїм; возлюби ближнього твого, як самого себе». « На цих двох заповідях утверджується весь закон і пророки».

Природа любові інших в тому, що ми цю свою любов бачимо в інших; ми бачимо когось усміхненим і щасливим і самі хочемо такими бути і так відбувається, коли ми приймаємо такий стан щастя; бажаємо комусь доброти від свого стану і вона прийнята, то нас ще сильніше наповнюють ці відчуття позитиву. Саме так в природі побудовано і підмічено людьми, що даючи людям від чистоти своєї, то це повертається і до нас, можливо в інших іпостасях, але це в цілому наповнює нас щастям і смыслом.

«Полюбити Бога» - каже Ісус, бо це полюбити все, що оточує нас. Дивитись у своє внутрішнє ми не вміємо, а того, що поряд бачимо і чуємо..., бо це є шанс полюбити Бога. Полюби самого себе, бо ми найближче з усіх істот до Бога – він в нас – це фундамент, це сенс існування людини, це її божественне покликання, бо ми не є повністю тілом, ми не є серцем, ми не є умом. Ми є цим в єднанні. Наші тіла різні по кольору, наш ум обумовлений тими суспільними відносинами, де живе тіло, наші тіла мають різну спадковість, але душі наші однакові в кожного. І перш за все ми всі рівні перед Всесвітом. Підходимо до нього, пізнаємо його – він чекає нас. Тому будьмо свідомі, що полюбити потрібно перш за все себе, тоді наша любов пізнається іншими. Це як практична підказка для ума, бо наше джерело любові в інших – в них і через них ми пізнаємо любов, як почуття, як відчуття, як рух енергій в діяннях. І такі люблячі індивіди будуть нам зустрічатися протягом життя. Вони люблячі, вони добрі, вони милі. Вони благі, бо ми такі. Такий принцип життєвого дзеркала. В цьому сенс життя.

Тільки релігійні традиції роблять нас винними, через так званий гріх Адама і т.д., якого в природі не було, як негативної якості. Держава теж так про нас «турбується» на словах, а на ділі все робить, щоб ми були слухняними роботами, щоб наше життя було узалежене від них, а не від Бога. Будьмо свідомі, що тільки по милості Вселенної ми тут живемо, а не по бажанню служителя церкви, чи начальника. Кого із нас питали, чи бажаємо ми прийти в цей мир, чи ні? – ніколи, нікого. Чи батьків наших тілесних питав хто? – ні.

Так, деякі уми співставляють, планують зачаття дитини, але життя вдихає Творець. Ми були послані на планету Земля, в цю місцевість, до цього чоловіка, до цієї жінки, через яких ми прийшли в життя у визначений час. Ми появились в цей світ. Нас сюди послав Всесвіт, його енергія. Ісус говорив, що він прийшов не Сам від Себе ... Це лінія любові, а в мирському житті, коли любов до Бога не народилася, то ми більше говоримо про неї, а займаємось іншим – вбиваємо собі подібних під різними приводами безявної протреби, прикриваючись іменем Бога. Тому то не слід обманювати самим себе. Якщо любов не визріла, ми її не відчували, вона не є станом нашого єства, то ніякі слова, ніякі церкви цьому не зарадять. Це є фальш.

Серед людей на слуху є багато мудрих історій. І про тіло пташки, яка піднялася високо високо в небо і сонечко обпало їй крильця ... І про павука, що жив у сараї біля верху стропила, який спустився нижче до щілини, побачивши багато мух, сплів павутину. Став жирувати і одного разу додумався, що ця нитка павутини, яка тяглася догори, весь час йому путається під ногами, то взяв її і перекусив. В результаті вся павутина з жирним павуком впала худобі під ноги ... Не перекушуймо павутини і в бідності, і в багатстві, бо це єдине, що нас з'єднує з Небесами.

Звідти в наше тіло послана душа, звідти вдихнуто в наше зачаття життя. Ми звідти приходимо і туди повертаємось. В яку б ми не влізли грязь, в які б справи не встряли – не забуваймо, що промінець Божого світла скерований на нас. Можливо, самий тонесенький. Не відріжаймо своєї павутини, не закриваймося від найтоншого промінчика, бо це першоджерело нашого життя, це те, що робить нас живими. Це той промінець, що освітлює і вказує нам напрямом, це є дорога, яка веде до Сущого. Цей

промінець є провідником любові Бога до нас. Не забуваймо про це, бо ні ум, ні багатство, ні влада не з'єднає нас з нашою сутністю, а навпаки – з ними ми летимо під ноги худобі, як той павук по свою смерть.

Якщо ми є опорою в житті іншим, то і нам дасть Бог сили для допомоги їм. Якщо допоможемо людям досягти успіху, то і самі досягнемо. Такий підхід, така людяність підтверджує, що вже так відбулося, що ми відчули, чи ввійшли в стан любові, то вона пошириться на все: на тварин, на дерева, на каміння, воду, вогонь, хмаринки...

Дякуємо сущому і за ці миттєвості любові – це дар Божий: даремний, не затратний, не корисливий, який дістався нам без напруження, то буває, що так само покидає нас. То теж не напружуйтесь. Бажаємо всім, всім палкої спокійної, гарячої і холодної, всенаповнюючої і пустої, постійної і періодичної, доброї і злої, щасливої і гнівливої, але любові!

Очищаємось, спілкуємось зі своїм єством, зі Всевишнім напряду. Для прикладу, здорова людина тілом не звертається до лікаря. Зрозуміймо природу пошуку спокою, себе, бо ніхто не знає нашої душі і тіла більше ніж ми самі. До кого не звертайся за допомогою, то перш за все всі допитуються нас про наші відчуття душі і тіла. Розум дає нам силу, дає можливість розуміти суть і ми можемо усвідомити в чому наша потреба і як потрібно нам лікуватись. Сущий нам організує зустрічі з тими людьми, чи професіоналами, які нам потрібні. Суть звертання думкою до Бога - є звертання якби в нікуди, а через певний час ми зустрічаємо відповідь з чужих вуст, чи стаємо свідком чийсь дії, яка дає нам відповідь на наші запитання – як лікуватись, куди звертатись, чи дасться нам клопіт, ситуація через які ми по іншому зможемо дивитись на свої проблеми і ми переоцінимо своє ставлення до людей через чий дії ми ввійшли в стан гніву, чи іншого явища, що створило нам певний дискомфорт, чи отримали больовий сигнал тіла, як підказку про певне порушення духовних якостей нашого єства.

Не лікар, а ми відчуваємо силу, чи антисилу того, чи іншого препарату. Те ж саме стосується і духовних лікарів. Так лікар має певні уміння і навички, володіє певними прийомами і методами лікування, має інформацію про симптоматику про певні види больових сигналів і це дає нам довіру до лікаря. Довіра буде мостик для переходу в пошук себе. Лікарська дієта дає очищення організмові, лікарняний режим спокою дає спокій душі. То хто ж тоді лікує нас? Мабуть, що ми. Суть такого періоду дає нам розуміння стану спокою і його ролі в лікуванні тіла і душі. Виходить, що нашій душі дано тіло, з допомогою, якого лікується душа, а прихворівши душа дає відповідно больовий сигнал через певний орган, як підказка – де в нашій душі почалися без-порядки (біс-ові порядки). Тіло через болі підказує нам, що щось негаразд з душею. Ми порушили щось божественне. Тіло не слуга душі, але і не хазяїн. Вони друзі. Вони зустрілись при зародженні тіла і розійшлися при його смерті, будучи протягом життя разом – в хвилини щастя і в періоди невдач. Вони взаємопов'язані. Вони є тією крапелькою роси, чи дощу, що колись попаде в океан. Можливо, ми когось обдурили, комусь позаздрили, чи принизили себе, чи покарали себе за певну думку, слово, дію, що не відповідає суспільному устрою. Але хіба ми маємо себе бачити тільки як негатив. По - друге, для чого появилася дана хвороба, можливо для того, щоб ми могли подивитись на події, що передували хворобі, чи ми бажали уваги собі ... По – третє, у нас появилася можливість під час хвороби подумати, як вийти з хвороби, які слова і дії ми застосуємо до інших після повернення з лікарні. І не жалкуймо за минулими діями, словами, бо назад не повернеш ні слова, ні вчинку, щоб із сьогоднішнім розумінням діяти в тій ситуації, яка вже пройшла (згадаймо притчу про цвяхи). Сказав, то сказав. Зробив, то зробив. Беремо на себе відповідальність за це і відповідно діймо, бо тільки тоді нам дається розуміння смислу життя. Тільки в радості життя ми можемо зреалізувати себе, тобто душу, а водночас і тіло. Смуток же, самокритицизм, навіювання на себе «гріхів», які затьмарюють нам душу і розум, що в кінці кінців зводить наше життя в просте фізіологічне рабське існування.

Не треба боятися хвороб. Це просто нагадування душі і тілу про те, що ми десь схибили, не так поступили з іншими, з собою. Це не є кара за гріхи, а підказка – як вилікувати гріховне, очиститися, обновилися. Саме хвороба, біль в тілі хоче щось сказати нам через відчуття про назрілу потребу в самоочищенні. Спробуйте заспокоїтись, розслабити хворе місце і внутрішнім спостереженням заглянути в корінь хвороби. Тоді вона сама розкриє свої причини і душа підкаже способи, як її позбавитися. Хвороба тіла і біль душі є тим засобом, що підказує нам про час і місце (ми вже писали про зв'язок болі того чи іншого органу з тим, чи іншим видом діяльності, чи бездіяльності, або іншими духовними якостями) і що настав час для змін способу життя. Починаємо міняти старі непотрібні звички, бажання і беремо нові і чисті. Те ж ми робимо в більшості вартівнішим для тіла, коли миємось і міняємо одяг. Тут є маленька аналогія приемних відчуттів. Стан здоров'я залежить від того - що, як і який спосіб життя ми ведемо; про що думаємо, говоримо, діємо. Про хороше, то і хороший стан здоров'я, а погане - то маємо хвороби. При здоровому дусі, то і тіло здорове.

Любов сліпа до професій, до статків, до тілесної краси в тому плані, коли вони в нашому житті стали основними ідеалами. В цих означених категоріях і є все від божої любові і є все для леліання любові, коли це все йде від духовних якостей. Хтось має їх як духовний стан, хтось їх цінить, як критерій для досягнення матеріальних статків, чи для утвердження в певному соціальному статусі.

Тому досить часто один з пари може пронести любов протягом всього життя, а інший загубить після першої зустрічі. Такий шлюб називають подеколи, що однієї любові вистачило на двох. Чоловік і дружина можуть прожити спільно все життя, закривши душі після першої зустрічі і не відкриваючи їх, а шлюб (сюди краще підходить російське слово – брак) зберігся на корисливих очікуваннях одного, чи обох і не пізнавши любові, перебуваючи в статусі знайомих зі своїми тайнами, зі своїми страхами. Це можливо була спільна угода двох боязливих особистостей, які залежать одне від одного, володіють одне одним постійно, чи періодично, контролюють, б'ють і т.д. Якщо ми відносимось одне до одного, як до аксесуару, чи машини, чи речі, чи іграшки, хоча і вони потребують нашої турботи, але це вже не проживання двох знайомих, чи друзів, а звичайне сімейне рабство. Саме такою «любов'ю» ми можемо послуговуватись до машини, до собачки ... В такій сім'ї і діти стануть рабами. Той, хто в сім'ї став рабовласником, то він не народжує рабовласників, а рабів, бо дитячий ум всмоктує сімейні відносини і користується ними відповідно. Подумайте, чи рабіня народить вільних дітей? Ні. В кіно таке буває, а хто вивчав душі таких дітей? Що ми продукуємо? Хто боїться Бога? – вони і ми, такі батьки. Скільки шлюбних пар, стільки і життєвих історій. Однак, сім'я, яка леліє ці почуття любові, то вона творить її, то її достатньо для сім'ї і для оточуючого середовища (людей, дерев, тварин ...).

В любові немає страху, немає таємниць, немає бажань володіти, а є відкрита душа, є довіра. Ми задоволені, ми щасливі, ми наповнені любов'ю, наповнені божественним. Саме ці якості є фундаментом, стінами і дахом двох сердець, двох душ. Вони між собою є одним цілим. Вони є одним цілим зі всесвітом. У любові ми відкриваємось без страху, ми маємо любов, яку посилаємо до іншої половини сім'ї, яка втрачає страх обману, страх експлуатації навіть тоді, коли на перших зустрічах може виростати стіна, яка рухне від сили любові. Це не залежить від статі. Бог дає одному таку її кількість, щоб ми були передавачами для іншої особи, а ростуть обоє – і передаючий, і приймаючий. Коли довіра заховалася за стіну мирських зважувань, то там не появиться любов. Коли між людьми є довіра, повага, підтримка, як похідні від любові, то в цю сім'ю приходять щастя, багатство, злагода, удача незалежно від того в яких сім'ях вони жили до цього. Коли до нас завітала любов, ми є Богами, яким не є перепорою всілякі перешкоди для щастя, для блаженства, для радості пізнання. Бог – це любов. Ми говоримо, що Богу відомі наші думки, слова і діла. Отак і любов знає і відає, допомагає і прощає. Досить влучні слова з пісні: « ... збудуй хату з лободи... ». Для любові не важливо з чого і яка хатина, які речі оточують нас, але вони будуть красивими і добрими, бо з любов'ю зроблені.

Ми не можемо любити людину від якої, так чи інакше ми залежимо. Ми будемо її ненавидіти як об'єкт нашої залежності, але ми і не можемо бути щасливими без неї. Природа такого парадоксу в тому, що не ми є джерелом любові. І тут слід розуміти об'єкт не як красиве тіло, ум, а свій внутрішній стан. Така любов створює енергетичний простір і відсутність залежності.

Любов не має бути обов'язком. Всі зобов'язання стають очікуваннями, напруженням, але в підсумку стають кайданками, що зв'язують нашу волю і свободу, радість і щастя. Нічого не робить з почуття зобов'язання, бо фактично це ми примушуємо себе до якихось дій, ми спонукаємо виконувати певні вимоги іншої сторони із-за якихось правил етики, моралі, які нам нав'язало суспільство. Бо сама подяка за виконані зобов'язання принижує нашу сутність. Зобов'язання було в минулому, виконання є сьогоднішньою дією, а подяка очікується завтра. Виконуй з любов'ю сьогодні при потребі, а не як зобов'язання і тим паче не за очікувану подяку. Любов сама приходить, як і щастя. Зазвичай, там де любов, то там і щастя – вони ходять разом. Тільки страх спалює любов, який робить нас нещасними. Людина щаслива без причини. Радість життя - це наша сутність. Без умов, як і всього на Землі. Ми дивимось на хмаринки, на дерева, на пташок, на квіти, на сонце, на зірки – від них іде умиротворення, щаслива доброта. Відчуття щастя приходить нізвідки, чи звідусіль. Ця радість, це задоволення, що ввійшло в нас нізвідки, чи звідусіль переповнює нас, ми хочемо нею ділитись, ми ділимося нею незалежно від того, чи хочемо. Коли в нас поселилась радість, то перебуваючи в мовчазному стані, ці хвили радості поширюються на всіх, на Всесвіт. Це відчуття, що ми потрібні собі і всім.

Самим високим досягненням людини є щастя, не як ідея, чи самоціль, а від стану любові. Якщо людина перебуває в стані любові, то вона не ставить перед собою цілей такого порядку, бо в стан щастя вона входить через свободу, людську гідність і творчий пошук, а не через дотримання законів, канонів, чи нагромадження надлишкових предметів рідкого користування – будинків, автомобілів і іншого. Хоча суспільство через ЗМІ, книги, кіно підтримує психологію і фізіологічні намагання в досягненні щастя через пропаганду важливості становища в суспільстві, через створення іміджу, через обмеження і

через ігнорування потреб інших. Природа такого бачення очікуваного щастя в обов'язковому дотриманні суспільних вимог – рабського суспільного благоговіння, в тому числі і в церковній ідеології, де прямо вказується стан людини – раб з очікуваним від раба поسلухом.

Людина в своїй умиротвореності сповідує свободу і творіння в життєдіяльності для отримання задоволення, спокою, а в пристрасі буде очікувати примарного «щастя», а якщо і не очікувального, то активною боротьбою, діяльністю, які все таки незалежно від нас викликають спротив оточуючого суспільства, забираючи наші сили через намагання, через напруження.

Любов – це дар природи. Коли хтось приймає нашу любов, прихильність, подарунок, то ми дуже вдячні їм за це, а не навпаки. Бувають випадки, коли наші пропозиції відхиляють, чи відмовляються від них – то як ми почуваємось? Незручно. Ось звідки корінь всього перевернутого розуміння передачі-прийняття любові. Однак, прийняли, взяли, то щиро дякуємо, але ні в якому разі в стані очікування реакції. Слово подяки може бути, сама подяка може мати місце, але нам не можна її чекати. Коли взяли, прийняли, то нам приємно, і саме за цю приємність і дякуємо. «Нам дуже приємно, дякуємо!».

Вважаємо за потрібне розкрити природу подяки на такому життєвому прикладі. І просимо кожного, щоб він (приклад) увійшов у наше життя, бо зрозумівши природу благодарювання, ми автоматично наповнюємося енергією до нових творчих пошуків. Ця енергія від стану подяки дає відчуття щастя, задоволення, радості і ми відчуваємо приплив до нас сил фізичних. Такий стан допомагає вирішувати багато проблем, виходити з смутку, виходити з хвороб тілесних, а саме основне, що ми одухотворені. А зараз сам приклад. Просимо, не стримуйте себе, своїх емоцій, коли нам довелося споглядати за зробленою кимось річ нам чи комусь іншому, за чийсь прекрасний вчинок, бо ми відчули задоволення від них. Ось від цього відчуття задоволеності скажімо в думці, а найбільш словом, виходячи з того, що ми живемо в пристрасному оточенні і велика кількість людей перебуває в стані очікування подяки, а деяка частина людей входить в стан подяки від почутого слова подяки - у кожному разі подяка від чистоти душі нікому не зашкодить, крім того буде символічним подарунком. Подарунки, і саме такі завжди приємно отримувати. Сказавши комусь «дякую», то це ознака того, що ми вже отримали подарунок у вигляді отриманого відчуття за отримання задоволення спостереження за красою, за добротною речі, або за почутий чи побачений шляхетний вчинок. І це відчуття і є насамперед від отриманої нами подяки, то швидше направляємо, або ділимося таким своїм станом з кимось. Це насамперед об'єкт споглядання і його творець. Просимо всіх - не стримуйте себе в таких ситуаціях дякувати. І навіть за самі незначні на наш взгляд позитивні моменти - дякуймо. Дякуйте і за неприємні відчуття, бо побачивши, відчувши неприємне, то розуміємо, що це підказка нашому уму і за цю підказку і дякуємо, хоча в більшості випадків ми бачимо негатив у великому обсязі через страх, або гординю і можемо не побачити підказку, то тоді не виникне в нас бажання дякувати. Давайте будемо вчитися дякувати. Важко словом, то починаймо дякувати в думці.

Але чекання зразу, через роки подяки ... То ми ще й горді, що ізліляли свою показушну любов, милосердя, а чи вони чекали її, чи вони готові прийняти це від нас? Ми можемо своєю любов'ю, прихильністю, подарунком ранили людину, нанести їй шкоду, а то і вбити (не зразу). Ми любимо жінку, а вона нас ні, чи навпаки, то констатуємо, що там таких почуттів, як любов не є. Що тоді діється? Це ум біситься, це диявол там поселяється і чудить. Кожен день такого життя пекло. Це сімейні сварки, це конфлікти поза сім'єю і т.д.. Те ж стосується нашої любові до дітей, бо ми з благих намірів ... шлях веде в пекло. Аналогічно можна сказати про кожную людину. Не чекаймо подяки, бо вона нам повертається у відчуттях, або в інших проявах, як позитив.

Так є. Деколи важко побажати кому небуть доброго дня. Трудно декому дарувати, дати, але ще трудніше взяти, коли не готовий до цього. Коли ми не готові до цього, то виникає в голові маса питань. Для чого? З якою метою? Так, що потрібно вміти, щоб і дати, і взяти. В природі як? Сонце встало, посилає всім світло, тепло, не перебираючи, хто поганий, хто добрий. Душі в кожного свої, але вони рівні перед Сущим, перед Сонцем. Сонечко жде від нас подяки? ... , але дякуємо йому. Немає такого відчуття, щоб дякувати, то не потрібно смітити словом. Слово – дія, слово енергія. Коли приймаємо – приймай без думки: «я чекав», «для чого дають? – мабуть якимось очікуванням вигоди», «мені належить по статусу, щоб усі давали» і т.д. Приймаймо, беремо, бо даючий, чи люблячий є всього навсього посередником. Це все наша Вселенна нам дає, тільки через даючого. Випадкового нічого не буває. Дають – бери, б'ють – тікай.

Відкиньмо ілюзію, що даючи в дар комусь, чи жебраку, ми на тому світі отримаємо набагато більше. Ні. Давши від душі, то звільнилось місце для нової енергії. І не є фактом, що давши півхлібини, ми отримаємо хлібину, чи більше. Ні, це буде радість, чи відчуття благості, чи відчуття добре виконаної роботи – і саме цей стан приводить нас до тих матеріальних щедрот, яких ми потребуємо, як не сьогодні, то через роки, або душа принесе цей стан, це відчуття в іншому житті. Хоча процес давання-приймання посилається для розвитку в цьому житті. Тільки ми не знаємо яким чином. А, можливо, своїм даром нам

продовжено життя, чи убезпечено від хвороб, чи лиха. Ось така природа дарування і приймання. То запрошуємо вчитися дарувати любов, приймати любов, і цим ми змінимо світ на краще.

Основна маса, подаючи в пристрасі, одночасно несе своє бажання, як гарантію отримати привілеї на цьому світі. Ми й отримаємо тепер, даючи без очікування і щиро. Чим щиріше і усвідомленіше ми даємо, тим скоріше і отримуємо, бо корисливе бажання, так званого кредитування потойбічного не знайшло свого підтвердження, чи якихось свідчень. Але даючи дешицу для впевненості в кращому «житті» на тому світі, людина в пристрасі отримує дивіденти вже в цьому житті – вона досягає публічного визнання, публічну повагу добродесної людини, публічної релігійної людини. Природа такого давання: для чого даємо, то те і отримуємо. Даємо гроші для підкупу голосів, то і отримуємо голоси; даємо начальнику хабар і він закриває ним свої жадібні очі, а ми робимо все, що бажали і стільки наскільки є вагомим хабар; ... Можливо саме це спонукає нас до таких дій.

Передача дарунків в будь якому випадку є хорошою справою, однак суттєвим є те – в якому стані: в благості, чи в пристрасі; для цієї дії нас спонукала душа, чи мирська очікувальна користь. Якщо даємо з радістю, то і нагорода є в радості, а коли з біллю в серці, чи з сумнівом, то це теж є позитив, бо дати дар є нелегкою справою. А якщо даємо, то вже це є ознакою зрушення в сторону позитиву. Найкрасивіший приклад, (для розуміння природи дарування), коли пахнуть квіти, то вони свій аромат розповсюджують навкруги себе, чи куди подуне вітер і все це без очікування нагороди. Квіти не цікавляться, хто прийняв цей аромат. Таке наповнення процесу давання-прийняття докорінно змінить наше життя. В нас все буде і нічого від нас не убуде. Душа на місці, душа блаженствує і нам приємно спостерігати за рухом дарунків.

Немає ні в кого зобов'язань: ні в даючого, ні в отримуючого. Бачимо потребу людини тепер, то тепер і даймо по своєму розумінню, але не принижуймо отримуючого, не понуждаймо, не спонукаймо його просити. Він і просить, то, мабуть, знає, що то його долька. Будьмо свідомі, що це Вселенна дає дари нашими руками, для нашого духовного росту і духовного росту приймаючого дар. Крім того отримуючий задовольняє свої матеріальні потреби. Все, що ми маємо духовного піде в розпорядження духовного, а все, що ми маємо матеріального – буде все одно віддане, може не нами, а нащадками. Природа такого розмежування в тому, що духовне є надбанням душі і тіла, але носієм і розпорядником є все таки душа. Матеріальне ми взяли, бо нам дали в тимчасове користування, то воно і забереться. Просять, то давайте і бачимо потребу – даємо, поки ми живі. Даємо тут і тепер: і мудрість, і матеріальне. Що цікаво, що процес бачення чийхось потреб є унікальним даром сущого, тобто нас, як вмілого спостерігача.

Дано нам матеріальні статки в цьому житті, то в цьому житті і віддайте кожному кого узрієте по потребі його. Всеодно воно втратиться, попавши в недостойні, чи достойні руки. Цим кроком ми надбаємо духовних цінностей цій душі, яку ми маємо тепер і зрозуміймо цю істину, що саме таке призначення цього багатства і було задумкою сущого для нас під час перебування в цьому тілі. Був час – ми отримали, настав час давати – віддаємо, але ми ростемо душею. Хай це буде наш час роздаровувань, а не час розгайновувань наших потомків. Зрозуміймо, що матеріальне дано нам для потреб нашої душі, бо вона має знання, як ним розпорядитись: сину - по його потребах, сусіду - по його потребах, хворому - по його потребах. Не слід давати надлишок, прозапас, бо цим буде створена тільки шкода для нашого ества і тому, хто отримав надлишок. Така природа надлишку. Бог створив нас тими очима, щоб ми узріли тих, хто потребує і тими руками, щоб ними донести ті давання. А нашим нащадкам Бог дає через нас тіло і посилає душу, то він дає їм шанс заробити матеріальні статки самостійно і можливо дещо нами буде передано їм із задумкою, що саме вони родились від нас для отримання потребуючих благ для розвитку їх душ. Так і є, коли нам дано бачити їх потреби, готовність і вміння їх прийняти ці матеріальні дари. Бо є велика небезпека і прикладів у цьому мирському світі більш ніж достатньо, що залишаючи без потреби великий спадок нащадкам, то ми руйнуємо свою індивідуальність ще при житті, свою душу і душі наших нащадків. Не шукаймо достойних, а тих, хто потребує. Далі це їх проблеми, чи піднесення, бо ми не можемо знати, що цей дар сколихне їх душу на 1%, чи на 100%. Ми побачили потребу і будьмо передавачем, а не оцінювачем – достойна людина прийняти, чи не достойна і як вона цим даром розпорядиться. Довіряймося всесвіту, а не своєму аналізу, своїй оцінці. За те нас ніхто не буде питати – чи достойному ми передали, чи ні, а подумаймо і загляньмо в корінь - чому саме ми зупинилися на цій людині? Хто повертає на неї наші очі, хто нам дав перше відчуття, що саме ця людина є отримувачем дару незалежно від того, чи знаємо ми її, чи ні. Назагал, потрібно ще дати і не забути подякувати за те, що наш дар прийнято, а ми при цьому не відчули важності від того, що віддали, а відчули задоволення від цієї дії, приємність. Бо той, що прийняв-взяв нашу ношу, полегшить наше життя. Перевірте. Ну не можна передати словами ці відчуття з часу бачення потребуючого, самої передачі, коли приймають і коли прийняли –це досить мінливі відчуття на різних стадіях процесу передачі. Процес передачі є Божим процесом, тому закрийте в цей час очі для зупинки потоку інформації від очей, вух до мозку, до ума, бо є ймовірність вколотись, чи вколоти шипом когось. Коли нам Бог дає можливість побачити потребу, то і давання має бути царським, щоб не принизити достоїнства приймаючого, бо очі дають

інформацію про зовнішнє, а не про єство приймаючого. Коли в нас виникла потреба передати дар, то найкраще організувати передачу будь яким способом і таємно, але з дотриманням попередніх процедур.

Милосердя не нав'язує нам ніяких умов, ніяких правил, ніяких зобов'язань. Просто в нас є ще сила, енергія, потреба, то передаймо цей дарунок з чийось рук в інші. Ми тільки тимчасово доторкуємось до акту милосердя. Це не ми милосердні. Не тішмо своє єго, свою гординю. Але це і ми милосердні. Саме між наготою народження і наготою смерті ми є власниками-тримачами і можемо бути даючими і приймаючими. І все. Ця мить досить коротка. Спитаймо у будь кого, хто доживає до старості – кожен відповість, що життя пройшло як один день.

Передача любові, дару – це просто передача енергії від одного божественного індивіда до іншого. І так цілий ланцюжок Всесвіту. Просто людина людині є передавачем, забезпечувальним пристроєм передачі цієї енергії. А хіба так? Ні. Людина в цьому ланцюжку духовно виростає, бо залишається відчуття приємності при передачі. Ось у цьому природа дарування і приймання. Вчимо-ся (вчимо себе).

Так сказав і Ісус Христос: «Бог є любов», а чи можна сказати, що любов це є Бог. Так, саме так, як і всі духовні якості в сукупності ми і називаємо цим словом – Бог. Це той, хто вирощує цю якість, хто дарує її, хто приймає її – мабуть це ми, наше єство.

Ми її не бачимо, ми її не переносимо з місця на місце, ми не можемо до неї доторкнутись, чи відчутти її запах. Можемо і вміємо, хоча це відбувається від стану душі. Життєве, чи матеріальне наше наповнення змістом цього слова, що полюбили за карі очі, за дзвінкий співочий голос, за талію – це буде наше прекрасне поняття, це наше бачення любові у її прояві. Деякі наші сприйняття, чи штучність слівес приводять нас до такого змістового наповнення, як подобатись, насолоджуватись, втішатись. Цій якості, що лежить в основі слова – любов, присвячено багато художніх творів пера і музики, пензля і гіпсу. І тільки кожен бачить свої грані, своє бачення цієї якості в слові любов. Тобто, кожен намагається описати своє відчуття, як свій стан душі, своє розуміння цього відчуття, прояви яких він бачить в інших. Повно описати цей стан душі мабуть не вдавалось нікому із тих, хто жив, чи живе на планеті. Це буде більш правдоподібним, коли ми в слові любов можемо передати ті відчуття, про які ми памятаємо, або ще чекаємо тих знайомих проявів, тих відчуттів щастя і радості, притаманних нашому стану єства в любові.

Ми, зазвичай, застосовуємо це слово до дітей, до братів, сестер і цього вимагають батьки від них. Цим словом послуговується подружжя. Можливо це словесні кайданки для утримання сім'ї, як суспільної одиниці і крім того є надбанням самого суспільства.

Ми часто говоримо, що любові не існує. Природа таких висловлювань полягає в тому, що за словом немає відчуттів піднесеності, окриленості, радості. Розмиттю цього прекрасного слова і його смислового наповнення вносить наша повсякденщина, наше вузьке розуміння змісту під цим словом. Це тому, що під цим словом-лозунгом, ми бачимо любов матері до дитини, чи інших, або навпаки, як корисливу послугу в очікуванні зворотної дії в цей момент, в старості ... Любов до держави є теж прихований суспільний інтерес. Людина, бачачи, що держава, чи релігійна, партійна традиція не має такої глобальної, чи точкової турботи про всіх, буцімто належних до їх обчислень, теж не може реагувати адекватно. Психологія людини в житті побудована так, що ми сприймаємо лозунгове наповнення слова любові і не можемо пізнати істинне визначення через духовне наповнення. Хоча для любові і не потрібне визначення, бо це почуття, які йдуть від серця.

Як аналогію життєвих ситуацій наведемо приклад. Той, хто перший внесе брехню в наші вуха, то цей її образ діє тривалий час, залишаючись для нас істинним і правдивим. І тільки з часом ми усвідомлюємо, що нас обманули. Тому нам, майже всім, з дитинства батьки, вихователі, вчителі, суспільство пропонує, насаджує ці трафаретні наповнення такого божественного слова, як любов в зовнішньому образі поцілунку, міжстатевих тілесних втіх і засобом торгівлі з певними корисливими мотивами. Це зовнішнє є видимою частиною айсберга великого невидимого. Любов – це є духовна категорія, а не тільки тілесна, чи матеріальна в повному смислі цього слова.

Але саме зовнішнє для людей пристрасних є основою взаємовідносин і певними правилами поведінки. Тому то, сказавши молодій людині про свою любов, ми вимагаємо насильно почути це слово від іншого: саме сказати, щоб почути, а не відчутти. Через короткий час втрачається інтерес до події, забуваємо, що признавались в любові і знаємо цей лозунг, беручи другий – любов сліпа ... Появилась вакансія. Вона не може бути пустою. Наступає процес війни, розірвання шлюбу. Дійсна любов не є пустою. Вона всенаповнююча, всеоб'ємна. Коли вона нас відвідала, то легко переходить до інших, опромінюючи, як той урановий атом. Отак цей невидимий птах любові своїм крилом торкається всіх. Щасливі ті люди, коли цей птах зів'є гніздечко в них.

Буває так, що інтенсивне випромінення любові викликає певну реакцію у деяких людей, створюючи їм певний дискомфорт, бо вони злякались такого напливу та ще і не дозволяють цій енергії любові ввійти в них. З неусвідомленого страху вони починають кричати на тих людей, які знаходяться

найближче від них, а деколи вони відчують від кого іде такий потік енергії і вони становляться войовничими, деколи роблять спроби почати бійку. Те ж стосується і інших видів енергії (позитивної, чи то негативної) і коли її стає багато, то вона витікаючи і попадаючи на оточуючих, а вони не розуміють, що з ними відбувається – нервують. Тобто, носії негативу, який не співставний з Любов'ю, боляче реагує на побачену, на проявлену любов, хоча вона може їм і не посилювалась конкретно кимось, але Вселенна для його ж блага скерувала його в цей потік і це так би мовити відкриває двері їх душі, але цей прагматичний ум, цей диявол не хоче допускати позитив в дане ество, бо це автоматично веде до процесу позбуття від негативу. Навіть позбуття маленької частини, то все одно в нашій жадібності, в нашій поінформованості про свій негатив до якого ми прилаштувались, ми не бажаємо позбуватися, чи загубити цей негатив, як той, що загубив копійку, чи втратив одну овечку зі всієї отари, яку кидає, не усвідомлюючи на яку небезпеку її покинув.

А сьогодні є затребуваними суспільством такі позитивні енергії і Вселенна, щоб врівноважити кількісно негативну і позитивну енергії на території України і відкриває багатьом людям знання і вміння накопичувати в собі любов, радість, доброту, справедливість, умиротворення і зразу ж вчить посиленню її в оточуюче середовище. І ми уже з вами цим займаємось. Звісно, основна частина людей реагують на ці посилені позитивні і приєднуються до цього процесу свідомо, чи неусвідомлено. Вони входять в спокійніше русло процесів життя, вони щасливіші і відчувають себе краще, відчуваючи легкість при виконанні всіх видів робіт і легкість в спілкуванні, бо отримавши частину позитиву, люди чогось саме найперше виявляють бажання поспілкуватися. Мабуть із виниклої потреби і як найвідоміший спосіб передати свої відчуття іншим. З часом вони відноситимуться до цього процесу усвідомленіше, бо вони зрозуміють звідки воно береться і для чого.

Помітно, коли люди купують нову машину, або в них починається новий любовно-сексуальний роман і вони були дійсно щасливими хоча і на короткий час, але і ця мить є миттю випромінення, посилення в оточуюче середовище сигналів любові, радості, задоволення. Коли люди влюбляються, їх серця починають відкриватися, і вони буквально починають випромінювати любов. Ось звідки береться те випромінення. Ми деколи хочемо знати все про любов, хочемо щоб кожен був щасливим і до цього ми приходимо, познайомившись з її сестрою, яку звати Довіра і яка приведе в той дім де вона живе з іншими сестрами – в Душу нашу, тобто, в нашому естві, в середині нас там знаходиться те джерельце, яке зв'язане зі Всесвітом, а нам тільки слід дозволити відкритись без страху і в довірі. Для багатьох це є тайною, бо суспільство зробило з храму Душі і самої Душі табу і людство відволікають різними непотрібними інформаціями і надуманими цінностями життя, при цьому плодячи страх до гріха – і все це тільки для того, щоб людина не змогла відкрити для себе це багатство, це розуміння природи цього достатку позитивних якостей, які є в нас. І ми тут не для пошуку відповідальних за це все, а для того, щоб показати кожному, що кожен має для цього здібності і вони нам дані якраз для того щоб ми могли брати ці якості для полегшення нашого життя і жити в радості, роздаровувати її іншим. Знайте, що любов, доброта, милосердя постійно є в нас, тільки узримо. Це просто і беззатратно. Це є нормальний природний процес. Це все просто. І та наша усвідомлена легкість прийняття вказує на нашу готовність в прийнятті духовних якостей, знань, матеріальних статків. Ось так в людському суспільстві виростають люблячі добрі люди, генії і добродіяльні щедри багаті індивідууми.

Не бігаймо навкруги в пошуках легшого життя, в пошуках способів вирішення різних проблем, бо ми їх вирішуємо самі, а не хтось. Вони в нас, в наших можливостях, в нашій любові, в нашій доброті... Любов – це одна із найбільш сильних енергій у Всесвіті і їй все по плечу. Запрошуймо її в своє життя – і побачимо результати.

Живучи в пристрасті, немає потреби тікати від тих моментів життя, від всього, що оточує нас і яке не подобається нам, з чим ми не маємо бажання мати справу, то вивчаймо причини їх появи і шукаємо в протилежній якості - шукаємо ті риси, ті предмети в людях, які несуть красоту, симпатію, сліди умиротворення і спокою, якщо ми не збираємося продовжувати жити так, як живемо тепер – вибір за нами. Ми не можемо змінити інше життя цими словами, а це можете тільки ви, коли ви приймете їх з довірою. Цими словами, цими отриманими знаннями, ми показуємо орієнтири, дорожні знаки для усвідомленого вибору того, як можна ефективно вирішувати виниклі ситуації. Як тільки ми знайшли причини і вивчили їх, то практично вони майже не виникають в нашому житті знову. Однак, коли ми їх ігноруємо, обходимо, чи тікаємо від них, то вони просто накопичуються і намагаються постійно стукати в наші двері життя. А їх, цих проблем, назбирується все більше і більше поки ми не привикнемо їх бачити і відчувати, як силу, яку ми не здатні здолати – опустили руки... Не вартує того, щоб ми перетворювали кучу в гору без усвідомленого вивчення, а просто взяли в один прекрасний день і розібрали по черзі. Будь яку проблему можна вирішити і ви в цьому будете весь час переконуватись, коли вислідковуєте причини їх появи. Кожного разу розширюючи свої можливості, аж до давніших

проблем, які свого часу створили життєві перешкоди, тобто появляється шанс вирішити і давніші проблеми. Такий процес надає нам впевненості і деколи може виникнути думка, чи сумнів: хіба це так можна все легко вирішувати – будьмо обережними і розгляньмо причину появи такої думки, бо це зразу ж перекриє потік позитивних енергій в наше життя. Другим моментом, коли у нас появляються перешкоди у вирішенні проблем, а ми вже знаємо як їх вирішувати, але не дається, то це є наслідок того, що цей потік пливучи в наше життя подеколи захоплює нашими очима, вухами і відчуттями той негатив який знаходиться рядом. Не біймось, бо його малість не перекриє потоку, але коли ми своєчасно не узріємо його, то в цьому потоці може утворитися загата, яку будує бобер на річці з своєю метою. Цю греблю роблять наші емоції, гнів, злоба, стид, страх. Це явище тимчасове і не довготривале. Страх, злість, гнів іноді покривають любов у нас. Успокоймось. Знаходимо причину появи таких «якостей» в нашому житті і ми побачимо на обрії, а потім і в собі відчуття радості, любові. Пройшовши таку процедуру пізнання, багато залишаються на позиціях радості і є постійними їх носіями. Так ми навчимося жити без вивчення причин, навимося будувати своє життя вільно, без того причинно-наслідкового механізму, який довліє в нас і над нами. Так, можливі проблеми, але тепер ми їх сприйматимемо як підказки на цьому шляху до любові.

Люди бояться людей. Люди бояться радісних, щасливих, добрих людей, бо їх ум дає їм інформацію про уявну неповноцінність тих людей, які не мають страху жити. Ті, які не бояться, мають свободу мислення, розмови, дій. Але і засмучуватися не слід, бо наш стан «організовує» середовище з подібними нам за станом душі.

Ті, які пізнали почуття любові навіть у складних ситуаціях не довго продовжують знаходитися в злобі і гніві, особливо коли ми продовжуємо приймати потоки любові, доброти і щастя. Цей гнів, страх є наші і не шукаймо винних і страховищ в інших, бо коли ми цю загату не розберемо самі, то може виявитися ймовірність, що на тих слизьких гілках можна послизнутись і впасти в ще більшу грязь. Не роздвоюємося, бо загубимо довіру і зразу дякуємо за підказку, що нам дано побачити цей негатив. Працюємо. Зрозуміймо, що без довіри до своїх можливостей ми не побачимо у своєму житті дружби, чесності, справедливості, радості в роботі, миру і спокою в сім'ї.

Протистояння, якісь умови, життєві негаразди не дають відкритись душі. Там не зародиться квіточка любові. У повсякденщині ми, подумавши, що винуватий у сімейних негараздах наш партнер, то цей думковий телефон передав інформацію нашому партнеру і він починає думати на цю тему (ні перший, ні другий не знають конкретних запитань, ні обвинувачень, але можуть думати одночасно на однакову тему), вишуковуючи приклади, випадки, дії, слова, як аргументи протистояння, що передували конфлікту, але наша любов їх не бачила. Де є незадоволення будь чим, будь ким, то там всі зусилля бути люблячим, бути божественним є намарними. Тільки коли ми маємо радість життя, відчуття задоволення в серці, то тоді ми бачимо добро повсюду і у всіх, і повсякчас. Коли в сім'ю входять негаразди і ми прив'язуємо їх своїм умом до відсутності любові у партнера, то, будь ласка, на скорому часі заспокойтесь і згадайте: скільки прекрасного нами спільно зроблено в періоди щастя і радості – і так згадуємо майже всі ситуації і випадки – тоді до нас прийде умиротворення і зникнуть звинувачення, бо ми відчули задоволення від згаданого, а цей стан душі знову зачерпне зі Всесвіту нові сили любові і щастя.

*«Коли жінка відчуває, що любима,
вона відчуває себе прекрасно,
коли вона відчуває себе красивою,
вона починає відчувати себе в безпеці,
і тоді вона починає довіряти,
вона почекає, щоб подивитись.
І коли вона бачить, що твоєї любові можна вірити,
ось тоді-то і починається чародійство».*

Творити чари це творити зміни. Коли ми починаємо роботу з любов'ю, то ми змінюємось самі, змінюємо об'єкт праці, ми міняємо споглядаючих людей, ми змінюємо плин часу. Не дарма говорять, що закохані не помічають плину часу. Кожен помічав за собою такий стан нашої сутності, що коли ми працюємо з любов'ю, коли ми дійсно весь в ній, то стає помітно, що ми зробили за тиждень більший об'єм роботи, чим завжди і менше втомлюємося, хоча відчувається така собі умиротворююча істома в якій ми щасливі. І поскільки плин часу як би прискорюється, але кількість здійснених справ збільшується і в результаті наше фізичне тіло може відчути втому (такі думки і є тим спротивом для прийняття такого способу життя в щасті), але пропускаємо мимо вух такі роздуми, бо не це, насправді ми виявимо, а визнаємо, що в нас появилось набагато більше вільного часу для пізнання себе, як джерела любові; і ми тепер усвідомлено зрозуміли марноту, так званого, спротиву. До того ж і інші

люди почнуть нас сприймати по іншому, бо ми світимось від щастя, бо ми багато нового зробили останнім часом і ми теж побачимо це їх здивування. А причиною їх здивування була та наша проявлена легкість у вирішенні життєвих питань, та їх кількість і те, як нам це вдається за короткий проміжок часу і все це при тому, що ми спокійні і розслаблені. Хоча декому буде видаватись, що ми нічого не робимо, а робота явно є зробленою.

Любов дійсно спроможна впливати на поведінку людини і на те, як вона себе почуває. Людина в стані любові, як би відчуває, що навкруги неї ходять цілі хмаринки любові, які оточують її, насичують її, проникаючи в усе наше єство. Це таке наше відчуття, що всіх ми любимо і нас теж всі люблять – всі хороші, добрі і щасливі разом з нами. В такому стані ми схильні поводитись і діяти по іншому відносно попередніх наших вчинків, чи відносно тих, хто сердитий, пригнічений. Любити когось - це прекрасно, але дійсне чудо проявляється, коли ми посилаємо ще ці відчуття любимим, чи тим людям, які готові приймати ці відчуття. У наших силах підготувати і себе і співрозмовника до такого чародійства. Пробуйте, бо це дуже просто. Приємно бачити і відчувати, що ми можемо допомогати людям і всьому оточуючому, що і комусь поблизу нас теж стає радісно від нашої присутності, від нашого компліменту – люди сяють, заспокоюються, розслаблюються. В них підвищується життєвий тонус (збільшується кількість обопільно створеної енергії). Саме так діють мудрі начальники, бо це прямо впливає на продуктивність, на стан здоров'я, на довіру в колективі, на нові чудові нововведення. Вам може доводилось спостерігати за такими проявами, коли ми в такому стані, то вже більше бачимо, краще чуємо і набагато чутливіші. Якщо так, то у вас теж є талант бути спостерігачем, а відтепер і усвідомленим. А все це так просто. Беріть собі щастя кожен день і кожен день даруйте його іншим – і наше життя поміняється, поміняються погляди на його смисл і на наше місце під небом. Коли ми щасливі, ми спокійніші і до нас по причині і без неї хочуть наблизитися люди. Даємо всім таку можливість. Це досить природньо. Вчіться входити в такий стан і перебувати в ньому постійно і добру справу цим ми робимо, коли йдемо на зустріч, чи просто гуляємо на вулиці, бо чим сильніше ми випромінюємо любов, радість, то тим само вони більше їх отримують і самі такими стають, не усвідомлюючи видимої зміну настрою в собі, відчуваючий приплив в наше єство якоїсь енергії. Все просто і діє фантастично. Тому нам не має потреби чекати із дня на день, що нам Бог дасть любов, що нам хтось її пошле – ми самі можемо її творити – ось такий спосіб у Бога в наповненні нас цими почуттями любові. Відкриваймо в собі серця і наповнюємось до тих пір, коли відчуємо потребу, що виникло бажання поділитись цими відчуттями з кимось, чи з чимось і це автоматично приводить до отримання ще більшої кількості енергії в проявах, як постійна присутність відчуття задоволення, умиротворення, відкритості до всіх і відчуття причетності до божественної творчості.

Ми досить мало знаємо про любов на свідомому рівні, бо ми фактично і не усвідомлюємо її прояви в нас, а це ж джерело нашого щасливого життя-буття і джерело наших матеріальних достатків, як супутній фактор. А вислів, що Любов є Бог, говорить, що ця енергія є у нашому пристрасному розумінні найбільш сильною в своїх проявах. Ця сила є її змістом і суттю. Ось так ми маємо розуміти і сприймати Любов.

Любов щаслива, красива, богата, мудра, умиротворена, довготерпелива, справедлива, щира, чуйна, ласкава, приємна, легка, важка, лагідна, тепла, світла, чемна, музична, співуча, не заздрить, не гордиться, не зла, не постійна, не жадібна, не осудлива, не тішиться кривді, радіє чіємусь щастям, здоров'ю, успіхам, все зносить, всього надіється, все прощає і вона ж наша помічниця, і вона є вічна, як Бог. Бо ці слова і їх смислове наповнення є нашою кращою частиною нашого життя, його творчою енергією.

Вченими сьогодні стверджується, що ніхто і ніщо у Всесвіті (ні окрема людина, рослина, ні планета) не можуть існувати без надходження іззовні додаткової енергії. Вони говорять, що людина їсть, п'є і дихає, але виявляється цього не достатньо, щоб забезпечити організм необхідною енергією. Тобто існує якась інша форма енергії, яка забезпечує життєдіяльність – і ці форми знаходяться в таких її видах, які ми визначаємо словами: щастя, любов, радість, задоволення, доброта... Без них людина не може жити, а парадокс в тому, що ці види енергії існують незалежно від наявності певної особистості, чи окремо взятого організму, чи речі. Видно, що у Всесвіті є в наявності величезна кількість цієї якісної енергії. Ми вдячні йому за це!

Любов дає нам стимул в житті. Вона є наша радість. Коли ці якості з нами, ми є творцями і навіть більше – «ми можемо гори повернути», бо маємо стільки енергії і життєвого запалу. А так, зазвичай, в мирській суєті, ми любов закріплюємо в кайданках шлюбу, радість ховаємо під театральні мімічні маски, в пошуках істини зупиняємось в християнстві, чи іншій релігійній традиції і з великими, чи малими амбіціями розмірковуємо про Бога. Ми так не шукаємо, чи не пізнаємо, правильніше сказати, життя, а читаємо книги до своєї вподоби, до своїх ідей. Ми живемо ідеями, тобто майбутніми будівельними матеріалами, для цього є наша поінформованість, наші висновки, що є надбаннями

минулого. В результаті виявилось, що ми не жили, а намагалися втілити в життя ідеї. Скільки ми тратимо енергії на деякі ідеї, які і гроша ламаного не вартують, або скажемо, що поміняли думку (ідею) – і знову напружуємось, метушимось. Для чого? Щоб стати. А хто в нас стоїть? і то не постійно? - вартувий.

Любов – це не тільки те, що ми посилаємо. З її допомогою створюємо такі речі, які потім можемо передати іншим і ці речі є наповненими любов'ю. Ось так ми передаємо одне одному любов. Якщо предмет наповнений любов'ю, якщо він був створений в її присутності, то, коли ми передаємо його комусь, то разом з ним людина отримує і всю цю любов. Передавайте любов.

Якщо ми творимо речі з любов'ю, то нею ж вони і будуть наповнені, а це означає, що вони будуть приносити в наше середовище радість. Уявіть собі два однакових подарунки в коробочках. Один, створений з радістю і любов'ю, то він світиться любов'ю і приносить людині набагато більше радості і щастя, чим другий такий же, але не наповнений любов'ю. Дуже просто! Про природу даного чуда ми писали, коли розглядали процес приготування їжі. Коли ми і наші друзі освоїмо методи творчої праці і будь яких дій з любов'ю, то все навкруги стане наповнюватися нею. І так ми починаємо займатися тим, що нам цікаво, будемо працювати, бо хочемо цього із радості, а не із необхідності чи потреби і не для того, щоб нас не звільнили чи не накричали.

Те, що ми любимо свої речі і ті відчуття радості, які вони нам приносять і те, що ми любимо їх настільки сильно, що вони насичуються любов'ю і випромінюють її, де б вони не появились, бо вони разом роблять нас багатими – і духовно і матеріально. То який тут напрошується висновок? А простий! Якщо все більше і більше людей почнуть усвідомлено вивчати ці явища і ці якості, які є в нас, і якими ми не послуговуємося по різних причинах, то знайте, що тепер ми починаємо ходити по щастя, як життєву потребу. А почнімо з простого: спокійно вчимося споглядати за життям і вчимося приймати все позитивне, що є в нашому житті з подякою і ось у цьому стані ми можемо спробувати посилати всім щастя, любов, мир, доброту... усвідомлено кожен день. То уявімо, як змінюється від цього світ. Любімо один одного! Допомогаймо друг другу! Входьмо в такий стан роздаровувань любові і допомоги всім! Допомогайте і в малому, і у великому. Допомога є стук в наступну хвилину життя. Бо не знаємо, яка капля може чашу переповнити.

«Одного дня чоловік постановив: «Хочу все пізнати, навіть якщо для цього доведеться об'їхати весь світ». Як задумав, так і вчинив. Подався в подорож навколо світу. Слухав лекції з історії, географії і інших наук у найкращих професорів. Відкрив для себе світ техніки, зачарувала його математика, захопився інформатикою. Записав на відео, на дискети, компакт-диски все, чого навчився й що відкрив. Повернувся в домівку щасливий і задоволений. Сказав: «Тепер знаю все». Декілька днів по тому відвідав відому особу, яка прославилася в усьому світі своєю надзвичайною мудрістю. Хотілося порівняти свої знання з її знаннями. Тягли жереб – хто першим ставитиме питання. Доля обрала мудреця. Він і звернувся до чоловіка із запитанням: «Що знаєш ти про любов?»

Чоловік, не промовивши і слова, знову вирушив у дорогу».

П.С. Слово "ЛЮБОВ" може мати два абсолютно різних значення. Не тільки різних, але діаметрально протилежних. Одне значення це любов як взаємини; інше - любов як стан душі. У той момент, коли любов стає стосунками, вона стає ярмом, тому що є і очікування, і вимоги, і час краху надій, і зусилля з обох сторін переважати. Це стає боротьбою за переважання, за володіння, за владу.

Взаємовідносини - це щось нормальне для пристрасних людей. Ці взаємини вже мають традиції, звичаї, свої суспільні і державні моралі, закріплені в церковних канонах і державних законах. Відносини як такі, справжні чи уявні, то вони завжди прагнуть задовольнити тільки наше его, усладити наше особисте самолюбство, бо нам не відомо як до даного прояву відноситься протилежна сторона, що вона думає. Це дуже тонкий вид психологічного рабства. Або ми поневолюємо іншого, або ми самі стаємо поневоленими. Але за своєю суттю у всяких цих сімейних, «так званих громадянських» взаєминах ми стаємо ув'язненими, а інший стає тюремщиком і в підсумку ми обидва перебуваємо у в'язниці і самовільно як би не можемо її покинути. День і ніч ми скріплені узами. І таке сумне, приречене існування привносить в наше життя гіркоту, але не щастя і радості. Така собі любов розуміється і приймається суспільством за справжню, навіть не розуміючи, що це звичайні виробничі відносини в більшості випадків.

Любов приходить як вітер: вона може прийти знову, а може - ні. І коли вона не приходить, тоді просто із-за закону, із-за шлюбу, із-за соціального стану відносини майже у всіх пар в світі зведені до загальноприйнятої соціумом проституції через випробуваний початковий секс, який був затребуваний не суспільством, а природою по простій причині - продовжити життя в дітях. Ось той приємний секс

увійшов в наші голови. Один хоче ним займатися, інший не бажає, але взаємини зобов'язують і відбувається покупка-продаж.

«Капітан французького Іноземного легіону показує своєму новому командирі територію бази. Оглянувши все, командир сказав: «Зачекайте хвилиночку. Ви не показали мені оту маленьку блакитну будову. Для чого вона використовується?» Капітан відповів: «Так, сер, бачте, ми там тримаємо верблюда. Коли б чоловік не відчув потребу в жінці ...» «Досить!» - сказав командир з огидою. Через два тижні командир відчув потребу в жінці. Він підійшов до капітана і запитав: «Чи вільний верблюд найближчим часом?» Капітан відповів: «Я маю глянути у свої записи. О так, сер, верблюд вільний завтра після двох годин». Командир, знижуючи голос і озираючись, сказав: «Впишіть мене». Отже, на наступний день о другій годині командир прийшов до маленької блакитної будови і відкрив двері. В середині він побачив милого верблюда з усіх, яких він бачив. Він зачинив двері. Через деякий час капітан, почувши гучні ричання і крики, увірвався в будову. Він знайшов командира голим, покритим верблюжою вовною і слизом. «Гм, даруйте, сер, - сказав капітан, - але не хотіли б ви зробити розумніше, як всі інші чоловіки - проїхати на верблюді в місто і знайти там собі жінку?»»

Зазвичай ті, хто будує своє життя на взаєминах, то вони просто закохуються і не мають ніякої любові, саме тому вони закохуються. А оскільки у них немає ніякої любові, вони не можуть давати її іншим. І більш того: незріла людина завжди закохується в іншу духовно незрілу людину, тому що тільки вони можуть розуміти мову один одного. І ця закоханість не дає відчуття сталості і воно не перетворюється на стан сталості. Така наша любов починається, вона починається в певний момент часу - тоді вона має закінчитися. Так, вона може закінчитися раніше чи пізніше, бо ми нічого не робимо для розвитку. Нас влаштовують такі взаємини і ми їх приймаємо, але якщо не влаштовують, то ми починаємо боротьбу, однак не шукаємо шляхів для розвитку відносин в більш якісні, тобто ближче до духовних, починаючи з будь якої духовної якості. Не обов'язково з того розуміння любові в якому ми перебували в процесі сексу, або в момент оргазму. Зріла людина любить зрілу людину. Незріла людина любить незрілу людину.

Основна проблема любові полягає в тому, щоб спочатку бути зрілим, тоді ми знайдемо зрілого партнера, або сказати точніше, ми його відчуємо; незріла людина зовсім не приверне нас. Адже, якщо ми мудра людина, то нас не приверне дворічна дитина для створення сучасної сім'ї. Але любов як стан присутності - зовсім інше слово. Воно означає, що ми просто любимо і ми не будемо відносин з цього. Ось тоді дозволяємо собі обидва за згодою приймати таку любов - не закохуватися, а любити. Наша така любов просто як аромат квітки. Це не створює відносин; не вимагає від нас, щоб ми були іншими ніж є і вели себе певним чином, діяли певним способом. Чим більше вони люблять, тим менше взаємин, тим більше свободи існує між ними. І природно, немає питання, ні про яке розчарування. Квітка нічого не вимагає. Вона просто ділиться. І в цьому також немає бажання ніякої вигоди і нагороди. Цей поділ собою і є нагорода у відчуттях щастя.

Коли любов виростає для нас як аромат, тоді в ній є величезна краса і щось таке, що набагато вище так званого людського. У ній є щось божественне. Тоді людина починає дозрівати духовно. Тоді вона починає більше любити, ніж потребуватиме любові. Фактично вона починає виливатися, починає ділитися, вона починає давати. Акцент робиться зовсім на іншому. Дуже часто ми зупиняємося на тому, щоб якомога більше отримати любові. У другому випадку акцент ставиться на тому, як віддавати, як давати більше і як віддавати, не ставлячи умов. Тільки тоді ми відчуємо свою наповненість любов'ю і ми почнемо її поширювати на всі боки, як сонце промені.

Коли любов є станом, ми нічого не зможемо зробити з цим. Вона просто випромінюється, просто як би виливається з нас. При любові теж можливий секс, але він не є виснажуючим, а наповнює енергією, щастям.

Любов - природна функція нашого ества, як дихання. І коли ми любимо людину, то не починаємо вимагати, інакше з самого початку ми закриваємо двері для входження в нас цих прекрасних почуттів. Нічого не чекаємо, бо, як і будь яке очікування є напругою. Якщо щось приходить, відчуваймо подяку. Якщо нічого не приходить, значить, в цьому немає потреби, немає необхідності цьому приходити і також благодаримо. Ми не можемо очікувати цього.

Просимо, якщо сподобалася тематика цих книг, то передавайте, даруйте, скеровуйте в бібліотеку, чи в інтернет тим і тих, які можливо так думають, як Ви; не сподобалася, то теж попросимо віддати будь кому для прочитання. Запрошуємо вчитися жити щасливо самим і вчити жити щасливо дітей і інших.